BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 157 • Şubat / Sebat 2010 • Fiyatı / Biha: 2 YTL

KONGREMİZ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ...

PARTİ PROGRAMI KARARA BAĞLANDI!

İÇİNDEKİLER

3
KONGREMİZ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ... PARTİ PROGRAMI KARARA BAĞLANDI!

8
KONGRE'YE SUNULAN SİYASİ RAPOR

46
BOLŞEVİK PARTİ PROGRAMI

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi:
K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.bolsevikparti.org
E-Mail Adresi: mail@bolsevikparti.org · Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 2 YTL, £ 1.50, 2 EURO

KONGREMIZ BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ...

PARTİ PROGRAMI KARARA BAĞLANDI!

Yolumuz: Proletarya önderliğinde, sosyalizmin yolunu açacak demokratik halk devrimi! Sonal hedefimiz: Komünizm... Silahımız: Birleşik Bolşevik Partimiz! Rehberimiz: Marksizm-Leninizm! Gücümüz: İşçi sınıfı ve bütün milliyetlerden halklarımız!

İşçiler, köylüler, bütün milliyetlerden halklarımız, sözümüz size!

Bugün 29 Ocak 2010. Bundan 89 yıl önce Türkiye'de komünizm Bayrağını göndere çekmek için yola koyulan TKP'nin kurucusu ve önderi Mustafa Suphi ve 15 yoldaşı Türk burjuvazisinin hunharca saldırısında katledildiler. Taranarak Karadeniz'in karanlık sularına gömülen 15 öncünün şahsında Kemalist Türk burjuvazisi komünizmi Türkiye somutunda tarihe gömdüğünü düşünüyordu. Yanıldılar. Evet bu hunhar saldırıda ve daha sonraki dönemlerde de yürüyen onlarca "Komünist Tevkifatı"nda örgütlü komünist hareket büyük yaralar aldı. Evet Mustafa Suphi'nin önderliğinde, Rusya Bolşeviklerinin de desteğiyle kurulan TKP gelişmesi içinde yozlaştı, revizyonistleşti, fakat hiçbir dönemde komünizm yok olmadı. 1970'li yılların başlarında İbrahim

“Kongremiz; Türkiye’de sosyalizmin yolunu açmak için, bugün demokratik halk devrimi aşamasının gerekli olduğunu, bu devrimin iktidar hedefinin demokratik halk iktidarı olduğunu tespit etti.”

Kaypakkaya yoldaşın önderliğinde TKP/ML ile revizyonist TKP’nin yere düşürdüğü komünizm bayrağı yeniden yükseltildi. O bayrak 1981’den bu yana Bolşevik Partimizin gönderinde dalgalanıyor, Bolşeviklerin ellerinde yükseliyor.

Birleşik Bolşevik Partimiz şimdi 9. Olağan Kongresini başarıyla gerçekleştirdi. Tüm parti örgütlerimizde yapılan demokratik seçimlerle belirlenen delegelerle toplanan 9. Parti Kongremiz parti tarihimiz açısından çok önemli bir görevi yerine getirdi, parti programı konusunda yürütülen tartışmaları sonlandırdı. **Bolşevik Parti Programı**’nı karara bağladı. Gerçek hareketin her bir adımının, bir düzine programdan daha önemli olduğunun, fakat ilke programlarının da, tüm dünyanın gözü önünde parti hareketinin düzeyini gösteren bir nişane dikme olduğunun bilincinde olan partimiz, bu anlayışlara uygun olarak parti programının hazırlanması, tartışılması ve sonuçlandırılmasında aceleci davranmadı. Kurulduğundan bu yana geçen 29 yıl içinde sürekli geliştirilen programatik görüşler bütünü temelinde çalıştı. Bir program için gerekli tüm teorik hazırlıkları tamamladıktan sonra, 8. Kongre ile 9. Kongre arasında doğrudan program taslakları üzerine tartışmalar yürütüldü. Bu tartışmalarda temel ayrılık noktası önümüzdeki devrim aşaması konusu idi. Kongremiz bu tartışmayı önümüzdeki devrim aşamasının işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi aşaması olduğu biçiminde sonlandırdı. Kongremiz:

* Türkiye’de sosyalizmin yolunu açmak için, bugün demokratik halk devrimi aşamasının gerekli olduğunu,

* bu devrimin iktidar hedefinin demokratik halk iktidarı olduğunu;

* demokratik halk iktidarının sınıfsal içeriğinin işçi köylü diktatörlüğü olduğunu,

* bu diktatörlükten proletarya diktatörlüğüne, dolayısıyla sosyalizme geçişin hızını işçilerin bilinç ve örgütlenme ve yoksul köylülükle birlik seviyesinin belirleyeceğini,

* bugünkü ekonomik alt yapının proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşa için yeterli olduğunu tespit etti.

Kongremiz Demokratik Halk Devleti'nde proletaryanın programının ana hatlarını belirledi.

Kongremiz program tartışmalarını sonuçlandırma yanında daha bir dizi önemli konularda tartıştı, kararlar aldı.

Kongremiz, 8. Kongre ile 9. Kongre arasındaki çalışmaları değerlendirdi. İşçi sınıfı ile komünizmin birleştirilmesi çalışmalarında attığımız olumlu adımları değerlendirdi. Bu adımların sürdürülmesi için "Bütün güç işçi sınıfı içindeki çalışmaya!", "Bütün güç parti inşasının işletme/fabrika hücreleri temeline oturtulması çalışmasına!", "Bütün güç partinin gerçekten bolşevikleştirilmesine!" şiarlarına sarılınması gerektiğini tespit etti.

Kongremiz bunu yaparken, aynı zamanda bu görevin bugünkü şartlardaki olağanüstü zorluklarına da vurgu yaparak, sübjektivizme düşmemek, istekleri gerçeklerin yerine geçirmemek gerektiğine dikkat çekti.

Kongremiz 8. Kongre ile 9. Kongre arasındaki dönemde faaliyetlerimizde yaptığımız hataları da değerlendirdi. Bunların özeleştirisini yaptı. Bu bağlamda program tartışmalarının partinin çok yakın çevresi ile sınırlı tutulmasının yanlış olduğunu, doğru olanın bu teorik-siyasi tartışmanın devrimci kamuoyuna açık olarak yürütülmesi olduğunu tespit etti.

Kongremiz siyasi gelişmeler bağlamında yaptığı değerlendirmede 8. Kongremizde yapılmış olan Türkiye'nin "hâlâ faşist, fakat faşizmin çözülme sürecinde bulun-

“Bir kez daha görüldü ki, sömürü imparatorlukları yıkılmadan, emperyalizm işçi sınıfı önderliğindeki halkların şiddete dayalı devrimleriyle yerle bir edilmedikçe insanlığın geleceği yoktur!”

duğu bir ülke” değerlendirmesinin bugün için de geçerli olduğunu tespit etti. Kongre bu tespitin yapıldığı dönemde 1982 Anayasasının bütün değişikliklere rağmen halen geçerli anayasa olduğu, bu anayasının ruhunun faşist olduğu tespitlerinin eksikliğini tespit etti ve bu eksikliği giderdi.

Kongremiz ayrıca Antakya Arabistan bölgesinin ilhak edilmiş bir bölge olduğu, Arapların da ezilen ulus kategorisi içinde ele alınması gerektiği tespitlerini onayladı.

Kongremiz önümüzdeki çalışma döneminde yapılması gereken işler konusunda tartışarak çalışma planı konusunda tavsiyelerde bulundu.

Kongremiz çalışmalarını bir dahaki kongreye kadar partiyi yönetecek yeni merkez komitesi seçimini gerçekleştirerek tamamladı.

21. Yüzyılın bu onuncu yılında da insanlığın önünde duran alternatif: Ya sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş!

Partimizin 9. Kongresinde kabul edilen programımızda önümüzde duran alternatif “Ya sosyalizm ya emperyalist barbarlık içinde çöküş!” olarak konuyor. Daha 20. yüzyılın başında Rosa Lüksemburg tarafından formüle edilen bu alternatif bugün her zamankinden daha güncel. Emperyalizmin barbarlık olduğu ve ona eğer proleter bolşevik devrimlerle dur denmezse kendisi ile birlikte tüm insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürdüğü bugün her zamankinden çok daha net olarak görünüyor. Sosyalemperyalist kampın çöküşü ertesinde sözü edilen “barış çağı”nın yalan olduğu o zamandan bu yana yürüyen savaşlarla görüldü, görülüyor. “Demokrasi ve özgürlük” adına, “terörizme karşı mücadele” adına Irak’ta, Afganistan’da yürüyen emperyalist işgal savaşları, emperyalistlerin “barış”tan anladığının ne olduğunu açıkça gösterdi, gösteriyor.

Yine sosyalemperyalist kampın çöküşü ertesinde ilan edilen "sürekli büyüyen" krizlerden arınmış kapitalizmin ne büyük bir yalan olduğu, emperyalist dünyanın 1929'dan bu yana yaşadığı en derin ekonomik krizle ortaya çıktı. "Sosyal pazar ekonomisi" denen şeyin nasıl büyük bir yalan olduğu, işsizliğin, yoksulluğun, açlığın iyice derinleştiği bir ortamda batan bankalara yapılan yüzlerce milyarlık devlet desteklerinde bir kez daha kanıtlandı. 2009 sonunda Kopenhag'da yapılan Dünya İklim Zirvesi'nde kapitalizmin ürünü ve insanlığın geleceğini tehdit eden "iklim felaketi" konusunda alınan kararlar emperyalizmin maksimum kâr ilkesinin emperyalistlerin biricik kıblesi olduğunu bir kez daha gösterdi. Bir kez daha ispatlandı ki, emperyalizm maksimum kâr için doğal kaynakların kurutulması, doğanın mahvı, yer kürenin cehenneme çevrilmesi demektir.

Bir kez daha görüldü ki, sömürü imparatorlukları yıkılmadan, emperyalizm işçi sınıfı önderliğindeki halkların şiddete dayalı devrimleriyle yerle bir edilmedikçe insanlığın geleceği yoktur! Birleşik Bolşevik Partimiz işte bu gerçeğin Kuzey Kürdistan-Türkiye-Hatay Arabistan'daki taşıyıcısıdır.

İşçiler, köylüler, tüm emekçiler...

Bolşevik Parti sizin aş, ekmek mücadelenizde, iktidar mücadelenizde, demokrasi, sosyalizm mücadelenizde en önemli aracınız, en önemli silahınızdır.

Kuşanın bu silahı!

Bolşevik devrim mücadelesinde yerinizi alın! Bolşevik saflarda birleşin!

29 Ocak 2010

Bolşevik Parti
Merkez Komitesi

KONGRE'YE SUNULAN
SİYASİ RAPOR

I. Siyasi gelişmeler üzerine:

8. Kongremiz ile 9. Kongremiz arasında geçen 4 yıllık dönem (2005–2009) içinde olan somut siyasi gelişmeler üzerine partimiz bu dönem içinde yayınlanan legal/illegal yayınları üzerinden sürekli tavır takındı; güncel gelişmeler hakkında yapılan değerlendirmelerimiz konusunda partimiz içinde, köklü bir fikir ayrılığı çıkmadı. Güncel gelişmeler konusunda yapılan değerlendirmeler bağlamında ortaya çıkan kimi görüş ayrılıkları daha çok sistemleşmemiş, değerlendirmedeki nüans farklılıkları olarak kendini gösteren ayrılıklar oldu. Örneğin AKP'nin değerlendirilmesinde bir bölüm arkadaş AKP'nin çatışma içinde bulunduğu kesimle birlikte Kemalist olarak adlandırılmasını isterken, yazılarımızda genel olarak AKP, yer yer Kemalist söylemler kullanmasına, Atatürk'e sahip çıkmasına vb. rağmen, Kemalist olarak değerlendirilmedi. Bir bölüm yoldaş ise AKP'nin aslında takiye yapan şeriatçı bir parti olarak değerlendirilmesi gerektiğini savunmaya devam etti. Ya da örneğin dünyayı saran ekonomik kriz ve bunun Türkiye'ye yansımaları bağlamında bir bölüm yoldaş, krizin burjuvazi tarafından bilinçli olarak abartıldığı görüşlerini savundu.

Siyasi alanda köklü görüş ayrılıkları güncel gelişmelerin değerlendirilmesinden çok, özellikle son dönemde program tartışmaları sürecinde, eskiden beri sürüp giden tartışmaların devamı olarak, devrim aşamaları konusunda çıktı.

Dört yıllık siyasi gelişmeler bir bütün olarak ele alındığında şunları söylemek istiyoruz:

Dünya emperyalist sisteminin durumu ve gelişmesinde özsel bir değişiklik yok.

4 yıl içinde önemli değişiklikler ve gelişmeler yaşadık. Fakat bu değişiklikler ve gelişmeler özsel konularda olmadı.

4 yıl içinde yaşadığımız gelişmeler şunu bir kez daha –bunun tersi iddialara rağmen– açıkça gösterdi:

İçinde yaşadığımız çağ emperyalizmin, yani tekelci kapitalizmin dünyada egemen olduğu çağ; emperyalizm çağıdır. Emperyalizme ait olan çelişmeler bugün de dünyada varlığını ve egemenliğini sürdürmekte ve bu çelişmeler proleter dünya devriminin objektif temelini oluşturmaktadır. Emperyalizmin biricik gerçek alternatifi dün olduğu gibi bugün de proleter dünya devrimidir. Bu anlamda yaşadığımız çağ emperyalizm ve proleter devrim(leri) çağıdır.

Bunun, çağın değişmiş olduğu konusunda bir dizi anti-Marksist görüşün piyasada dolaştığı şartlarda hep yeniden vurgulanması önemlidir.

Ekonomik kriz

2005-2009 yılları arasındaki dönemde uluslararası alanda gelişmelere damgasını vuran olay kuşkusuz ekonomik kriz oldu. Bu bağlamda "sol"da egemen olan borsa krizleri ile genel ekonomik krizi birbirine karıştırma yanlışı, buna bağlı krize karşı yanlış mücadele çizgisi varlığını ve egemenliğini sürdürdü. Bir çok belgemizde açıkladığımız gibi, marksist kriz teorisinde çözümlenen "kapitalizmin devrevi krizleri" ile borsa krizleri bir ve aynı şeyler değildir. Bunlar iç içe gelişebilir, birbirlerini etkiler vb. fakat bir ve aynı şeyler değillerdir. Güncel kriz bağlamında burjuvazinin sözcülerinin "sol" içinde de egemen olan açıklaması şöyledir: 2008 Eylül'ünde ABD'deki en büyük yatırım bankalarından bazılarının ödemeleri yapamayacak duruma gelip iflas etmeleri sonucu dünyanın bugüne kadar yaşadığı en kapsamlı mali krizlerinden biri patlamış,

bu mali kriz daha sonra "reel ekonomi" alanına da sıçramış, böylece büyük bir ekonomik kriz yaşanmaya başlanmıştır. Krizin nedeni bir avuç aç gözlü, kâra doymayan, ellerindeki öz sermayenin yüzlerce katı ile spekülasyonlara giren kumarcı "gazino kapitalistleri"dir. Spekülatör bankacı ve menejerlerdir. Burjuvazinin sözcüleri suçlu ve sorumluyu bulmuştur: Aç gözlü, sınır ve kural tanımayan spekülatör bankacı ve menejerler.

Kriz böyle açıklandığında tabii krize karşı mücadele de, -dışımızdaki "sol"un önemli bölümü tarafından da- sonuçta bir avuç spekülatör bankacı ve menejere karşı, en geniş halinde ise "gazino kapitalizmi"ne karşı mücadele olarak görülüp yürütülmektedir. Kimi spekülatör bankacı ve menajer kontrol altına alındığında; borsalarda spekülasyon belirli kurallara bağlanıp, spekülatör bankacı ve menejerlerin kendi kendilerine verdikleri paylar için bir üst sınır getirildiğinde, borsa kârlarına vergi getirilip, buradan gelen artı gelir yatırıma aktarıldığında vb. vs. sorun çözülecektir! Anlatılan budur. Hemen bütün ülkelerde "sol"un büyük bölümü açısından, sendikaların kuyruğunda atılan temel şiarlar küçük nüans farklarıyla "Krizin bedelini ödemeyeceğiz!", "Krizin bedelini onu çıkaranlar ödesin!" vb. dir. Burjuvazi açısından kriz, 1970'li yılların ikinci yarısından bu yana bütün dünyada egemen olan, özellikle 2001-2002 / 2007 arasında artık bir daha geri dönmemecesine zafer kazandığı ilan edilen, sürdürebilir sürekli büyümeyi garanti altına aldığı söylenen ekonomi politikasının çökmesini beraberinde getirdi. Mali kriz patlayana dek, burjuva ekonomistlerinin büyük çoğunluğu için şu pratikte ispatlanmış kesin bir gerçekti: Ekonomide devlet müdahalesi, kendi içinde çıkan aksaklıkları yine kendi düzeltme imkan ve yeteneklerine sahip olan "Serbest Piyasa Ekonomisi"ni işleyişine çomak sokan, onu rahatsız eden bir edimdi, devlet elini ekonomiden çekmeli idi. Piyasa onun olağan işleyişine müdahale edilmediği zaman, kendi kriz mekanizmaları ile çürükleri tasfiye eder, sağlıklı yapısını sağlıklı olmayanlardan sürekli temizleyerek ilerlerdi. Yeter ki müdahale olmasındı. (Tabii lafta serbest piyasaya müdahaleyi ilke olarak red eden, piyasada mutlak özgürlüğü savunan emperyalist güçlerin, pratikte örneğin dünya tarım piyasasına, kendi tarımlarını büyük boyutlarda sübvanse ederek piyasaya yoğun müdahaleleri, bu bağlamda müdahaleden sayılmıyordu. Kendileri yoğun müdahale yapanlar, bağımlı ülkelerde devletlerin piyasaya müdahalesini serbest ticarete saldırı olarak nitelendirip, uluslararası kurumlar adına sözkonusu ülkeleri mahkum edip, haklarında cezai tedbirler (örneğin ambargo, örneğin para cezası vb.) alıyorlardı.) "Monetarist", "Neo Konservativ", "Neo Liberal" vb. gibi isimlerle anılan sonuçta Adam Smith'in (1723-1790) ve Jan Baptiste Say'in (1767-1832) "Bırakınız yapsınlar/ Bırakınız geçsinler" deyişinde dile gelen anlayışlarının modern görünümü olan bu siyaset mali krizin patlaması ile çöktü. Ne de olsa "yapsınlar/geçsinler" diye önlerindeki tüm engeller kaldırılmış olanlardan dünyanın yatırım bankalarından en büyükleri (Lehman Brothers, Fanie Mae; Freddie Mac); dünyanın en büyük sigorta tekeli (AIG) mali yükümlülüklerini yerine getiremez duruma düşmüş, iflas noktasına gelmişti. Yalnızca Fanie Mae ve Freddie Mac'in toplam ipotek hacmi 5400 milyar dolar tutuyordu. Demek ki, müdahalesiz, kontrolsüz bırakıldığında piyasanın her şeyi kendi hal etmesi söz konusu değildi. Demek ki piyasaya belli sınırlar içinde de olsa müdahale gerekti. Demek

ki devletin ekonomiye belli ölçüler içinde doğrudan müdahalesi ve piyasanın aktörlerinin kontrolü, piyasanın bir kurallar manzumesi içinde hareketinin sağlanması vb. sistemin genel çıkarları açısından mümkün, gerekli ve kaçınılmazdı. Burjuvazinin düne kadar serbest piyasacı ekonomi bilimcileri! (Burjuva ekonomistleri gerçekte kurbağaya bakıp havanın nasıl olacağını bildiren falcı ve sihirbazlar kadar bilimcidirler.) mali krizin patlaması ertesinde birdenbire 1929 krizinden sonra yıldızı parlayan, sistemin çöküşünü engellemek için ekonomiye aktif devlet müdahalesinin kaçınılmaz olduğunu savunan John Maynard Keynes'i (1883-1946) yeniden keşfettiler. Çöken ve çökme tehlikesinde olan bankalar için, bir dizi "sistem için hayati" olarak değerlendirilen ve "zor durumda" olan tekeller için arka arkaya devlet yardımı paketleri açılmaya başlandı. Düne kadar devlet ekonomiden elini çeksin diyenlerin bir bölümü şimdi neden zamanında müdahale edilmediğini eleştirmeye, yardım paketlerinin yeterli olmadığını, piyasaya kurallar koyma konusunda geç kalınmaması gerektiğini vb. savunmaya başladılar. Keynes'in adına atıfla anılan, ve piyasaya devlet müdahalesini öngören Keynesianist siyaset şimdi bütün dünyada egemen siyaset haline geldi. Kimi reformist solcular, Keynesianist siyasetin çöküşten kurtuluş ve çıkış için, liberalist kapitalizmin patlayan lastiğine yama yapan bir siyaset olduğunu unutarak bu siyaset değişikliğini neredeyse sosyalist bir siyasete geçişmiş gibi görme, gösterme aymazlığını gösterdiler. Görünen odur ki, önümüzdeki yıllarda belirli bir dönem kapitalist ülkelerde liberal siyasetin uygulanmasının yanında Keynesianist siyaset de ekonomi siyasetinde özellikle sorunlu olan alanlarda kullanılacaktır. Bizim açımızdan görev, Keynesianist siyasetin de; liberal, neoliberal siyaset gibi işçi, emekçi düşmanı bir siyaset olduğunu göstermektir.

Kriz konusunda bizim tavrımıza gelince:

Biz uluslararası alanda parti olarak uzun süreden beri marksist kriz teorisini egemen kılmak için bir mücadele yürütüyor, yanlış kriz çözümlemelerine karşı doğruları savunuyoruz. Geçen kongremize sunulan ve kongremizce de karara bağlanan raporda "Borsa Krizleri ve bunların devrevi ekonomik krizlere etkisi" başlığı altında şu tespitleri yapmıştık:

"Borsa krizleri ve bunların devrevi ekonomik krizlere etkisi…

Geçen dört yıllık çalışma dönemimiz içinde, daha önceki dönemdeki derinlik ve genişlikte ve dünya çapında bir borsa krizi yaşanmadı. Tek tek ülkelerde, örneğin Arjantin'de, örneğin ülkemizde bölgesel kalan borsa krizleri yaşandı. Bu krizlerde bir günden diğer güne borsalarda tahvillerin değer kaybetmesi sonucu milyarlarca dolar tutarında değer "kayboluyor" "buharlaşıyor". Borsalarda işlem gören tahvil satıcısı kimi firmalar; kimi borsa satıcıları; bunlarla iş yapan kimi bankalar iflas ediyor. Ortaya kimi bankaların —bu arada merkez banklarının da— taahhütlerini yerine getiremediği 'mali kriz'ler çıkıyor. Faaliyet dönemimizde örneğin Arjantin'de Merkez Bankası 2001 sonunda ödeme yapamaz hale geldi. Bir dizi banka da mevduat sahiplerine ödeme yapamaz duruma gelip, kepenkleri indirdi. (Benzer bir durumu 2001 Şubatında Türkiye'de de yaşamıştık). Arjantin'de mali kriz bütün ülkede emekçilerin sokağa dökülmesini, ardı ardına bir dizi burjuva yönetimin istifa ederek geri çekilmek zorunda kalmasını beraberinde getirdi.

Borsa kaynaklı mali krizler tek başlarına ne emperyalist ülkelerde, ne de bir bütün olarak emperyalist dünyada, üretimin

bir bütün olarak daralmasına ve gerçek değer artışının sıfırın altına düşmesine, yani gerçek anlamda bir ekonomik çöküşe (depresyon) yol açmıyor. Bunun basit nedeni, anda bütün dünyada muazzam bir hızla dolaşan parasermayenin ancak %15'inin doğrudan üretim ve üretimle bağ içinde olan hizmetler alanında kullanılması; % 85'inin ise yeniden üretim ve hizmet alanında kullanılmaması; kısa zamanda en büyük kârı elde etmek amacıyla spekülatif bir biçimde kullanılmasıdır. Bu tabii, kapitalizmin bugün geldiği yerdeki asalaklığının ve çürümüşlüğünün boyutlarını göstermek açısından ilginçtir. Dünyada var olan ve en derinde, kökünde üretim olan değerlerin % 85'i üretim alanı ve üretimle doğrudan ilgili alan dışında kullanılmaktadır. Üretim alanı ve üretimle doğrudan bağıntılı hizmet alanlarına burjuva ekonomistleri bile "reel sektör" diyerek, diğerinin reel olmadığını, sanal olduğunu teslim ediyor. Buradaki 'sanal'lık, bu değerlerin olmaması anlamında bir sanallık değil. Bunlar, çıkış noktasında, kaynağında, işçilerin, emekçilerin patronlar tarafından el konulmuş artı değerleri ve emperyalist devlet ve tekellerce dikte edilen uluslararası ticaret hadleri sonucu bağımlı ülkelerin yeraltı-yerüstü zenginliklerinin utanmazca sömürülmesinden elde edilen muazzam gelirlerdir. Bu muazzam zenginliğin üretim ve üretimle doğrudan bağıntılı hizmetler dışına çekilen kesimi de borsalarda işlem görüyor, alınıp satılıyor. Sermaye, hatta yalnızca belli opsiyonları (belirlenen satış koşulları çerçevesinde, bir malın satıcısı tarafından alıcıya tanınan karar verme süresi) alıp satarak bile, üretim ve hizmet alanında hiç boy göstermeden bile hem de üretim alanında büyüdüğünden daha hızlı büyüyebiliyor! Bu anlamda reel. Fakat diğer yandan bunlar üretim ve hizmet alanında değil, doğrudan ve yalnızca spekülatif olarak kullanılan, bir anlamda "kumar"da kullanılan değerlerdir. Bu konumlarıyla reel sektör dışına, üretim ve üretimle doğrudan ilintili alan dışına çekilmişlerdir. Spekülasyon alanında hareket ettikleri için, çok kolaylıkla de¤er kazanabildikleri gibi, çok kolaylıkla da değer kaybedebilmektedirler. Ekonomi dışı bir dizi faktör de bu alanda önemli dalgalanmalara yol açabilmektedir. Ve bu sermaye reel alan dışında olduğu için de, bunun dalgalanması reel alanı dolaylı olarak etkilemektedir. Burada şunları tespit etmek istiyoruz: Burjuva ekonomistlerinin bir bölümünün iddiasının tersine, 'krizsiz' bir kapitalizm düşünülemez. Mali alanda dolaşan değerlerin çok önemli bir bölümünün spekülasyon alanında dolaşması, kapitalizmi her zamankinden daha fazla krizlere açık hale getirmiştir. Fakat söz konusu, her an patlayabilir krizler, mali alandaki krizlerdir. Sıkça ortaya çıkan ve ekonomi dışı faktörlerce de tetiklenebilen bu krizlerin ekonominin bütün alanlarına sirayet etmesi mümkün olduğu gibi, bu krizlerin ekonominin diğer alanlarına sirayet etmeden, bir bütün olarak ekonomik krize yol açmadan aşılması da mümkündür. Bu spekülatif sermayenin el değiştirmesi, bir bölüm spekülatör pazardan dışlanırken, bir diğer bölümünün daha da zenginleşmesi sonuçlarına yol açar. Değer kayıplarının telafi edilebilmesi için reel sektörde daha yoğun sömürü, bu tip mali krizlerin işçi ve emekçiler açısından sonuçlarıdır. Bir bütün olarak emperyalist sistem açısından bu krizler, spekülatif pazarda geçici temizliklerin yapılması, büyük mali değerlerin el değiştirmesi anlamına gelir. Esas olarak reel sektör dışında, spekülasyon alanında gelişen ve borsalarda önemli değer kayıpları biçiminde kendini gösteren, oldukça sık gö-

rülen ve bir dizi ekonomi dışı gelişme ile de tetiklenebilen mali krizlerin yanında, bir de **devrevi aşırı üretim krizleri** vardır. Bu devrevi krizler, esas olarak reel sektörde üretimde ve üretimle doğrudan ilişki içinde bulunan hizmetlerde önemli bir daralma ve gerileme biçiminde kendini gösterir, krizin iyice derinleştiği, tabana vurduğu dönemlerde —ki buna kriz devresi içinde 'depresyon' dönemi diyoruz— ülkede bir yılda yaratılan değerler toplamındaki yıllık artış (ya da başka bir deyimle 'kalkınma hızı') dibe vurur, bir çok halde sıfırın altına düşer. Çıkış noktasında kapitalizmin temel dürtüsünün aşırı kâr olması ve bunun sonucunda üretici sermayenin anda en çok kâr getiren alanlarda yığılması, bu alanlarda pazarda satılamayacak kadar çok ürünün üretilmesi, yani aşırı üretim yatar. Böylece aşırı üretimin konusu olan ürünler satılamaz, elde kalır. Sermaye gerçekleştirilemez. Yatırılmış sermaye büyüyerek geri dönüp sermayeye eklenemez. "Aşırı üretim"in karşı ucunda, ellerindeki para ile pazarda sunulan zenginlikleri satın alamayan tüketiciler, yani 'yetersiz tüketim' vardır. Emekçiler açısından aşırı üretim, bolluk içinde yokluktur. Pazarda meta vardır. Fakat emekçinin elinde onu satın alacak para yoktur. Sonuç bir dizi sanayi işletmesinin ve hizmet işletmesinin iflası, bu işletmelerinin devamı-uzantısı olarak çalışan daha küçük boyda işletmelerin iflası, birçok işçinin işini kaybetmesi vs.dir. Bu tip krizler kapitalist ekonomide devrevi olarak ortaya çıkarlar. Her kalkınma ve refah dönemini, kalkınma refah dönemi zirvesine vardıktan ve eğilim tersine döndükten sonra mutlaka bir gerileme, kriz ve çöküş dönemi izler. Bu tip krizler, üretim tekniğinin yenilenmesi, yeni üretim alanlarının açılması, sermayenin dağılımının yeniden örgütlenmesi biçiminde aşılır. Çalışma dönemimizde ABD'de ve ona bağlı olarak hemen tüm emperyalist dünyada 2001 yılında yeni bir kriz devresine girilmişti. Bu kriz devresinde üretimin giderek gerilemesi, 2003–2004'te dibe vurması normal gelişme seyri idi. Bu normal gelişme seyri emperyalist bir saldırı savaşıyla, ABD'nin Irak'a saldırısıyla kesildi. Savaş ekonomiyi suni olarak canlandırmak için kullanıldı. Bunda başarılı da olundu. 2002, 2003 ve 2004 yıllarında ABD'de yapay —büyük bir bütçe açığına ve dış ticaret açığına, borca dayalı — bir canlanma yaşandı. Çin'in yüksek kalkınma hızı, Rusya'da ekonominin eksilerden çıkıp büyümeye geçmesi birleştiğinde, dünya ekonomisi 2003 yılında % 3.7, 2004 yılında %4.4 büyüdü. Şimdi görünen bu yapay büyümenin biraz hız kesmiş olmasıdır. ABD'de 2004 % 4.4 olan büyümenin (GSYİH'nın bir yıl önceye oranla artışı) 2005 yılında % 3.5 civarında olması, 2006 da % 3.1'e gerilemesi beklenmektedir. Bunun yeni bir kriz devresinin başlangıcı olması olasılığı oldukça yüksektir. Bunlar dışında bir de, emperyalizmin sistem olarak "**genel buhran** içine girmiş" olan kapitalizm olduğu olgusu vardır. Bu en genel anlamı ile şu demektir: Emperyalist aşamaya varmış olan kapitalizm, artık yükselen bir çizgide gelişen bir sistem değildir. Emperyalizm "asalak, çürüyen, can çekişen kapitalizmdir." (Lenin) Artık kapitalizm üretici güçlerin gelişmesinin önünü açan, onların gelişebileceği ölçüde gelişmesine yardımcı olan bir sistem değil (feodalizme karşı mücadele içinde yükselen çizgide gelişen kapitalizm böyle bir sistemdi), tersine üretici güçlerin gelişme imkan ve olasılıklarını daraltan, gelişmenin önünü tıkayan bir sistemdir. Evet, üretici güçler gelişmektedir. Fakat gelişme imkânları ölçüsünde değil, onun gerisinde bir geliş-

medir var olan gelişme. Üretici güçler artık aslında kapitalizm sayesinde değil, ona rağmen gelişmektedir. Aşırı kâr dürtüsü, üretici güçlerin yerinde durmasını değil, kontrollü bir biçimde, deyim yerindeyse az harlı ateşte gelişmesini talep etmektedir. Olan budur. Şimdi yalnızca yukarıda verdiğimiz rakamları yine bilince çıkarıp; eğer bugün dünya pazarında dolaşan değerlerin % 85'inin daha üretim ve onunla doğrudan bağıntılı alanda kullanıldığını düşünelim. Ya da Kuzey Kürdistan – Türkiye açısından "hortumlandığı" bizzat devlet müfettişlerince açıklanan bankalarda, bankalara el koyan devletin üzerlendiği, sonuçta esas olarak emekçilerin sırtından ödenen, ödenecek olan değer kaybının milyarlarca dolar olduğunu (ki değişik kaynaklar bu bağlamda 40 milyar dolara kadar varan rakamlar veriyorlar!), bu paranın yatırımlar için kullanıldığını düşünelim. Büyük patronların hiç eksilmeyen 'kâr'larının, toplum tarafından toplum için kullanıldığını düşünelim. Bunun üretim ve üretici güçlerin gelişmesi açısından olası sonuçlarını biraz düşleyelim. O zaman kapitalizmin insanlığın andaki durumu ve geleceği açısından ne anlama geldiği daha iyi anlaşılabilir. Eğer bugün bu kadar zenginlik içinde bu kadar yoksulluk, açlık, ölüm varsa, bunun temel nedeni kapitalist sistemdir. Ve eğer bugün, bugün üretilenin en az dörtbeş misli daha üretmek mümkünken; tekniğin muazzam ölçüde geliştirilmesi mümkünken, bunlar yapılmıyorsa, bunun nedeni kapitalist sistemdir. Bu sistem, emperyalizme evrimlenmesiyle birlikte gerçekte insanlık tarihinde oynadığı olumlu rol açısından miyadını doldurmuştur, emperyalizm bu anlamda genel buhran içindeki kapitalizmdir. Bu bütün emperyalizm dönemi için geçerli bir tespittir. (4) Krizden söz ederken bu yüzden sürekli somut konuşulmalı, neyin kastedildiği açıkça ortaya konmalıdır. *Evet, kapitalizm krizsiz olmaz. Fakat bu hem onun bütün ülkelerde eşzamanlı ve/veya sürekli kriz içinde bulunduğu anlamına gelmiyor; hem de onun krizlere rağmen ömrünü sürdürebileceği, kendiliğinden yıkılmayacağı gerçeğini ortadan kaldırmıyor.*

Kriz dönemleri kuşkusuz, krizlerin yükü emekçi sınıfların sırtına yıkıldığı için, işçi sınıfı ve emekçilerin kapitalizmin gerçek yüzünü kendi tecrübeleriyle görüp kavramaları için ve sisteme karşı başkaldırı için uygun şartlar yaratır. Fakat bu, ekonomik kriz kendiliğinden ve otomatik olarak devrimci duruma yolaçar anlamına gelmez. Ayrıca her devrimci durum (yani üsttekilerin artık eski yöntemlerle yönetemediği, alttakilerin de eskisi gibi yaşamak istemedikleri, artık yeter deyip, tarihi bağımsız eyleme yöneldiği dönemler) mutlaka devrimle sonuçlanmaz. Bunun için işçi sınıfı ve emekçi yığınların bilinç ve örgütlenme seviyesi belirleyici önemdedir. Geçen dört yıl içinde de gördük ki, kriz teorisi konusunda devrimci çevrelerde, yalnızca ülkemizde değil uluslararası alanda da, büyük bir kafa karışıklığı vardır. Ülkemizde birçok devrimci oportünist grup gerçekte, sürekli kriz olduğu iddiasındadır. Kimi bunu sürekli devrimci durum teorilerini savunacak noktaya kadar genişletmektedir. Uluslararası alanda da, mali krizlerle, aşırı üretim krizleri birbirine karıştırılmakta; sosyalist kampın dağılışının ve bugün dünyada tek bir sosyalist iktidarın bile olmamasının emperyalizmin genel bunalımı konusunda oynadığı rol kavranmamakta, bilince çıkartılmamaktadır. Bunun sonucu, her mali krizde devrimci ayaklanmalar bekleme vb. durumları ortaya çıkmaktadır." (BP sayı 149, saf 20-24)

Bu görüşleri Marksist-Leninist Parti ve

Örgütlerin 9. Uluslararası Konferansı'nda da bir dizi yanlış görüşe karşı savunurken şunları yazmıştık:

"Ekonomik Gelişmeler

Emperyalist dünya sisteminin ekonomik gelişmeleri üzerine konuşurken, öncelikle "kriz", "ekonomik kriz", "emperyalist dünya sisteminin genel krizi", "devrevi kriz", "kriz devresi", "devrevi krizin aşamaları" vb. kavramlarının içeriği üzerinde anlaşmak gereklidir. Çünkü görüşümüze göre devrimci ve marksist-leninist (m-l) çevrelerde bu konuda büyük bir karmaşa vardır. Bu kavramların içeriğinin Marksizm-Leninizm (M-L) tarafından nasıl doldurulmuş olduğu konusunda görüşlerimizi biz Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 8. Uluslararası Konferansı'na sunduğumuz "Emperyalizmin Ekonomik Krizi ve Sonuçları" (Bkz. Sayı 147, s. 19-24) başlıklı yazımızda ortaya koymuştuk.

Burada, o yazıda ortaya koyduklarımızı tekrarlamak istemiyoruz. Bugün "Kapitalizmin/Emperyalizmin Genel Krizi"nden ancak emperyalizmin can çekişen kapitalizm olması, üretici güçlerin engellenmeksizin gelişmesinin biricik yolunun emperyalizmin proleter dünya devrimiyle parçalanmasından geçtiği anlamında söz edebiliriz. Fakat dünyanın iki sisteme bölünmüş olduğu anlamında bugün "kapitalizmin genel krizi"nden söz edilemez. Kapitalizm, revizyonistlerin de marifetiyle ve kısmen de komünistlerin hatalarının, yani bizim hatalarımızın da yardımıyla, Birinci Dünya Savaşı'ndan öncekine benzer bir durum, yani emperyalizmin dünyaya sınırsız egemen olduğu, sosyalist devletlerin ve halk demokrasili devletlerin olmadığı bir durumu yeniden yaratmayı başarmıştır. Bu proleter dünya devrimi açısından kuşkusuz geçici bir yenilgi durumudur, fakat olgudur. Bugün dünyada var olan kimi görece "bağımsız", kendini yer yer sosyalist olarak adlandıran ve kimi sol güçler tarafından da sosyalist olarak değerlendirilen Çin HC, Kore DC, Küba, Venezüella gibi ekonomileri emperyalist dünya sistemi dışında imiş gibi görüp göstermek tam bir yanılsamadır. Bu ülkelerin varlığından yola çıkarak veya işçi sınıfı ve ezilen halkların da emperyalist dünya sistemine karşı mücadele ettikleri, bunun yanında güçsüz de olsa komünizm için mücadele eden ml güçlerin var olduğu gerekçeleriyle, bugün emperyalizmin genel kriz içinde olduğu tespitlerini yapmak, görüşümüze göre ML'e dayalı bir çözümleme değildir. Var olan durumda yukarıda sözünü ettiğimiz yenilgi olmamış gibi davranmak bizi ilerletmez. Bu nedenle bugün krizden söz ettiğimizde, sürekli şiddetlenen bir genel krizden söz edecek yerde, devrevi krizin var olup olmadığını, varsa krizin hangi aşamasında bulunduğumuzu somut olarak tartışmalıyız.

Dünya ekonomisi açısından az sayıdaki emperyalist büyük güçte meydana gelen gelişme ve değişikliklerin dünya ekonomisinin gelişmesi için tayin edici olduklarının bilinmesi önemlidir. Bu emperyalist büyük güçler arasında da ABD hâlâ başrolü oynamaktadır. Dünya yüzünde 2005 yılında Reel Brüt Yurtiçi Ürün'ün (YİÜ/BSP) % 33,6'sı ABD tarafından yaratılıyordu; 25'li Avrupa Birliği'nin payı % 33,7 idi, tarihte ilk kez ABD'nin önüne geçmişti, Çin HC (% 4,8) ve Rusya (% 1,3) dışta tutulduğunda tüm "endüstri ülkelerinin dünya reel YİÜ'deki payı % 84,7 idi. Dünya ekonomisinde 2000 yılının ikinci yarısında, Çin'deki yüksek kalkınma hızına ve Japonya'daki canlanma belirtilerine rağmen yeni bir kriz devresine girildiğinin işaretleri görülüyordu. Bu kendini en açık biçimde ABD ve AB bölgesinde üretim ve ekonomik büyümede

açıkça görülen gerilemede gösteriyordu. ABD Afganistan ve Irak'taki savaşlarda askeri sanayisine –borçlarını arttırarak da olsa– olağanüstü boyutlarda yatırımlarda bulundu, bu sayede üretimdeki gerileme durdurulduğu gibi, tüketimde de artışlar yaşandı. Böylelikle krizin derinleşmesi engellendi ve eğilim tersine çevrildi. ABD'de savaş sayesinde eğilim tersine döndürülürken, emperyalist büyük güçler içinde en zayıf halka AB, onun içinde de Almanya idi. Burada da yeni "konjonktür programları" ile bir yandan işçilerin sömürülmesi yoğunlaştırılırken, diğer yandan büyük sermayeye yeni vergi indirimleri sunularak ve ek olarak tabii emekçileri vuran "tasarruf programları" ile dipten kurtulunmaya çalışılıyordu. Görünen burada da geçici olarak de olsa bir rahatlamanın sağlanmış olduğudur. 2003 ile 2006 arasında dünya üretimi yılda ortalama % 4,8'lik bir artış gösterdi; ki bu büyüme orta vadedeki % 3,3'lük büyüme hızının epey üzerinde bir büyüme idi. 2006 yılında da dünya ekonomisi büyümesinin sürdürdü. Hatta 2006'da reel YİÜ % 5'lik bir büyüme ile 2005'ten daha yüksek bir büyüme gösterdi. Yani ABD'nin yürüttüğü savaşlar sonucu eğilimin tersine döndürülmesi ile, devrevi krizin normal gelişimi durduruldu ve yapay bir "kalkınma aşaması" görünümüne girildi. Ancak bunun da sonu görünüyor. Bir bütün olarak endüstri ülkelerinde ve fakat en başta ABD'de 2006 yılı içinde bu "kalkınma"nın hızı giderek kesildi. ABD'de büyüme 2002'den bu yana ilk kez % 3'ün altına düştü. Buna karşı Japonya 2006'daki % 4,8'lik büyüme ile hâlâ hızla "kalkınıyor"du. AB bölgesi 2006'daki % 3,6'lık büyüme oranı ile, 2003'ten bu yana en yüksek büyüme oranını yakalamıştı. Şimdi ABD'deki büyüme hızındaki gerilemenin yapay kalkınma aşamasının sonu ve yeni bir kriz devresinin başlangıcı –daha doğrusu kesintiye uğratılmış bir önceki kriz devresinin kaldığı yerden devamı– olup olmayacağını 2007'deki gelişmeler gösterecek.

Yeni bir kriz devresinin başlangıcını engelleyebilir faktörler olarak; a) Japonya ve AB bölgesinde yüksek büyüme hızlarının yakalanmış olması, b) Çin ve Hindistan'da çok yüksek büyüme oranlarının sürmesi, buralardan gelen ucuz tüketim metaları ile emperyalist ülkelerde bireysel tüketimin yüksek seviyede tutulabilmesi, hem ucuz tüketim metaları ve hem de ucuz işgücü baskısı ile emperyalist ülkelerde enflasyonun alt seviyelerde tutulabilmesi görünmektedir. Buna karşı hem Afganistan'da ve hem de Irak'taki savaşların ABD emperyalizminin önüne koyduğu hedefler açısından oldukça başarısız gelişmesi ekonomik krizi tetikleyecek faktör olarak kendini dayatmaktadır. Orta vadede bu "başarısızlık" kendini yalnızca siyasette değil, aynı zamanda ekonomide de olumsuz faktör olarak gösterecektir.

Bu bağlamda önemli olan şudur: Devrimci çalışma, işçileri ve emekçileri devrim için aydınlatma ve örgütleme, bir ekonomik krizin olup olmadığına bağlı değildir. Konjonktür nasıl olursa olsun, biz devrimci çalışma yürütebiliriz, yürütme yükümlülüğüne sahibiz. Krizler emperyalizmin asalak, çürüyen, can çekişen kapitalizm olduğunu bize daha açıkça gösterir. Krizler kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşlarıdır. O halde krizlerin emekçiler için korkunç ve yıkıcı olan görüntülerine ve sonuçlarına karşı mücadele, zorunlu olarak kapitalizmin yok edilmesi hedefiyle, kapitalizmi yok etmeye yönelik mücadeleler olarak yürütülmelidir. Kapitalist sistemin çerçevesini sorgulamayan "krizle mücadele programları" –örneğin

DSF'in başını çekenlerin programları– kitleler için göz boyamadır."

("Ekonomik Gelişmeler – Ekonomik Kriz ve Sonuçları..." BP s. 154, s. 4-6)

Burada görüldüğü gibi "ABD'de büyüme hızındaki gerilemenin yapay kalkınma aşamasının sonu ve yeni bir kriz devresinin başlangıcı… olup olmayacağını 2007'deki gelişmeler gösterecek." tespitini yapmıştık.

2007'deki gelişmeleri değerlendiren bir yazımızda (Şubat Sonu 2008'de) ise 2007'daki verilerin, 2007'nin son çeyreğinden itibaren kapitalist/emperyalist dünyanın yeni bir kriz devresine girdiğini gösterdiğini tespit etmiş, "Yeni bir kriz devresine girilen ortamda reel ekonomideki krizi derinleştirecek bir faktör olarak borsa krizlerinin özel bir önem" kazandığına dikkat çekmiş, borsalarda çöküşün kaçınılmaz olduğunu tespit etmiştik. Söz konusu yazıda şöyle demiştik:

"Burjuva ekonomistleri bir yıla yakın süredir bir yılan karşısında paralize olan tavşan gibi korkuyla ABD ekonomisindeki gelişmeleri izliyor ve "resesyon" tehlikesinden, borsa çöküşünden, bunun reel ekonomide çöküşlere yol açabileceğinden vb. sözediyor. Arada bir reel ekonomide işlerin gerçekte iyi gittiği, moral bozmamak gerektiği vb. söylense de, gerçekte bunun yalnızca bir avunma olduğunu bilenler biliyor. Davos'ta Ocak ayında bir araya gelen emperyalist büyük güçlerin ideolog, siyasetçi ve iktisatçıları "ABD'de ekonomik büyümenin yavaşlamasının durgunluğa yol açması tehlikesi"ne dikkat çekmek zorunda kaldılar. ABD ekonomisinde durgunluk bütün dünya ekonomisini durgunluğa sürükleme tehdit ve tehlikesini içinde barındırıyor. Şubat başında Japonya/Tokyo'da buluşan G7 Hazine Bakanları ve Merkez Bankası başkanları yayınladıkları sonuç bildirisinde "ABD'deki konut piyasasındaki bozulmanın daha da derinleşmesi ve kredi koşullarındaki sıkılaşmanın daha uzun süre devam etmesi halinde, büyük risklerin var olduğu"na "küresel mali sarsıntı ve olası ekonomik durgunluk" riskinin bulunduğuna dikkat çekiyor.

Uluslararası Para Fonu'nun (IMF/UPF) Başkanı Dominique Strauss-Kahn, 27 Ocak 2008'de bir açıklama yaparak "Şimdi artık salt parasal operasyonlar içinde bulunduğumuz tehlikeli girdaptan çıkmak için yeterli değildir. Endüstri ülkeleri hükümetleri içinde bulunduğumuz girdaptan çıkmak için aktif konjonktür programları geliştirmeli, uygulamalıdır." dedi. (Bkz. Financinal Times, 28 Ocak 2008) Şimdi uluslararası finans kapitalin en önemli kurumlarından birinin şefi oldukça açık bir dille emperyalist ülke hükümetlerini, kendi ülkelerinde keynesianist bir siyasete yönelmeye, devlet eliyle ekonomiye doğrudan müdahale etmeye, devlet yatırımları ile ekonomiyi canlandırmaya vb. çağırıyor. Hükümetlerden talep edilen "konjonktür programları"nın anlamı budur. Bu çağrıyı yapan kurum bilindiği gibi özellikle bağımlı ülkelerin ekonomilerine müdahale ederken "bütçe disiplini"ni öne çıkaran, devletin küçültülmesi, devlet harcamalarının kısıtlanması, devletin ekonomiden elini çekmesi programlarını dayatan bir kurumdur.

Olan nedir? Olan gerçekte kapitalizmin yeni bir kriz devresine girdiğinin işaretlerinin görülmesidir. Biz 2007 yılı başlarında gelişme ile ilgili şu tespitleri yapmıştık:

"Dünya ekonomisinde 2000 yılının ikinci yarısında, Çin'deki yüksek kalkınma hızına ve Japonya'daki canlanma belirtilerine rağmen yeni bir kriz devresine girildiğinin işaretleri görülüyordu. Bu kendini en açık biçimde ABD ve AB

bölgesinde üretim ve ekonomik büyümede açıkça görülen gerilemede gösteriyordu.

ABD Afganistan ve Irak'taki savaşlarda askeri sanayisine –borçlarını arttırarak da olsa— olağanüstü boyutlarda yatırımlarda bulundu, bu sayede üretimdeki gerileme durdurulduğu gibi, tüketimde de artışlar yaşandı. Böylelikle krizin derinleşmesi engellendi ve eğilim tersine çevrildi. ABD'de savaş sayesinde eğilim tersine döndürülürken, emperyalist büyük güçler içinde en zayıf halka AB, onun içinde de Almanya idi. Burada da yeni "Konjonktür Programları" ile bir yandan işçilerin sömürülmesi yoğunlaştırılırken, diğer yandan büyük sermayeye yeni vergi indirimleri sunularak ve ek olarak tabii emekçileri vuran "Tasarruf Programları" ile dipten kurtulunmaya çalışılıyordu. Görünen burada da geçici olarak de olsa bir rahatlamanın sağlanmış olduğudur. 2003 ile 2006 arasında dünya üretimi yılda ortalama % 4,8'lik bir artış gösterdi, ki bu büyüme orta vadedeki % 3,3'lük büyüme hızının epey üzerinde bir büyüme idi. 2006 yılında da dünya ekonomisi büyümesinin sürdürdü. Hatta 2006'da Reel Yurt İçi Üretim % 5'lik bir büyüme ile 2005'den daha yüksek bir büyüme gösterdi. Yani ABD'nin yürüttüğü savaşlar sonucu eğilimin tersine döndürülmesi ile, devrevi krizin normal gelişimi durduruldu ve yapay bir "kalkınma aşaması" görünümüne girildi. Ancak bunun da sonu görünüyor. Bir bütün olarak endüstri ülkelerinde ve fakat en başta ABD'de 2006 yılı içinde bu "kalkınma"nın hızı giderek kesildi. ABD'de büyüme 2002'den bu yana ilk kez % 3'ün altına düştü. Buna karşı Japonya 2006'daki % 4,8'lik büyüme ile hâlâ hızla "kalkınıyor"du. AB bölgesi 2006'daki % 3,6'lık büyüme oranı ile, 2003'ten bu yana en yüksek büyüme oranını yakalamıştı. Şimdi ABD'deki büyüme hızındaki gerilemenin yapay kalkınma aşamasının sonu ve yeni bir kriz devresinin başlangıcı –daha doğrusu kesintiye uğratılmış bir önceki kriz devresinin kaldığı yerden devamı— olup olmayacağını 2007'deki gelişmeler gösterecek."

Biz bunu yazdığımızda dünya çapında büyüme rakamları tahmini rakamlardı. OECD 2006'da dünya çapında gerçek büyüme oranını % 5,4 olarak (yani tahmin edilenden yüksek) verdi. Fakat burada "sanayi ülkeleri" olarak adlandırılan ülkelerdeki "kalkınma hızı" ya da "büyüme" oranı ile (ki bu % 2,9'du) Çin (%10,7), Hindistan (% 9,2) gibi ülkelerin ve Rusya'nın (% 6,8) kalkınma hızı arasında büyük fark vardı. Dünya ekonomisindeki genel ilerleme öncelikle bu gibi ülkelerdeki hızlı gelişmeye bağlı olarak gerçekleşiyordu.

2007 yılı için kesinleşmemiş öngörü rakamları;

a) dünya çapında kalkınma hızının gerilediğini (dünya çapında reel BİÜ açısından 2006'daki % 5,4'den, 2007'de % 5,1'e düştü)

b) eğilimin gerileme yönünde olduğunu (2008 için öngörülen dünya çapında reel BİÜ artışı % 4,8; UPF'in beklentisi daha düşüktü, % 4,4; 2008 ocak ayın sonunda UPF bu beklentiyi daha da geriye, % 4,1'e çekti.)

c) gelişmiş endüstri ülkelerinde gerilemenin daha hızlı olduğunu (2006 da ki % 2,9'dan 2007'de % 2,5'e, 2008'de % 1,9'a) (bkz. Weltkonjunktur Winter 2007, s. 30) gösteriyor.

Bu rakamlar gerçekte yeni bir kriz devresine girildiğini gösteren rakamlardır. Bu kriz devresinin ne kadar süreceği, devrenin dibe vurulan depresyon aşamasının derinliğinin ne kadar olacağı vb. bir dizi faktöre, örneğin dünya ekonomisinin yükünü taşıyan Çin, Hindistan vb. ekonomilerinin bu krizden ne derinlikte etkilene-

ceğine bağlıdır. Burjuva ekonomistlerinin umudu bu ekonomilerin ABD'deki krizden büyük ölçüde etkilenmeyecek kadar dayanıklı ve sağlam olduğudur. Fakat bu umut boş bir umuttur. Emperyalist dünyanın bütün ekonomileri hiçbir dönemde olmadığı kadar iç içe geçmiş durumdadır. Çin'de de büyüme hızının azalması, bu arada enflasyon ve işsizliğin artması krizin doğul sonuçları olacaktır. Yeni bir kriz devresine girilen ortamda reel ekonomideki krizi derinleştirecek bir faktör olarak borsa krizleri özel önem kazanmaktadır. Ve şu anda burjuva ekonomistlerinin en çok ilgilendiren de budur. Çünkü bu bağlamda hâlâ dünya ekonomisinin baş aktörü konumundaki ABD'de 2006 yılında başlayan ve borsada çok önemli dalgalanmalara yol açan konut piyasası kaynaklı kriz 2007 yılında da derinleşerek sürmüştür. Bu krizin temelini 10-12 trilyon dolarlık ABD konut piyasasında, 1,2- 1,5 trilyon dolarlık kesimini oluşturan faizi değişken küçük kredilerin geri dönmemesi oluşturmaktadır. Aşırı kâr hırsıyla ve çoğunlukla bankaların birbirine verdiği borçlar temelinde de dağıtılan kredilerin, inşaat sektöründe önce fiyatların aşırı artması, ardından aşırı borçlanma ve kişisel iflaslar sonucu geri dönmeyen kredi kesiminin artması (2006'da bu kesim kredilerde geri ödenmeme oranı % 8 iken, 2007 de bu oran % 14'e ulaşmıştı) (bkz. TÜSİAD yayını Konjonktür, sayı 18, s. 3) bir yandan inşaat sektörünün neredeyse durma noktasına gelmesine, bir dizi küçük firmanın iflasına ve bankalarda da büyük finans kayıplarına yol açtı. Büyük bankalar açısından "kârdan zarar" anlamına gelen kayıplar, küçükler için iflas anlamına geldi, geliyor. Borsalara bunun yansıması büyük dalgalanmalar, panik satışları vb. biçiminde oldu, oluyor. ABD'deki bu gelişmeler dünya finans piyasasında da birebir yansıyor. Çünkü bilindiği gibi ABD bugün de hâlâ dünya BİÜ'nün nerde ise üçte birini tek başına üreten güç.

Dalgalanmaların boyutları açısından Ocak ayında yaşadıklarımız bilgi vericidir. 21 Ocak'ta önce New York Stock Exchange'de bir günde değer kaybı % 6'yı geçti. Yani yalnızca New York borsasında bir günde buharlaşıp yok olan değer yüz milyarlarca dolar oldu. Aynı gün dünyanın bütün büyük borsaları New York'u izledi. Dünya çapında borsalarda bir günlük ortalama değer kaybı % 7'yi buldu. Eğer siyaset doğrudan müdahale etmese idi, önce New York, ardından bütün dünya borsalarının çökmesi işten bile değildi. Çünkü panik satışları başlamıştı. Siyasetin müdahalesi, Amerikan Merkez Bankası'nın 22 Ocak sabahı, kredi faizlerini % 0,75 düşüreceğini açıklaması, Bush yönetiminin 150 milyar dolar tutarında bir acil ekonomik destek/yardım program ilanı ile geldi. (Vergi düşüşleri ve doğrudan tüketiciye dağıtılacak "yardım"ları öngören bu program Ocak sonunda hem Cumhuriyetçilerin hem Demokratların ortak oylarıyla kabul edildi.) Fakat güncel çöküşü engelleyen bu açıklamalar ve birinciden bir kaç gün sonrası ilan edilen bu kez % 0.50'lik ikinci bir kredi faizi düşürme açıklaması da borsadaki dalgalanmaları, borsa krizlerini engelleyemedi, engelleyemiyor. Çünkü değer açısından reel ekonomiyle bağlarını nerde ise koparmış olan borsalar gerçek değerlerin çok üzerinde işlemler yürütüyor. Borsalarda büyük balonlar oluşmuş durumda.

Her borsa krizi bu balonların delinmesi ve inmeye başlaması anlamına geliyor. Merkez bankalarının piyasaya ucuz taze para sunması (kredi faizlerinin aşağıya çekilmesi banknot matbaalarının yeni para üreterek piyasaya sürmesi anlamına

geliyor) delikleri geçici olarak yamamak anlamına geliyor. Piyasaya taze ucuz para sunulması devlet bütçesinin daha fazla açık vermesi, daha fazla borçlanma anlamına geliyor. Borsa spekülatörlerinin kârlarına yeni kârlar katması, yamanmış balonun daha fazla şişmesi anlamına geliyor. Giderek balon yama tutmayacak hale geliyor. Borsalarda bir çöküş eninde sonunda kaçınılmaz. Kuşkusuz bu kendiliğinden kapitalizmin sonu olmaz. Bir sürü iflas ertesi, borsalar yeniden gerçek değerlere yakın işlemlere başlarlar. Kapitalizm devrimle yerle bir edilmedikçe, ekonomik krizler onun sonunu getirmez. Her devrevi krizden kapitalizm bir yandan tekniği yenileyerek, diğer yandan borsa çöküşlerinden de oluşan balonları geçici olarak ortadan kaldırarak çıkar. Bir çok kapitalist çöker, batar, fakat kapitalizm kendini yenileyerek yoluna devam eder. Fakat her halükarda borsadaki bir çöküş devrevi krizi olağanüstü derinleştirir. Şimdiki gelişmeler de bu yöndedir. Bütün bunların işçiler-emekçiler açısından önemi şuradadır:

Derinleşen ekonomik krizin yükü egemenler tarafından hep işçilerin emekçilerin sırtına yüklenmiştir, yüklenmektedir. Derinleşen kriz işçiler emekçiler açısından daha fazla sömürülmek, ücret düşüşü, daha yoğun çalışma, daha fazla işsizlik, yoksulluk, açlık demektir. Bir çok halde, kapitalist düzenin işçi sınıfı içindeki bekçilerinin, oportünistlerin, reformistlerin, işçi aristokratlarının ve bürokratlarının da marifeti sonucu, işçiler kapitalizmin devrevi krizlerinde mücadeleyi (o da eğer mücadele ederlerse) krizin kimi sonuçlarına karşı mücadele olarak yürütüyor, bununla sınırlıyor. Örneğin işten atılmalara karşı mücadele ediyoruz, ücret düşüşlerine karşı mücadele ediyoruz, sendikasızlaştırmaya, taşeronlaştırmaya karşı mücadele ediyoruz. Kuşkusuz mücadele iyidir. Mücadele etmeyen en baştan yenilmiştir. Fakat sadece kimi sonuçlara, görüntülere karşı mücadele yeterli değildir. Reformistler, revizyonistler, sendika ağaları bizi daha iyi, daha az saldırgan bir kapitalizm, krizsiz bir kapitalizm hayali ile avutuyor. Krizsiz bir kapitalizm yoktur. Krizler kapitalizmin kaçınılmaz yol arkadaşlarıdırlar. Krize karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadele olarak kavranıp yürütülmek zorundadır. Kriz konusunda patronlar ve onların temsilcisi devlet, siyaset işçilerin karşısına "fedakârlık", "kemerleri sıkma" talepleri ile "hepimiz aynı gemide seyahat ediyoruz" palavraları ile çıkarlar. İşçiler bu palavraları ellerinin tersi ile itmedikçe, krizlerin felaketli sonuçlarına katlanmaya mahkumdurlar."

("Emperyalist dünyada ekonomik durum - Şişen balonu yamalama güçleşiyor…" BP Sayı 155, s. 3-6)

2008 yılının Eylül ayında mali kriz/borsa krizi patladı. Kimi bankalar çöktü, borsalarda büyük değer kayıpları yaşandı, kimi ülkelerde (örneğin Rusya'da) borsalar geçici olarak işlemleri durdurmak zorunda kaldılar. Ve burjuva ekonomistleri yukarda da belirttiğimiz gibi, Krize -sol içinde de egemen olan- "aç gözlü spekülatör borsacı ve bankerlerin çıkardığı kriz" açıklamasını getirerek, kapitalist sömürü sisteminin 2007'de başlayan gerçek ekonomik krizini gözlerden gizlemeye çalıştılar. Kuşkusuz mali kriz/borsa krizi içine girilmiş olan kriz devresinde krizin derinliğini etkileyen bir faktör, fakat krizin ne kendisi, ne de gerçek nedeni. Krizin nedeni bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Kapitalist sistem belli aralıklarla devrevi aşırı üretim krizlerini üretir. Bu sistemin gelişme yasasıdır.

İçinde bulunduğumuz kriz devresi açısından, dünyada genel olarak 2009 yılı,

dünya çapında son on yılların en düşük büyüme hızının yaşandığı yıl olacaktır. Bir dizi ülke açısından büyüme sıfırın altında –yani gerçekte ekonomilerin zaten gerilemiş olan 2008 yılına göre de küçülecekler- olacaktır; dünya geneli açısından toplam büyüme beklentisi % 0-1 bantı içindedir.

Türkiye'de ise büyüme beklentisinde 2009 yılında % 5- 6 civarında bir küçülme (Hükümetin yıl sonu/yıl başı beklenti ve hedefi % 4 civarında büyüme idi!) gerçekçi bir öngörüdür.

Yani bir bütün olarak ele alındığında dünya çapında 2007'in 4. çeyreğinden itibaren başlayan, 2008 Eylül'ündeki borsa/mali krizle de derinliği artan bir ekonomik kriz devresinin depresyon aşaması yaşandı 2009 yılında. Veriler bir dizi ülke açısından 2009 1. ve 2. devresinde dibe vurulduğunu, fakat bu gün görünen o dur ki sanayideki durumda Şubat 2009'a göre üretimde belli artışların olduğu, bu artışın kendinden önceki aylara yüzde 1,4 – 2 civarında olduğu, fakat bize göre 2008 Ağustos ayının seviyesine ulaşmanın, ancak 2010 yılı 2.-3. devrelerinde olabileceğini gösteriyor.

Burjuva ekonomi araştırma kurumlarının bazıları bu yüzden 2009'un ekonomik kalkınma açısından "kayıp yıl" olduğu değerlendirmesini yapıyorlar.

Biz önümüzdeki dönemde de kriz konusunda sol içinde de egemen olan yanlış kriz açıklamaları, teorileri, anlayışlarına karşı; marksist-leninist teori temelinde krizin somut gelişmesini somut veriler temelinde izleyerek, doğru çözümlemelerle, doğru görüşlerimizi sol içinde egemen kılma mücadelemizi sürdürme görevine sahibiz.

Obamanya'ya karşı mücadele:

Geçen dört yıllık dönemde uluslararası alanda gelişmelere damgasını vuran olaylardan biri 2008 yılı sonunda ABD'de yapılan başkanlık seçimleri oldu. ABD emperyalizmi Bush Jr.'un başkanlığı döneminde, Bush'un açık sözlü ve pratik askeri saldırı ve yayılmacılık siyaseti sonucu olarak da uluslararası alanda büyük prestij kaybetmişti. ABD'nin içinde de, savaşın yüklerinin emekçi yığınlara bindirilmesi sonucu hoşnutsuzluk artmış, son dönemde içine girilen ekonomik krizin işsizliği, yoksulluğu arttıran sonuçları bu hoşnutsuzluğu daha da arttırmış, kitleler içinde bir siyaset değişikliği taleplerinin gelişmesini beraberinde getirmişti. Tam da böyle bir ortamda başkanlık seçimi yarışına Demokrat Parti'den "değişim", "umut", "Evet, biz yapabiliriz!" temel sloganları ile katılan siyahi aday Obama, kısa sürede yığınlar içinde umut olmayı başardı. Yalnızca ABD'de değil, bütün dünyada da yürüyen muazzam bir medya kampanyası ile Obama ABD'nin saldırgan siyasetini kökten değiştirecek, dünyaya barışı getirecek bir süper star haline getirildi. Kitleler içinde tam bir Obamanya yaratıldı. Bunda reformist solun Obama'ya umut bağlaması, onun kampanyasının parçası haline gelmesi küçümsenmeyecek bir rol oynadı. Biz bu gelişmeler karşısında takındığımız tavırlarda Obama'nın da kendinden önceki ABD başkanları ve kendisiyle başkanlık için yarışan Mc Cain gibi (önce DP içinde Hillary Clinton da vardı, o parti içinde seçimde kaybederek başkanlık açısından devreden çıktı) ABD emperyalizminin çıkarlarını savunan, temel sorunu ABD'yi güçlendirmek olan bir siyasetçi olduğunu, onun başkan olması halinde de ABD'nin siyasetinde özde bir değişiklik olmayacağını ortaya koyduk. Onun seçim zaferini ise "sonuçta kazanan ABD emperyalizmi olmuştur" şeklinde değerlendirdik. Merkez Komitesi 18. Toplantısı Kısa

Sonuçları'nda yayınlanan değerlendirmemizde şöyle dedik:

"Bir bütün olarak ele alındığında gerek dünyada gerekse ülkelerimizde devrimci kesim, seçim sonuçlarının ABD'nin siyasetinde özde bir değişiklik yaratmayacağı, Obama'nın da ABD emperyalizminin çıkarlarını savunan bir siyaset yürüteceği doğru pozisyonunda birleşiyor.

Buna karşı liberal burjuva kesim ve reformistler büyük hayaller ve beklentiler içinde. Yer yer "devrim" sözcükleri vb. bile kullanılıyor.

Seçimler bağlamında şu olgular tespit edilmelidir:

* Obama gayet başarılı bir seçim kampanyası yürütmüş, seçmen kitlenin (bu arada yalnız ABD'de değil, bütün dünyada bu seçimleri izleyen kitlelerin) "değişiklik" talebine sahip çıkmış, 8 yıldır iktidarda olan Bush yönetiminin siyasetine duyulan tepkisine karşı kendisini umut haline getirmeyi başarmıştır.

* Bu kampanya sırasında onbinlerce yüksekokul öğrencisi gönüllü yardımcılar olarak kapı kapı dolaşmış, internetin yoğun bir şekilde kullanımı ile ve kampanyanın son dönemdeki yoğun TV reklamları ile Obama kampanyası hemen herkese ulaşmıştır. Bu kampanya sırasında "değişim", "dönüşüm", "değişiklik" sloganları yanında kullanılan temel slogan "Evet biz yapabiliriz" hem kampanya yürüten tabana bir çağrı, hem de seçimlerden bir şey beklemeyen pasif seçmene bir çağrı olarak tutmuş, seçimlere katılmayan bir kesim de oy vermeye girmiştir. Sonuç ABD tarihinin en yüksek katılımlı (%60 ın biraz üzeri, bu özellikle Batı Avrupa ile karşılaştırıldığında oldukça düşük bir katılım, fakat ABD açısından çok yüksek oranda bir katılım. Bundan önceki başkanlık seçimlerinde katılımın %50'yi aştığı seçim çok azdır.) seçimidir.

* Obama ülke çapında oyların %52'sini, Mc Cain ise % 46'sını kazanmıştır. Oyların % 2'ye yakını da seçilme şansı olmayan ve fakat seçime katılan diğer adaylar arasında paylaşılmıştır. Fakat başkanlık seçimi açısından belirleyici olan "seçmen adamlar"da aradaki fark çok daha büyüktür. Çoğunluk sistemi sonucu Obama 385; Mc Cain 162 "seçmen adam" kazanmıştır. Ülke çapında genel oy oranı açısından Obama'nın seçim zaferi gösterildiği kadar büyük değildir.

* Seçim sonuçları burjuva yorumcuların büyük çoğunluğu tarafından ABD'de ırkçılığın artık sonunun geldiğinin göstergesi olarak yorumlanıyor.

Bir yanı ile bu sonuçlar görünürde büyük bir değişim olduğunu gösteriyor. ABD'de daha 1950'li yıllarda, güney eyaletlerinde resmi ırkçılık vardı; siyahların giremediği bir çok kamusal alan vardı. Üniversitelere siyahların girmesi 1960'lı yıllarda gerçekleşti. Bunlarla karşılaştırıldığında şimdi bir siyahın ABD'de ilk kez cumhurbaşkanı seçilmiş olması, diyelim ki bundan çok değil 20 yıl önce, düşünülemeyecek bir olgunun gerçekleşmiş olması, gerçekten de büyük bir değişimin ifadesidir.

Bunun karşısında fakat bu seçimi ABD'de ırkçılığın sonu olarak yorumlamak da yanıltıcıdır. Araştırmalar şunu göstermektedir:

* Beyaz seçmenlerin çoğunluğu (%55'i) oylarını Mc Cain'e vermiştir.

* Obama bütün seçim kampanyası boyunca beyaz ırkçıları rahatsız edecek her söylemden titizlikle kaçınmıştır. "Eşit vatandaşlardan oluşan birleşik Amerikan toplumu" yalanını öne çıkarmıştır.

* Obama'nın seçimi kazanmasında; a) Mobilize edilen yeni seçmenlerin, özellikle genç kesimin oylarının büyük çoğunlukla Obama'ya akması, b) Siyah seç-

menlerin daha önceki seçimlere göre çok daha yoğun seçim katılımı, c) Obama'nın siyah oyların hemen tümünü (%95!) kazanması ve en önemli unsurlardan biri olarak, d) toplumda nüfus ağırlığı giderek artan ve geçen dönemlerde hep çoğunlukla Cumhuriyetçi Parti'ye oy veren hispanik/latino seçmenin % 70'e yakınının Obama'ya oy vermiş olması belirleyici rol oynamıştır.

Şimdi seçim sonrası ABD'nin yeni başkanının seçim sırasında bol keseden vaat ettiği "değişiklik"lerin neler olacağını bekliyor ABD toplumu.

Bu bağlamda, ABD'nin iç siyaseti açısından Obama'nın seçim kampanyasında yaptığı vaatlerin mali portresi 2000 milyar dolar civarında. Devralınacak devlet bütçesi dünyanın gördüğü en büyük borçlu bütçe. İki alanda sıcak savaşlar sürüyor. ABD ekonomisi kriz içinde... vs.

Bu durumda Obama yönetiminin ilk dönemi "enkaz devraldık" açıklamaları ile verilen sözlerden birer birer çark edildiği bir dönem olacaktır.

ABD iç siyasetinde göstermelik bir "sağlık sigortası reformu" Obama yönetiminin içte yapabileceği "değişiklik"tir. Dış siyasette de, özü değiştirmeden söylemde Bush yönetiminden "daha barışçı" görünümlü, sorunları diplomasi yöntemiyle çözmeye yönelik görünüşlü bir dış siyaset "değişiklik" sözünün pratiğe yansıması gibi gösterilecektir. Bu arada örneğin ABD emperyalizmi açısından hiçbir maliyeti olmayacak olan, tersine onun dünyada iyice sarsılan prestijini yeniden kazanmasına yardımcı olabilecek kimi sembolik adımların (örneğin Guantanamo'daki işkence kampının kapatılması gibi) atılması da şaşırtıcı olmayacaktır. Dış politikada Obama yönetiminin bunun dışında, batılı emperyalist müttefiklerini daha fazla "sorumluluk alma"ya zorlayan bir siyaset izlemesi de beklenmelidir. Bunun bedeli tabii ki batılı emperyalist müttefiklerle daha sıkı işbirliği, kararların onlarında katılımı ile alınması olacaktır. Batılı emperyalist müttefiklerle Bush döneminde oldukça bozulan ilişkilerin düzelmesi, özellikle Rusya ve Çin'in (bu arada Hindistan'da) gelişmesi karşısında uzun vade açısından ABD emperyalizminin çıkarları gereğidir.

Gerek iç, gerek dış siyasette olası tüm "değişiklikler", gelinen yerde ABD emperyalizminin çıkarlarının en iyi biçimde savunulabilmesi için gerekli hale gelmiş olan değişikliklerdir.

Reagan'dan bu yana ABD'de egemen olan, Bush döneminde uç noktasına varan "neocon"ların siyaseti hem ekonomik alanda, hem dış politika alanında sınırına varmış, gelinene yerde artık sürdürülemez hale gelmiş bir siyasetti. Ekonomide özellikle mali alanda patlayan kriz, burjuvaziyi bütün dünyada olduğu gibi en başta ABD'de "devlet elini ekonomiden çeksin" yaklaşımından "devlet ekonomik çöküşü engellemek için devreye girmeli" yaklaşımına getirdi. Yani önümüzdeki dönemde neoliberal ekonomik siyasetten, neoKeynesianist bir siyasete geçiş söz konusu. Bu değişiklik kaçınılmaz bir değişiklik. Bunun yeni bir siyasi takımla yapılması ise mantıki olan şey. Bunun yanında Bush yönetiminin saldırgan, gerektiğinde batılı müttefiklerini de dıştalayan dış siyaseti, ABD'yi halkların gözünde nefret unsuru haline getirmiş, ABD emperyalizminin çıkarları açısından zarar verici bir duruma gelmişti. Bu alanda da bir değişiklik ABD emperyalizminin çıkarlarının bir gereği idi. Obama, aslında beyazdan beyaz bir siyah olarak bu değişiklik isteğini ve gereğini en iyi temsil eden bir adaydı. Obama ile sonuçta kazanan ABD emperyalizmi olmuştur."

Bu tespitleri yaptığımızdan bu yana (Kasım 2008 den bu yana) yaşanan somut gelişmeler, Obama'nın yarattığı umutların boş olduğunu, "değişim" denen şeyin özde değil, sözde/üslupta olduğunu gösterdi, bundan sonra da göstermeye devam edecek. Bunun en açık örneği uluslararası siyaset açısından Afganistan'daki savaşın ABD emperyalizmi tarafından yoğunlaştırılmasında yaşandı.

Emperyalist sistemin temel çelişmeleri varlığını koruyor, derinleşiyor ve gelişmeleri koşullandırıyor…

Geçen dört yıl içindeki gelişmelere de baktığımızda gördüğümüz özü itibarıyla bundan önce gördüklerimizden farklı değil.

Bütün aksi iddialara rağmen emperyalist sistemin özünde bir değişiklik yok. Bütün gelişmeleri emperyalist sistemin kendi iç çelişmeleri, bu çelişmelerin taraflarının yürüttüğü mücadeleler belirliyor.

***** Emperyalist/kapitalist ülkelerde emek ile sermaye arasındaki çelişme varlığını sürdürüyor, bu çelişme işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin temeli. İşçilerin mücadele etmeleri için binlerce sebep var ve bunlara her gün yenileri ekleniyor. Fakat sınıf mücadelesinde son dört yıl içinde de emperyalist kapitalist ülkelerde genel görünüm, işçi hareketlerinin çok geri seviyede seyrettiğidir. Burjuvazi işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarını budamakta, buna karşı tepkiler bile çok sınırlı kalmaktadır. Var olan kriz ortamında işsizlik, yoksulluk ve hoşnutsuzluk artıyor. Ancak genelde isyancı, hele hele ücretli emek sistemini bir bütün olarak sorgulayan isyancı bir işçi hareketi hâlâ söz konusu değil. Var olan mücadeleler daha çok "savunma" mücadeleleri. İş yerlerinin kapatılmasına karşı mücadele, işten çıkarmalara karşı mücadele, patronların aynı ücretle daha uzun çalışma taleplerine (yani somut olarak ücret düşürme taleplerine) karşı mücadele vb. gibi. Kuşkusuz bu gibi mücadeleler içinde de işçilerin öğreneceği çok şey var. Son dönemde Fransa'da gelişen, kapatılması üzerine konuşulan işyerlerini işgal ve işyerini kapatma planları içinde olan menejerleri işyerinde alıkoyma gibi militan eylemler henüz kural dışı eylemler.

Sonuç olarak emperyalist ülkelerin tümü bir bütün olarak ele alındığında, emek/sermaye çelişmesi kendini çok keskin bir çelişme olarak; sınıfı sınıfa karşı harekete geçiren çelişme olarak sivrilmedi geçen dört yıl içinde. Emperyalist burjuvazi işçi emekçi haklarına karşı giriştiği topyekün saldırılara karşı, emperyalist ülkelerde gelişme eğilimi gösteren, fabrika işgali gibi yasalara göre suç sayılan eylemlerinin gündeme gelmesinde kendini gösteren direniş eylemlerinin gerçek devrimci bir sınıf savaşımına gelişmesini engelleyebiliyor. Bunda emperyalist dünya bir bütün olarak ele alındığında, işçi sınıfının ve emekçilerin binlerce bağla kapitalist sisteme bağlanmış olması ve sistemi kendi düzenleri olarak görmesi belirleyici rol oynuyor. Burjuvazi kriz dönemde de, bu kez de "hepimiz aynı gemideyiz" demagojisi ile işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini engelleyebiliyor. Krizde işyerini kaybetme tehdidi demoklesin kılıcı gibi çalışan işçilerin daha yoğun sömürülmesi ve bunu kabullenmesi için kullanılıyor. Bütün bunlara rağmen bir dizi emperyalist metropolde yürüyen grevler, yer yer işletme işgallerinde de görüldüğü gibi açık bir şekilde çelişmenin sürdüğünü ve topluma damgasını vurduğu görülmektedir.

***** Emperyalist devlet ve tekellerle, ezilen (bağımlı ülkeler) halklar arasındaki ilişkileri ele alalım:

Geçtiğimiz dört yıl içindeki gelişmelerde, birçok ülkede emperyalizmin IMF/

Dünya Bankası vb. kurumları tarafından dayatılan ve bağımlı ülke egemen sınıflarının uyguladığı, işçiler açısından yo-ğun işsizlik, gerçek ücret düşüşü, daha yoğun sömürü, küçük ve orta köylüler ve küçük esnaf açısından "yok oluş", tüm emekçiler açısından daha fazla yoksulluk, açlık anlamına gelen ekonomik programlara karşı direniş eylemleri oldu. Yüzbinlerce, milyonlarca insanın IMF dayatmalarına karşı, özelleştirmeye karşı vb. eylemleri geçen dört yıllık dönemde de sürdü. Bütün bu eylemler, aslında emperyalizm/ezilen halklar çelişmesinin dışavurumuydular.

Latin Amerika 4 yıllık sürece bütünlük içinde baktığımızda şunu tespit ediyoruz: Bölgenin daha önce başlayan ABD'nin "arka bahçesi" konumundan çıkma süreci geçen dört yıl içinde derinleşerek sürdü. Bu süreçte dünyanın 5. büyük petrol üreticisi konumundaki Venezüella, elindeki maddi imkanların bir bölümünü bu süreci derinleştirme işinde kullanarak belirleyici rol oynuyor. Petrol üreticisi devlerden biri olma konumu, geçen dört yıl içinde yerini sağlamlaştıran ve referanduma da sunulan bir anayasa değişikliği ile ömür boyu başkan olma imkanına kavuşan Chavez'e, Latin Amerika'da kendi etrafında anti-Amerikan koalisyonlar oluşturmak için maddi kaynaklar sunma imkanını veriyor. Venezüella, Küba ve Bolivya ile sıkı işbirliği içinde Latin Amerika ülkelerinin ABD'den bağımsız hareket etmelerini sağlamaya yönelik kurumlar oluşturmada geçen dört yıllık dönemde önemli başarılar elde etti. Bu bağlamda Dünya Bankası'ndan bağımsız olabilmek için tasarlanan "Banco del Sur" (Güney Bankası) kuruldu. Arjantin, Bolivya, Brezilya, Ekvador, Paraguay ve Venezüella'nın kurucu üyeleri olduğu banka, üyesi olan ülkelerin UPF ve Dünya Bankası'na karşı olan bütün yükümlülüklerini üzerlendi. 2007'de Brezilya'nın direnişini geri çekmesi ile Venezüella Güney Amerikan Ekonomik İşbirliği Örgütü Mercosur'a da üye oldu. Venezüella'nın Rusya ile yaptığı milyarlık silah anlaşmaları, Rusya ve Venezüella donanmalarının ortak manevraları, Çin ile yaptığı 11 milyar dolarlık ticaret anlaşması, İran ile yaptığı 30'dan fazla ikili anlaşma, ABD açısından "arka bahçe"nin arka bahçe olmaktan çıkma sürecinin derinleşerek ilerlediğinin açık işaretleri. Son olarak Honduras'ın da başkan Zelaya önderliğinde anti Amerikan cepheye yönelmesi, bir darbe girişimi ile engellenmeye çalışıldı, fakat darbeciler ummadıkları bir direnişle karşılaştılar, uluslararası alanda darbeciler bütünüyle tecrit oldular ABD bile darbecilere açıktan destek veremez duruma düştü. Darbeciler iktidarı ellerinde bulundurmalarına rağmen karşı mücadele devam etmektedir.

Latin Amerika'da gelişen anti Amerikan hareketin komünist hareket açısından önemi, şu an dünyanın en büyük emperyalist gücüne açıktan kafa tutması ve darbeler vurması yanında, yer yer sosyalizm adına hareket etmesidir. Bütün dünyada, sosyalizm, komünizm adına hareket eden güçlerin –genelde– marjinalliği ortamında, kendilerine kitlelere gösterilecek örnek arayan sol kesimde de bir dizi grup ve insan için Latin Amerika'dan yükselen "21. Yüzyılın Sosyalizmi" iddiası umut olarak görülmekte, ciddiye alınmakta, savunulmaktadır. Gerçekte "21. Yüzyıl Sosyalizmi" adı altında piyasaya sürülen sosyalizm değil, milliyetçi burjuvazinin anti ABD'ci programıdır. Bu bağlamda biz gelişmeleri, "21. Yüzyıl Sosyalizmi" teorisini değerlendiren genişçe bir yazıyı, BP'nin 156. sayısı olarak yayınladık.

Kimi ülkelerde emperyalizm/ezilen halklar çelişmesi –örneğin Filipinler'de olduğu gibi– yer yer emperyalizme ve

yerli gericiliğe karşı kitle eylemleri yanında yürütülen gerilla savaşlarında da yansımasını buldu.

Rapor dönemimizde bu bağlamda emperyalistler ve gericiler yürüyen gerilla mücadelelerini çeşitli yöntemlerle (askeri olarak ezme; siyasi olarak iktidarda yer vererek pasifize etme) durdurma, etkisizleştirme siyasetlerinde iki alanda başarı elde ettiler. Nepal'de Maoist Parti önderliğinde yürüyen gerilla savaşında, ülkenin önemli bölümü Maoistlerin kontrolüne geçmişti. Şehirlerde gelişen ayaklanmalar ertesi Krallık devrildi. Maoist Parti, iktidarda pay sahibi olma karşılığında silahlarını BM gözetiminde terk etti. Gerilla mücadelesi sonlandı. Kuşkusuz Krallığın devrilmesi, Maoist Parti önderliğindeki gerilla savaşının da bir sonucu idi ve Nepal'de demokratik devrimin başarısı açısından önemli bir kazanımdı. Fakat devrimin kesintisiz sürdürebilmesi açısından silahların terk edilmesi yanlıştı.

Silahlı mücadelede burjuvazinin başarı kazandığı ikinci alan Sri Lanka oldu. Burada önce silahlı mücadeleyi yürüten örgüt LTTE –örgüt içi çelişmelerden yararlanılarak– bölündü, savaşçılardan bir bölümü onlara devlet ve hükümette görevler verilerek sistemin gücü haline getirildi, ardından genel bir askeri saldırıyla örgütün geri kalan kesimine ağır askeri darbeler vurularak, örgütün savaş yeteneği –şimdilik– ortadan kaldırıldı. Kuşkusuz Singal hükümetinin Tamil sorununun nihai çözümü olarak sunduğu bu yenilgi, sorunun ne sonu ne de gerçek çözümü. Yıllardır bağımsızlık için silahlı mücadele yürüten Tamil halkı önümüzdeki dönemde bu yenilgiden de öğrenerek mücadelesini sürdürecektir.

Emperyalizm ezilen halklar çelişmesinin gerilla savaşı biçimine büründüğü ve hâlâ sürdüğü alanlardan biri Ortadoğu'dur. Ortadoğu'da, Irak'ın ABD emperyalizmi ve müttefikleri tarafından askeri işgali, faşist Saddam rejiminin devrilmesi ertesinde, işgale karşı giderek şiddetini arttıran silahlı direniş hareketi de, özü itibarıyla emperyalizm ezilen halklar çelişmesinin bir görüntüsüdür. Rapor dönemimizde belli bir süre gerileyen gerilla eylemleri, ABD'nin Irak'tan çekileceğini açıklaması ertesinde yeniden artmaya başladı. Filistin'de siyonist işgale karşı on yıllardır süren silahlı direniş de bu çelişmenin bir yansıması. Bu mücadele bir mini Filistin devletinin kurulmasının Oslo Anlaşması çerçevesinde tanınmasına rağmen, süren anlaşmazlıklar nedeniyle emperyalistlerin gündeminde hep var olmuştur. Emperyalist devlet ve tekellerle ezilen halklar arasındaki çelişmeler, dünya çapında yürüyen mücadeleler bütünlük içinde ele alındığında, birinci tip çelişmelere (yani emperyalist ülkelerde emek/sermaye çelişmesi) göre, kendilerini daha keskin bir biçimde gösterdi; daha kitlesel ve militan eylemlerin hareket ettiricisi oldu. Bütünlük içinde ele alındığında, olması mümkün olan ve objektivitenin dayattığı olası mücadelelerin boyutları ile karşılaştırıldığında; emperyalizm/ezilen halklar çelişmesi temelinde yürüyen mücadelelerin boyutları da yeterli değil. En önemlisi de bu mücadeleler içinde marksist-leninistlerin yönetici, yönlendirici olarak güçleri genelde gayet sınırlı. Küçük burjuva ve burjuva milliyetçiliği ve özellikle Ortadoğu'da müslümanların çoğunlukta olduğu ülkelerde İslamcılık emperyalizme karşı hareketler içinde cirit atıyor, birçok halde harekete damgasını vuruyor. Emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarındaki çelişmeler de, geçtiğimiz dört yıl içinde dünyadaki gelişmelere damgasını vuran çelişmelerdi. Hatta sınıf mücadelesinin geriliği ve düzeni gerçek

anlamda tehdit etmeyen boyutları nedeniyle de oldukça "rahat" olan emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarında dünya hegemonyası dalaşı, geçen 4 yıllık dönemde de öne çıkan çelişme oldu da diyebiliriz.

Geçen dört yıllık dönem içinde de Avrupa'da kendi aralarında birlik oluşturmaya çalışan Avrupalı emperyalist güçlerle (AB), ABD emperyalizmi arasındaki çelişmeler yer yer açık olarak dışa yansıdı. Emperyalist güçlerin her birinin kendi özel hesapları olduğu; her birinin süren yeniden paylaşım dalaşında, en büyük payı kapmak için çalıştığı yine çok açık görüldü. AB gelinen yerde artan ölçüde ABD'nin dünyanın efendiliği iddiasını sorgulayabilecek bir güce doğru evrimleniyor. Başta Almanya ve Fransa'nın öncelikle ABD ye karşı güçleri birleştirme stratejisinin ürünü olan emperyalist AB projesinde ardı ardına gelen genişlemelerle, ekonomik olarak şimdi 27 üyeli AB, ABD'nin gücüne yaklaşan bir güce erişti. Askeri açıdan bu güç kendini ABD'nin vesayetinden kurtarmaya çalışıyor. Siyasi olarak AB ülkelerini ABD'ye benzer bir devlet yapısı içinde toplama girişimi, şimdilik halkların oylarına takıldı. Gerçek anlamda bir siyasi birliğin 27'li Avrupa'nın tümünü kapsamayacağı ve Fransız-Alman emperyalist burjuvazisinin planladığı ve istediğinden uzun süreceği belli olmuştur. Yine de bu haliyle bile AB ABD'nin tek başına hegemonya iddiasının karşısında ciddi bir rakiptir. Hal böyle olduğu için de görünürde müttefik olan bu güçler, gerçekte birbirinin kuyusunu kazmakta, biri diğerinin dünya hegemonyası mücadelesinde ilerlemesini engellemek için elinden geleni yapmaktadırlar. Bu noktada çalışma dönemimizde örneğin ABD'nin Polonya ve Çek Cumhuriyeti'ne füze üsleri kurma girişimi bağlamında ya da örneğin Ukrayna ve Gürcistan'ın hemen NATO'ya alınması konusunda ABD'nin ısrarlı tavrı bağlamında; ABD'nin Türkiye'nin AB üyeliği konusundaki açık desteği bağlamında vb. AB ile ABD açıkça karşı karşıya geldiler. Irak ve İran konusundaki tavırlarda da AB ve ABD arasında, en başta da tabii Almanya/Fransa ile ABD arasında farklı yaklaşımlar, çelişmeler açıktır.

Diğer yandan Rus sosyalemperyalizminin çöküşü ertesinde 10 yılı aşkın süre dünyanın yeniden paylaşımı konusunda gerileyen bir güç konumunda olan Rusya, çalışma dönemimizde yeniden paylaşımın en önemli güçlerinden biri olduğunu, onu dış politikada adeta paralize eden zaaf dönemini önemli ölçüde geride bıraktığını gösteren adımlar attı. Batılı emperyalist güçlere, en başta batı Avrupa'daki emperyalistlere öncelikle enerji konusunda Rusya'ya bağımlılıklarını hatırlatan gaz akımını geçici olarak durdurma (Ukrayna ile olan fiyat pazarlığında); batılı emperyalistlerin kışkırtmaları ve desteğiyle Güney Osetya'yı işgal etmeyi deneyen Gürcistan'a askeri saldırı ve geçici işgali böyle "paylaşımda ben de varım" diyen adımlardı.

Dünyanın yeniden paylaşılması konusunda 2000'li yılların başından beri paylaşım dalaşına "yeni" bir güç olarak katılan Çin çalışma dönemimizde daha da güçlendi. Çin kapitalist/emperyalist dünyanın en hızlı gelişen ülkesi olarak –kriz döneminde de ekonomisi– büyüme hızı gerilese de hâlâ büyüyen güç olarak, elinde döviz ve yabancı ülkelerin devlet tahvilleri biçiminde biriktirmiş olduğu mali sermaye miktarını 4 yıl içinde ikiye katladı. O bir yandan bu sermaye ile dünyaya açılma konusunda ilerliyor. Şimdiden Latin Amerika'nın bir dizi ülkesine Çin önemli ölçüde sermaye ihraç

etmiş durumda. Asya'da Çin Japonya'nın en önemli rakibi konumunda. Afrika'da doğrudan sermaye yatırımı konusunda çok önemli bir konuma sahip olduğu gibi, çok sayıda teknisyen, mühendis, danışman vb. ile de bir dizi ülkenin siyasetinde (örneğin Sudan'da olduğu gibi) önemli rol oynuyor. Bugünkü yapısı ve siyasetiyle Çin'e artık, hızla dünya dalaşının baş aktörlerinden biri olmaya, emperyalist büyük güçler arasında yerini almaya doğru ilerleyen emperyalist bir güç konumunda. Hâlâ batılı emperyalist büyük güçlerle karşılaştırıldığında teknik açıdan geri, fakat açığı hızla kapatan bir gelişme söz konusu.

Kuşkusuz emperyalistler, en başta emperyalist büyük güçler arasındaki derinleşen çelişmeler, bu dört yıllık dönem içinde de emperyalist büyük güçlerin kendi aralarında doğrudan bir savaş dışında bir yol ve yöntemle çözülemez sertliğe ve boyutlara varmadı. Şimdilik savaşlar emperyalistler arası savaş yerine, dünyanın şu veya bu alanında, orayı "oraya demokrasi götürme", "insan hakları götürme", "savaşı, soykırımı engelleme" vb. adına işgal etme, ve ele geçirme biçiminde yürüyor. Savaşın esas nedeni emperyalistler arası hegemonya dalaşı. Savaşan güçlerin ardında değişik emperyalist çıkarlar var. Bu bağlamda çalışma dönemimizde Kongo'da yaşananlar tipik bir "temsilciler savaşı" idi.

Rusya yalnızca görünürde Gürcistan'a karşı savaş yürüttü. Gerçekte savaş Gürcistan'ı destekleyen batılı emperyalist güçlere, en başta ABD emperyalizmine karşı savaştı. Emperyalistlerarası dalaşların şimdilik hâla böyle sürmesi, bunun hep böyle gideceği anlamına gelmiyor. Çelişmeler derinleştikçe, emperyalistler arası doğrudan çatışmaların, savaşların da olasılığı artıyor.

Bir kez daha:

Gerçek alternatif:

Ya sosyalizm, ya emperyalist barbarlık içinde çöküş!

Son dört yıl içindeki tüm gelişmeler de bir gerçeği aslında çok net olarak bir kez daha göstermiştir:

Günün gerçek alternatifleri

Ya sosyalizm, ya emperyalist barbarlık içinde çöküştür.

Bu artık uzun erimli bir propaganda sloganı vb. değil, günün gerçek durumunu ve gerçek alternatifleri adlandıran bir ajitasyon sloganıdır. Bu slogan milyonlarca emekçinin eylem sloganı haline getirilemezse, gerçekten de bugün egemen olan emperyalist barbarlık kendisi ile birlikte bütün insanlığı yok etmeye; insanlığın yaşama temellerini yok etmeye doğru hızla yürümektedir.

İşte emperyalizmin barışı: Dünyanın her yanında emekçiler birbirine saldırtılıyor. Geçtiğimiz dönemde onlarca ülkede savaşlar yaşandı. Irak'ta ABD işgali, Kongo'da, Sudan'da savaşlar yaşandı. İsrail Lübnan'a karşı savaş yürüttü. İsrail iki kez Gazze bölgesine karşı işgal saldırısı yürüttü. Hem buralarda, hem savaş yürüyen bütün diğer alanlarda savaşlar, hem emperyalist güçlerin dünya hegemonyası konusundaki iddialarını pekiştirdi, hem de silah-cephane tüketimi, savaşın yıkımları sonucu yeni kârlı "yatırım" alanları açarak, emperyalistlerin zenginliğine zenginlik kattı.

Emperyalistler, aşırı kâr dürtüsü ile dünyayı kana boyadı, boyuyor. Ellerindeki yalnızca atom silahları dünyayı birkaç kez yok edecek yıkıcı, yakıcı güce sahip. Onların radyasyon etkisi, dünya üzerinde onbinlerce yıl bugün bildiğimiz canlı türlerinin yaşama imkânlarını ortadan kaldıracak potansiyele sahip.

İşte emperyalizmin "insan hakları"na

saygılı dünyası: Bu dünyada her beş insandan biri açlık sınırında yaşarken, milyonlarca insan açlıktan, kuraklıktan, salgın hastalıktan kırılırken, her beş insandan birinin yaşadığı "zengin" emperyalist-kapitalist ülkelerde, aşırı üretilen yiyecek maddeleri yok ediliyor! Bu ülkelerde insanlar, her gün patlayan zehirli yiyecek, besi hayvanlarındaki salgın hastalık haberleriyle, ne yiyecek satın alacağını bilemiyor. Kuş Gribi, Domuz Gribi gibi "modern" salgın hastalıklar yaygınlaşıyor.

Yediğimiz ekmek, içtiğimiz su, teneffüs ettiğimiz hava emperyalizmin aşırı kâr dürtüsü nedeniyle zehirleniyor. Doğal kaynakların hoyratça kullanılması sonucu, gelecek kuşakların yaşam alanı daraltılıyor, evet ortadan kaldırılıyor.

Emperyalist efendiler, bir yandan kendi ülkelerinde azalan nüfusu çoğaltabilmek ve kendilerine uygun özelliklere sahip insanlar üretebilmek için gen teknolojisini, "kopyalama" yöntemlerini, suni döllenme yöntemlerini geliştirmeye milyarlarca dolar ayırıyor. Diğer yanda fakat geri ülkelerde yine yaygınlaşan verem gibi eski salgın hastalıklarla mücadele için; AIDS gibi yeni salgınlarla mücadele için "kaynak yok"luğundan yakınılıyor. Afrika kıtasının nüfusunun yüzde otuzu, yani her üç Afrikalıdan biri AIDS virüsü taşıyor, vücudunda! AIDS virüsünü tanımayan Kamboçya'ya bu virüs BM'nin "uluslararası barış gücü" adı altında gönderdiği batılı askerlerce taşındı. Şimdi nüfusun önemli bir bölümü HIV virüsü taşıyor! Fakat tabii ki Kamboçya ve Afrika halklarının kırılacak olması emperyalizmin kaygısı, tasası değil. Tersine emperyalistler açısından, emperyalist metropoller dışındaki "nüfus patlaması" dünyanın en büyük sorunlarından biridir. Bu nüfus azaltılmalıdır! Emperyalizmin "uygarlığı" böyle oluyor!

Irak'a, Afganistan'a insan hakları, demokrasi vb. götürdüklerini söyleyenlerin gerçek yüzleri Abu Garip'teki, Guantanamo'daki işkencelerde görülüyor. Ve bu diğer batılı emperyalistlerin inandırmaya çalıştığı gibi yalnızca ABD'nin işi değil. İşkence seanslarına örneğin Alman polislerinin de katıldığı çıktı ortaya.

Aşırı kâra dayanan üretim, iklimde değişikliklere yol açmış durumda. Bunun andaki sonuçları, her yıl yeniden yaşanan "yüzyılın en sıcak yazları", "en kurak yılları"; kuraklık içinde en büyük sel baskınları, her yıl yüz binlerce dönüm orman alanını kavuran çöle çeviren yangınlar vb. vb. çivisi çıkmış, çıkarılmış bir doğa, emperyalizmin gelecek kuşaklara bırakacağı miras olacak. Ve bu miras her geçen gün daha da berbatlaşıyor.

Bütün bunlar emperyalizmin barbarlık olduğunu ve eğer dur denmezse, kendisi ile birlikte bütün insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürdüğünü gösteriyor.

Bu barbarlığa dur demenin bir tek yolu, emperyalizmi ortadan kaldırmak; sömürünün olmadığı, işçi ve emekçilerin egemen olduğu yeni bir dünya kurmaktır. Emperyalizmin biricik alternatifi sosyalizmdir. Bu bugün sosyalizmin gerçek özneleri olan işçiler, köylüler, emekçi sınıflar sosyalizmi bir çıkış yolu, umut vb. olarak görmeseler bile böyledir. Emperyalizm bu gerçekleri herkesin kendi deneyimleri ile görmesi için yeterli malzeme sunmaktadır. Beyinlerin medya tarafından yoğun işgali de uzun süreçte bu gerçeklerin emekçi yığınlarca görülmesini engelleyemeyecektir.

Görev, emekçi yığınlara bitmeden usanmadan doğruları taşımak; aydınlatmak; örgütlemek, örgütlemektir!

Bugün yıkılmaz görünen emperyalizm gerçekte içinden çürümüştür.

Emekçiler "biz bir şey yapamayız",

"böyle gelmiş böyle gider" düşüncelerinden kurtulup kendi güçlerinin bilincine vardığında, emperyalist sistemin üzerine bilinçli ve örgütlü yürüdüğünde, o kaçınılmaz olarak devrilecektir.

Görev o günleri hazırlamak, o günlere hazırlıklı olmaktır.

Ve ülkelerimiz…

Rapor döneminde Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki güncel siyasi gelişmeler konusunda değerlendirmelerimiz illegal ve legal basınımızda yayınlandı.

Legal ve illegal basınımızda yayınlanan Kuzey Kürdistan-Türkiye ile ilgili çözümlemeler bağlamında da (eskinin devamı olan değerlendirme farklılıkları dışında; örneğin faşizm meselesinde bir bölüm yoldaş "faşizmin çözülme süreci değerlendirmesini yanlış bulurken; bir bölüm yoldaş da tersine Türkiye'nin bugün faşist olarak değerlendirilmesini yanlış buluyor) önemli görüş ayrılıkları çıkmadı.

4 yıllık dönem bir bütün olarak ele alındığında şunları açıklamak istiyoruz:

Devrimci durum sorunu:

Kimi devrimci örgütlerin ajitasyonuna bakıldığında Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de devrimin adeta kapıda olduğunu düşünmemek mümkün değildir. Bugün devrimci grupların büyük bir çoğunluğu, devrimci durumun varlığından söz etmese de, yapılan ajitasyon yer yer devrimci durum var sayan bir temelde yürüyor. Biz şunu tespit ediyoruz: Bir dizi devrimci örgütün ajitatif/sübjektif tespitlerinin tersine, geçen dört yıllık dönemde de Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrimci durumun varlığından söz edilemez.

Egemen sınıflar, aralarındaki tüm dalaşlara rağmen, kendi belirledikleri yöntemlerle "yönetebilecek" durumdaydı. Bu dönem içinde askeri kanadın arada bir yaptığı Genel Kurmay ve Kuvvet Komutanları açıklamalarıyla "balans ayarları" vb. ile devreye girmesine rağmen; Ergenekon davası sürecinde ortaya çıkan darbe hazırlıklarına, AKP hükümetini devirmek için yapılan "Cumhuriyet Mitingleri", darbe ortamını hazırlamak için yapılan provokasyonlara vb. rağmen, "parlamenter demokrasi" maskesi kaldırılıp atılmadı. Bunda uluslararası konjonktürün darbe için uygun olmaması yanında içte de darbe için gerekli kaos ortamının henüz yaratılamamış olması da belirleyici rol oynadı. Egemenler arasındaki iktidar dalaşı yer yer oldukça sertleşmesine rağmen, hem cumhurbaşkanlığı seçimi, hem genel parlamento seçimi, hem de yerel seçimler çok büyük aksaklıklar olmadan, büyük çatışmalar yaşanmadan gerçekleştirildi. Türkiye'deki gerçek devlet iktidarının, bürokratik devlet burjuvazisinin, en başta da ordunun hiç istemediği AKP hükümeti geçtiğimiz dört yıllık dönem içinde tek başına iktidarını sürdürdü. Ve bu hükümet AKP'yi bütün bölme çabalarına, kapatma tehditlerine, yürütülen tüm kampanyalara rağmen hâlâ halk desteğini önemli ölçüde koruyor ve Mecliste de hâlâ rahat bir çoğunluğa sahip. Meclis kendi içinden yeni hükümetler çıkarabilecek durumda. Meclisin pek olası görünmeyen tıkanması şartlarında veya AKP kendisinin rahat hükümet edemeyeceğini gördüğü noktada "parlamenter sistem"e dokunmadan yeni seçimlerle kurulacak yeni bir hükümetle yönetebilecek durumdalar.

Ezilen/sömürülen (aşağıdaki) sınıflar açısından ise durumu belirleyen, özellikle ekonomik durumdan yakınmalara, bir dizi greve, gösteriye, direnişe, protesto eylemine vb. rağmen, sisteme karşı "bağımsız tarihi eylem"in söz konusu olmamasıdır. İsyanın tüm objektif şartları

vardır ve olgundur, fakat düzene karşı isyan yoktur. Var olan mücadeleler bu dört yıllık dönemde de esas olarak egemen sınıfların yeni saldırıları ve kazanılmış kimi hakları geri alma girişimlerine karşı savunma mücadeleleridir; genelde düzen içi mücadelelerdir. Biraz kitlesel olanların başı düzenin bekçisi olan sendika ağaları tarafından çekilmektedir.

2007'nin dördüncü çeyreğinden itibaren Türkiye'nin de borsa alanında içine girdiği, 2008 3. çeyreğinde imalat sektöründe kendisini gösteren ve giderek derinleşen, 2009'un 1. çeyreğinde dibe vuran krize, Türkiye'nin ekonomik krizi bütün dünyada en ağır yaşayan ülkelerden biri olmasına rağmen işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadele düzeyi geridir.

Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı seçilmesini engellemenin ve AKP hükümetini devirmenin araçları olarak tasarlanan cumhuriyet mitingleri dışta tutulduğunda, geçen dönemin en kitlesel emekçi eylemleri olan krize karşı eylemler, bu eylemlerin önderliğini yapan sendika ağalarının da sayesinde düzen içi, sonuçta "üretici" kapitalizmi, aç gözlü asalak kapitalizme karşı savunan eylemler oldular.

Dönemin işçi, emekçi hareketi açısından önemli bir kazanımı, yıllardır uğruna mücadele yürütülen 1 Mayıs'ın işçilerin dayanışma günü olarak bayram/tatil ilan edilmesi talebinin 2009 1 Mayıs'ı öncesinde karara bağlanan bir yasayla kabul edilmiş olması oldu. Burjuvazi açısından bu talebin kabulü tabii ki her yıl yaşanan 1 Mayıs gerginliğini azaltmak, işçilerin, emekçilerin bu konudaki mücadelesini pasifize etmek amaçlarına hizmet ediyor. Bunun yanında AB'ne uyum vb. için de 1 Mayıs'ın tatil günü ilan edilmesi uygun ve elzemdi. Fakat burjuvazi 1 Mayıs'ı hangi saiklerle bayram/tatil ilan etmiş olursa olsun, bu talebin kabulü işçi sınıfı açısından, onun mücadelesinin de sonucu olan, önemli bir kazanımdır.

Kürt ulusal hareketi bağlamında Newroz kutlamaları bundan önceki dönemlerde olduğu gibi bu dört yıllık dönemde de en kitlesel eylemler oldular. Ancak Kürt ulusal hareketi bu dört yıl içinde çok daha açık bir biçimde düzenle barışmayı, düzenin parçası olmayı hedefleyen bir hareket haline geldiğini gösterdi. Taslağın kaleme alındığı Temmuz 2009'da hem Türk devleti adına hükümet, hem de PKK "Kürt sorununun çözümü için tarihi bir fırsat"tan söz eder hale gelmişlerdi. Abdullah Öcalan 15 Ağustos'ta sorunun çözümü için bir "yol haritası" açıklayacağını ilan etmişti. Hükümetin de bu tarihten önce kendi "Kürt açılımı"nı açıklaması bekleniyordu. PKK'nin çözüm önerisinin çıkış noktasının, TC'nin Ortadoğu'da güçlenmesi için PKK'nin gücünden yararlanması gerektiği temel düşüncesi olacağı daha önceki açıklamalardan belli idi. TC hükümetinin çözüm önerisinde ise çıkış noktasının PKK'ni doğrudan muhatap almayan bir öneri olacağı, PKK'nin silahları tek taraflı ve kayıtsız koşulsuz bırakmasının bütün "çözümler" için ön şart olarak dayatılacağı yine baştan belli idi.

Bütünlük içinde ele alındığında, geçen dört yıllık dönem içinde de gerçekten sınıfın sınıfa karşı durduğu, işçi sınıfının kendi bağımsız sınıf talepleriyle ortaya çıktığı hareket kitlesel bir hareket olarak yoktu.

Yani "ezilenler", "alttakiler" açısından, var olan sistemi kökten sorgulayan bir gelişme, artık yeter diyen bir tavır, bu tavrın kendini yükselen kendiliğinden tarihi eylemde göstermesi durumu yoktu.

Dört yıllık çalışma dönemimizde devrimci durum yoktu.

Anda yapılması gereken iş, işçi, emekçi sınıfların var olan eylemliliklerinde,

var olan durum abartılmadan, var olan hareketler içinde maksimum uyandırma–örgütleme çalışması yürütmek, hareketlerin düzeni sorgulayan hareketler haline dönüştürülmesi için yapılabilecek her şeyi yapmaktır.

Yukarda çizdiğimiz gerçek durum karşısında iki yanlış gözlemlenmektedir:

Birinci yanlış –ki bu yanlış devrimci konumlarını koruyan kesim içinde görülmektedir ve giderek azalan, etkisini yitiren bir yanlıştır– bu gerçekleri yok saymak, kendi sübjektif isteğini gerçeğin yerine koymak, sürekli derinleşen bir krizden söz etmek ve bir yandan küçük devrimci grupların örgütlü mücadelelerini halkın mücadelesi yerine koymak, diğer yandan ise yürüyen mücadeleleri de olduğundan fazla abartmak ve âdeta halk isyanı varmış ya da isyan kapıda bekliyormuş gibi bir siyaset geliştirmek yanlışıdır. Bunu bu dönemin ortasından bu yana örneğin ölüm orucu eylemini tek başına sürdüren DHKP-C'nin tavrında net olarak gördük, yaşadık. Bu yaklaşımın bir başka ifadesi de, "halk savaşı" adı altında yürütülen silahlı öncü eylemleridir. Bu eylemlerde içinde bulunulan anda halk yığınlarının ve sınıf mücadelesinin gerçek durumu ve talepleri göz önüne alınmadan, halk iradesini temsil etme iddiasıyla, hakim sınıflar tarafından kendi amaçları doğrultusunda kullanılmaya açık kimi silahlı eylemler söz konusudur. Bunların bir bölümünün egemenler tarafından nasıl kullanıldığı Ergenekon soruşturması içinde görülmüştür.

İkinci yanlış ise, var olan durumun şu anda kitlelerin devrimci taleplerle harekete geçmediği doğru tespiti temelinde, devrimci mücadeleden, devrim propaganda ve hedefinden pratikte vazgeçilmesi, reformlar için mücadelenin her şey haline getirilmesidir. Bunu PKK'nın İmralı ertesindeki tavrında yaşadık, yaşıyoruz. Burada PKK'nin reformist çizgisini hayata geçirmek için çalışırken silahlı eylemler de yapmak zorunda kalması, devletin saldırılarına karşı kendini silahla savunmak zorunda olması, çatışmaların ve ölü sayılarının artması vb. sorunun özünü değiştirmiyor. Reformizm ile devrimciliği birbirinden ayıran şey silah, silahlı eylem değil. Benzer tavrı sosyalizm adına hareket eden tüm legal partilerin tavrında öncelikle ÖDP'nin, EMEP'in tavrında yaşadık, yaşıyoruz. Kuşkusuz bu yanlış, bugün egemen olan, kitle etkisi olan, esas tehlike olan yanlıştır.

Ve yine kuşkusuz bu iki yanlış, birbirine taban tabana zıt görünmesine rağmen, birbiriyle yakın akrabadır. Biri diğerine dönüşebilir.

Egemen sınıfların iç çelişme ve çatışmaları:

Geçen dört yıllık dönem içinde de, egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşı, sınıf mücadelesinin geriliği yüzünden, egemen sınıfların iktidarı emekçi sınıflar tarafından anda ciddi bir şekilde tehdit edilmediği için, gelişmelere damgasını vuran esas unsur oldu. Bu dönemde egemen sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında saflar daha da netleşti. Kaba olarak ele aldığımızda iktidar için birbirlerine karşı da mücadele yürüten kesimler şunlar: Egemen sınıflar içinde en derin çelişme kendini siyasi alanda hükümette olan ve devlet iktidarını ele geçirme mücadelesi yürüten AKP ile, egemen sınıfların devlet iktidarını elinde tutan kesimi olan Kemalist bürokrat elit, en başta ordu arasındaki çelişme olarak gösteriyor.

3 Kasım 2002 seçimlerinde egemen sınıfların bundan önceki dönemde koalisyon hükümeti içinde yer alan "iktidar partileri" konumundaki ANAP ve DSP'yi

nerdeyse bitirerek, DYP ve MHP'yi barajın altında bırakarak, kısa süre önce içinden çıkıp geldiği MNP-MSP-RP çizgisini (yani açık radikal İslamcı kanadı) % 3'ler civarında bir oy desteğine indirerek, geçerli oyların üçte birinden fazlasını alıp, seçim sistemi sayesinde Mecliste üçte ikiye yakın bir çoğunluk elde ederek tek başına hükümeti kuran, AKP seçimlerde seçmenler nezdinde aslında merkez sağın oylarını kendinde birleştirmeyi başarmıştı. Bir çokları için bu başarı şaşırtıcı, geçici, konjonktürsel, diğer burjuva partilerine duyulan tepkinin ifadesi bir başarı olarak görülüyor, AKP'nin kısa süre içinde parçalanacağı, merkez sağ partilerin yeniden ayakları üzerine dikileceği, AKP'nin iyice küçüleceği vb. hesaplanıyordu. Fakat bu hesapları yapanların yanıldığı 2004 yerel seçimlerinde görüldü. AKP bu seçimlerden güçlenerek oylarını arttırarak çıktı. Buna rağmen AKP'nin katiyen bir merkez sağ partisi olmadığı, hiç bir zaman olamayacağı tezini savunanlar, bu tezlerinden vazgeçmediler.

Fakat 2005-2009 arasındaki 4 yıllık dönemdeki gelişmeler de AKP'nin merkez sağın esas partisi haline geldiğini, onun 2002-2004 başarısının tesadüf ve geçici olmadığını gösterdi. AKP 2007 genel seçimlerinden yine oylarını arttırarak birinci parti olarak çıktı. Ardından 2007 Nisan'ında parlamentoda Cumhurbaşkanı seçilmesi, önce Genel Kurmay tehdidi, ardından Anayasa Mahkemesi'nin siyasi kararıyla ve "Cumhuriyet Mitingleri" üzerinden yaratılan kamuoyu baskısı ile, engellenen Abdullah Gül'ü cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturttu. Ardından yapılan bir referandumda Cumhurbaşkanı'nın halk tarafından doğrudan seçilmesini öngören Anayasa değişikliğini halkoyuna dayanarak gerçekleştirdi. 2009'da yapılan yerel seçimlerden de; 7 yıllık AKP hükümet dönemi ertesinde, AKP 2007 genel seçimlerine göre % 8 civarında oy kaybetmesine rağmen açık ara birinci parti olarak çıktı. Bütün bu gelişmelerin gösterdiği gerçek seçmen gözünde AKP'nin çoktan merkez sağın birinci partisi haline gelmiş olduğudur. Şimdi yeniden DP ve ANAP'ın birleştirilmesi, ya da AKP den ayrılan Şener önderliğinde kurulan parti vb. üzerinden AKP'nin önemli ölçüde zayıflatılacağı hesaplarının tutma ihtimali yok denecek kadar azdır.

2004 yerel seçimlerinden sonra AKP'nin normal şartlar içinde seçimlerle işbaşından uzaklaştırılmasının imkansız olduğu sonucuna varan ve AKP'yi "laik TC"nin geleceği açısından tehlike olarak gören ideolojik Kemalist kimi generallerin darbe hazırlıkları içinde oldukları, 2004 yılında Türkiye'nin iki darbenin kıyısından, darbenin iç ve dış şartları henüz oluşmadığı değerlendirmesi sonucu döndüğü, 2006'da dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Örnek'in "günlük"ünün Nokta dergisinde yayınlanması ile ortaya çıktı. Ergenekon soruşturması kapsamında ise darbe ortamını oluşturmayı kendine görev edinen, silahlı provokasyon eylemleri, suikastlar vb. de dahil bir dizi eylem planlayan ve gerçekleştiren, içinde toplumun "saygın kişilerinin" de yer aldığı bir "terör" örgütünün varlığı çıktı ortaya. Ergenekon davası sanıkları ve onların destekçileri Ergenekon soruşturması ve davalarını (Temmuz 2009 itibarıyla iki dava sürüyor; 3. iddianame savcılık tarafından sunuldu ve Mahkeme tarafından kabul edildi. Fakat soruşturma hâlâ tamamlanmış değil.) Fettullahçıların (AKP'ni genelde Fettullahçı bir parti olarak görüyorlar) devleti ele geçirmek için, Atatürkçüleri tasfiye planının uygulaması olan uydurma bir dava olarak değerlendiriyor. Ergenekon soruşturması onlara göre

Emniyet içindeki "F tipi örgütlenme"nin marifeti olan, uydurma, yaratılmış delillerle, ve satın alınmış "gizli tanık" ifadeleri temelinde suçlamalara dayanan bir soruşturma. Ergenekon savcıları ve hakimleri de bunlara göre Fettullahçı örgütlenmenin yargı içindeki uzantıları. Başta medya devi Doğan Medya olmak üzere, medyanın çok önemli bir bölümü Ergenekon soruşturması ve davalarının önemini küçültmeye yönelik kampanyavari yayınlar yapıyorlar.

Diğer yandan AKP hükümeti yalnızca ordu içinden ve çevresinden gelen darbe tehditlerinin hedefi olmakla kalmıyor. Yüksek yargı da egemenlerin iktidar dalaşında AKP karşıtı cephenin en önemli araçlarından biri olarak işlev görüyor. Danıştay idari kararların durdurulmasında, Yargıtay cezai mahkeme kararlarının onayında veya reddinde, Anayasa Mahkemesi AKP'nin çıkardığı kanunların ve Anayasa değişikliklerinin iptalinde AKP'nin hükümet olduğunu ve fakat iktidar olmadığını hep yeniden gösteriyor. Türbanın yüksek okullarda öğrencilere serbest bırakılmasının yolunu açan, MHP ve AKP'nin oylarıyla gerçekleştirilen, Cumhurbaşkanı tarafından da onaylanan Anayasa değişikliğinin, Anayasanın değiştirilmesi önerilemez olan laiklik ilkesine ters olduğu gerekçesiyle iptali, Anayasa Mahkemesi'nin artık yasamadan sorumlu esas organ haline dönüştüğü anlamına geliyor. Diğer yandan AKP bu çalışma dönemimizde hakkında kapatma davası açılan, ve Anayasa Mahkemesi'nin 11 üyesinden 10'unun hakkında "laikliğe karşı eylemlerin odağı haline geldiği" değerlendirmesini yaptığı, laikliğe karşı eylemlerin odağı haline geldiği gerekçesiyle ağır para cezasına çarptırılan, uyarılan, hakkında her an yeni bir kapatma davası açılabilecek ve Anayasa Mahkemesi'nin bugünkü bileşiminde kapatılması hiç de zor olmayan bir parti. Kapatılmamış olmasının nedeni hukuk vb. değil, AKP'nin kapatılması ile AKP'nin temsil ettiği siyasi akımın zaten sonlandırılamayacağı, kapatma ertesi kurulacak yeni partinin mağdur olarak daha da güçlü gelebileceği hesapları.

Toparlarsak: Geçtiğimiz 4 yıllık dönem içinde egemenler arasındaki iktidar dalaşı bütün şiddeti ile sürdü. Önümüzdeki dönem de bu dalaş gelişmeyi belirleyen unsurlardan biri olacak.

AKP'nin çizgisi –ki bu Türk liberal burjuvazisinin çizgisidir– Türkiye'de Kemalist bürokrat elitin (sınıfsal olarak bürokrat devlet burjuvazisi) ordu merkezli egemenliğine, –bu egemenlik statükocu milliyetçi, şoven kesimin temsilcisidir–, karşı; sivil, seçilmiş bir yönetimin egemenliğini savunan; din bağlamında açık şeriat propagandasından ve söyleminden vazgeçmiş ve fakat devletin dini baskı altına almasına karşı çıkan; "dinine bağlı" yığınların bir bölümünün, tabii bu arada açık şeriatçı kesimin de devletin yasakçı tavırlarına duyduğu tepkiyi, iktidar mücadelesinde kullanan bir çizgi. Dış dünya ile ilişkilerde, değişik emperyalist güçler arasındaki çelişmelerden yararlanmaya çalışan ve fakat emperyalist dünyanın temel istekleri doğrultusunda hareket eden, Türkiye ekonomisinin dünya emperyalist ekonomisine tam entegrasyonunu sağlama yolunda tüm programları harfiyen uygulayan bir çizgi AKP'in çizgisi. Özellikle dinci tabana mesaj işlevine sahip kimi göstermelik çıkışlar, (Örneğin Davos'ta Erdoğan'ın İsrail Cumhurbaşkanı'na karşı takındığı ve onu kısa sürede olsa Filistin'de kahraman yapan tavır böyle bir tavırdı.) AKP hükümetinin şimdiye kadar gelmiş hükümetler içinde emperyalist devlet, kurum ve tekellerle ilişkilerde

en işbirlikçi hükümetlerden biri olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor, bu gerçeğin üzerini örtmüyor.

AKP, emperyalizm yanlısı ve özel sermayeci, halkın, özellikle sünni müslüman kesiminin dinine (devletinkine değil) önem veren ve devlet bürokrasisinden yakınan her kesimi kucaklayan siyaseti ve yapısıyla, Türkiye'nin egemen sınıflarının kendi aralarındaki iktidar dalaşında 1946'lardaki DP, 1960 ortalarındaki AP ve 1983'lerde Özal'ın ANAP çizgisinin –bugünkü şartlara uygulanmış biçimiyle– sürdürücüsü bir parti olarak ortaya çıkıyor.

Ekonomik özü itibariyle egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşı işbirlikçi devlet bürokrat büyük burjuvazisi ile işbirlikçi özel sermayeli büyük burjuvazi arasındaki bir dalaştır.

Bu dalaşta 1923'den bu yana devlet iktidarını elinde bulunduran ve aslında ikinci kesimin de büyüyüp gelişmesine kendi eliyle yardımcı olan birinci kesim, siyasi açıdan "***tutucu Kemalist***" olarak adlandırılabilecek kanat. Bu kanat, esasta bugüne dek şekillenmiş ve Kemalist birtakım dogmaların yön verdiği TC devletinin, çok önemli değişikliklere uğratılmadan sürdürülmesinden yana. Bu kanadın en büyük dayanağı ordu. Türkiye'de büyük bürokrat sermayenin küçümsenmeyecek bir bölümünü elinde tutan ordu, aynı zamanda siyasi alanda da hâlâ –giderek azalan ölçüde olsa da– Türkiye siyasetinin esas belirleyicisidir. Bunlar evet şeriat isteklerine karşı "laik" ve "batıcı"dırlar. Fakat, batı emperyalizminin "demokratikleşme" yönünde adım atılması talepleri bağlamında, TC'nin "vatanı ve milletiyle bölünmezliği" ilkesine(!!!) aykırı gördükleri her reforma, bunu emperyalist efendiler talep etse bile karşıdırlar. Bunlar bu tavırlarıyla yer yer emperyalist hegemonyaya karşı "ulusal bağımsızlığı" savunur görünen, "antiemperyalist" görünen konumlara girmektedirler. "Laik"likten anladıkları, Kemalist devletin kontrolü altında ve onun denetiminde bir dinciliktir. Antiemperyalistlikleri, kendi iktidarlarını korumak için bir maskedir. Bu kendini örneğin "özelleştirme"ye karşı tavırda net olarak göstermektedir. Bunların önemli bölümü özelleştirmeye karşı çıkarken, özelleştirilen KİT'lerin "kamuya" ait olduğu yalanını, "halkın malı" olduğu yalanını ileri sürerler. Bunun satılamazlığı üzerine ahkam keserler. Hele hele yabancılara satılmasına "vatanı satıyorlar" teraneleri ile karşı çıkarlar. KİT'lerin özelleştirilmesi, bunların KİT'ler üzerindeki egemenliğinin kırılması, maddi varlık temellerinin yıkılması demektir. Halkın malı dedikleri işletmeler üzerinde söz ve yetki sahibi olanlar bunlardır. Bu ellerinden alınmaktadır, alınacaktır. "Antiemperyalizm"lerinin özü yani kendi egemenliklerini savunmaktan başka bir şey değildir. Aynı şekilde, örneğin MGK'nın yetkilerinin kısılması, yönetimin sivilleştirilmesi, ordunun siyaset dışına çıkarılması vb. ordu için şimdiye kadarki egemen konumun yitirilmesi anlamına gelir. Bürokrat elitin diğer kesimleri (Yüksek yargı, yüksek devlet memurları, KİT yöneticileri, valiler, kaymakamlar vs.) için de "seçilmişlerin atanmışlara üstün olması" ilkesinin geçerli kılınması, onları iktidar sahibi konumundan, hizmetli konumuna düşürür, gerçek anlamda iktidarlarının sonu olur. Buna karşı direniş, hangi maske altında gelirse gelsin, gerçekte iktidar nimetlerinin paylaşılmasına evet süreç içinde tümden yitirilmesine karşı direniştir.

Diğer kanat siyasi alanda, bir sürü sınırlama ve açıklamayla, "***liberal"*** diye adlandırabileceğimiz kanattır. Bu kanat,

esasında batılı emperyalist sermayenin ve işbirlikçi tekelci büyük Türk sermayesinin çıkarları doğrultusunda, hem ekonomik alanda, hem de siyasi alanda liberalleşme talep etmektedir. Ekonomik liberalleşme talepleri, zaten sermayenin mantığı gereği önemli ölçüde gerçekleştirilmiş durumdadır. Fakat hâlâ tam liberalleşmeye karşı bizzat burjuvazi içinden, en başta da bürokrat burjuvaziden kaynaklanan küçümsenmeyecek bir direniş vardır. Bu direniş, ülke zenginliklerinin, "halkın malı"nın, emperyalistlere peşkeş çekilmesine karşı, "anti emperyalist" millici tavırlarla ortaya çıkan bir direniştir. Yukarda da belirttiğimiz gibi kendini en açık bir biçimde örneğin özelleştirme siyasetlerindeki kapışmalarda yansıtmaktadır. Siyasi alanda liberalleşme konusunda, tutucu kanadın direnişi, ekonomik alandaki direnişten daha da güçlüdür. Bu alanda çatışmalar, AB'ye üyelik sorunları somut olarak gündeme geldiğinde, AB üyelik için TC'nin önüne ev ödevleri koyduğunda çok daha net olarak görülmektedir. Kuşkusuz gelişme acılı ve sancılı olarak da olsa, uzun evrede liberal kanat lehinde olmaktadır ve olacaktır. Fakat anda belirleyici olan –en azından siyasi alanda– hâlâ ve son çözümlemede tutucu Kemalist kanattır.

AKP bugün genelde savunduğu ve uyguladığı siyasetle özel sermayeli işbirlikçi büyük burjuvazinin partilerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır, halk nezdinde onu seçilir kılan, emekçi yığınlara onların da çıkarlarını bürokrat devlet burjuvazisinin keyfiliğine karşı en iyi kendinin savunacağı mesajını verebilmiş olmasıdır. Siyasetlerinde çok açık olarak işbirlikçi büyük burjuvazinin temsilcisi olarak görünmemeye de dikkat etmekte, daha çok "Anadolu"nun yerli, orta burjuvazisinin, küçük ve orta boy işletmecilerin çıkarlarının savunucusu imiş gibi görünmeye özen göstermekte, bunu yer yer işbirlikçi büyük burjuvazinin örgütlerine, en başta TÜSİAD'a karşı takındığı göstermelik tavırlarla yapmaktadır. Bu AKP gibi bir kitle partisi, anda Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın her alanından oy alan tek partisi olarak kaçınılmaz bir şeydir de. Türkiye'de seçimle işbaşına gelmek isteyen bir burjuva partisi, orta ve küçük burjuvazinin çıkarlarını savunur görünmek zorundadır. Çünkü oy temel alındığında oy veren kitleleri gerçekte etkileyen ve yönlendiren kesim bu kesimdir. İşbirlikçi büyük burjuvazinin kendi liberal partisi ve programı ile ortaya çıkması halinde aldığı ve alacağı oyun ne olduğu gerek Cem Boyner'in parti deneyimi somutunda, gerekse LDP somutunda görülmüştür, görülmektedir.

İşbirlikçi özel sermayeli büyük burjuvazi kendi sınıf örgütleri (TÜSİAD, TOBB, TBB, vb.) üzerinden yaptığı açıklamalarla önce AKP'ye onun geldiği kökene bakarak kuşkuyla yaklaştığını ortaya koyuyordu. Evet burjuvazinin bu kesimi devlet bürokrat burjuvazisinin iktidarına karşı idi, fakat aynı zamanda İslami sermayenin iktidarına, ve hepsinden önemlisi şeriat devletine karşıydı. AKP geldiği köken itibarıyla kuşku uyandırıyor, gizli gündeminin şeriat olduğu kuşkusu taşınıyordu. Bu kuşku Kemalist kanat tarafından da sürekli körükleniyordu. İşbirlikçi büyük burjuvazinin özel sermayeli kesimi, AKP hükümetinin önüne taleplerini, uygulanması gereken ekonomi politikayı koydu. AKP hükümetinin bu programa ve taleplere sahip çıkması ölçüsünde süreç içinde bu "kuşkular" yerini AKP hükümetinin kendi hükümeti olarak görülmesine bıraktı. Kuşkusuz özel sermayeli işbirlikçi büyük sermaye açısından, kendilerinin doğrudan kurdukları bir parti tercih edilir bir partidir, ancak onların tercih ettiğini

halkın tercih etmesi durumu olmaması, onları kurulmuş ve yerleşmiş halk partilerine, somut durumda AKP'sine mahkum ediyor. Ortaya iki taraf açısından da kerhen kurulan ve fakat oldukça verimli, çelişmeli bir işbirliği çıkıyor.

Benzer bir gelişme batılı emperyalist güç odakları ile ilişkilerde yaşandı. AKP kendini batılı güç odaklarına emperyalist Hıristiyan batı ile işbirliğine hazır, batının "insani değerleri"ne sahip çıkan, "ılımlı İslam", "demokrat İslam" modeli olarak, batının İslam dünyasına açılması için kullanacağı bir araç olarak sundu. Başlangıçta kuşku ile yaklaşılan bu sunuş, süreç içinde AKP'nin pratik siyaseti ile kabul gördü. Obama'nın Amerika kıtası dışında ilk yurtdışı devlet ziyaretini Türkiye'ye yapmış olması, yaptığı konuşmada Türkiye'nin (AKP'nin) "model rolü" nün altını çizmiş olması bunun son örneklerinden biri.

Kuşkusuz AKP'nin tabanındaki kitlelere mesaj verme işlerinde yer yer hem Türkiye'deki işbirlikçi büyük sermayenin sınıf örgütleri temsilcileri ile hem de batı ile çatıştığı noktalar oluyor. Fakat genel tavır itibariyle, AKP'nin izlediği genel siyasi çizgi ile onun emperyalizmin işbirlikçisi, özel sermayeli tekelci büyük burjuvazinin temsilcisi olarak hareket ettiği net.

Burada ortaya koyduğumuz şematik tablo kuşkusuz gerçeği çok kaba hatlarıyla koyan bir tablodur. Gerçek bu tablodan çok karmaşıktır, çok daha hareketlidir, akışkandır. Egemen sınıfların birbiriyle iktidar için dalaşan kanatları (ki şimdi SP' de kalan, kitle desteğinde bir azalma olan İslamcı kanat da, bugün geri planda kalsa da, aslında Türkiye'de İslami sermayenin bir kesiminin temsilcisi olarak iktidar dalaşının dışında değildir) kendi içinde çok parçalıdır. Kendi içlerinde ve birbirleriyle çok karmaşık ilişkilere sahiptirler. Hiçbir parti veya kurum homojen bir yapıda değildir. Kuzey Kürdistan - Türkiye şartlarında en homojen kurum olan ve tutucu Kemalist kanadın esas dayanağını oluşturan ordu içinde bile, hem liberal kanadın –bunlar daha çok– hem de İslamcıların radikal ve ılımlı kesimlerinin –bunlar daha az ve görüldüğü anda temizleniyorlar– temsilcileri var.

AKP'nin kendini gerek Türk hakim sınıflarının "liberal" kesimine, gerekse batılı emperyalist güçlere Türkiye'deki bürokrat burjuva iktidarının "müslüman demokrat" sivil alternatifi olarak kabul ettirmesinde onun AB ile ilişkilerde, Türkiye'nin AB üyeliği için yürüttüğü siyaset, sarf ettiği çaba belirleyici oldu. AB'nin Türkiye'nin önü biraz da zaten yapmaz beklentisi içinde koyduğu "Kopenhag kriterleri" temelindeki uyum yasası isteklerine AKP kendinden önceki tüm hükümetlerin hızını katlayan bir hızla cevap verdi. Türkiye ile tam üyelik görüşmeleri için tarih verilmesi konusunun gündemde olduğu 17 Aralık 2004'teki AB zirvesine kadar AKP hükümeti talep edilen ve Türkiye'deki hukuk düzeni açısından, Türkiye ile AB yasaları arasında temelde uyum sağlanması, bu anlamda yasal düzlemde TC'nin AB içindeki devletlerden esasta bir farkı kalmadığı anlamına gelen uyum yasalarını çıkardı. Türkiye'nin önünde AB üyeliği için hâlâ bir engel olarak duran Kıbrıs konusunda da AKP hükümeti, devlet siyasetinde belirli bir değişiklik anlamına gelen Annan Planının kabulü, ve Kuzey Kıbrıs'ta Annan Planı konusunda referandumla bu engeli de önemli ölçüde aşan, Türkiye'de liberal burjuvazinin siyaseti olan siyasetle AB zirvesinde görüşmelerin başlaması için tarih aldı. Bütün bu gelişmeler fakat aynı zamanda en azından yasal düzenlemeler bazında, kâğıt üzerinde büyük bürokrat burjuvazinin ikti-

darının geriletilmesi anlamına geliyordu. Diğer yandan özelleştirme siyasetinin hızlandırılması, Türkiye'ye yabancı sermaye girişinin önündeki tüm engellerin kaldırılması gibi ekonomik karar ve tedbirler de, Türkiye'de bürokrat burjuvazinin maddi temellerini sarsıyor. AKP, geçen dört yıllık dönemde de AB'ye üyelik konusunda, AB'nin Türkiye'nin önüne koyduğu "ev ödevlerini" çözmede –hızı başlangıçtakine göre azalmış olsa da– adımlar atmaya devam etti. Özelleştirme, Türkiye'ye yabancı sermaye girişinin önündeki engellerin kaldırılması noktalarında da, muhalefetin "vatanı satıyorlar" direnişlerine rağmen siyasetini sürdürdü. Attığı adımlar hem ekonomik, hem siyasi alanda Kemalist bürokrat elitin iktidarını gerileten, AKP'nin iktidar yürüyüşünü ilerleten adımlar oldu. Buna rağmen AKP Türkiye'deki gerçek güç dengelerinin bilincinde olarak, iktidara yürüyüşünü ordu ile doğrudan çatışmaya girmeden sürdüren bir siyaset izliyor. Ordunun açık tepki verdiği bir dizi konuda geri adım atılıp, beklemekte sakınca görmüyor. Zamanın kendi lehine işlediğini görüyor.

Gelişmeler AKP'nin kitle desteğinin sürdüğünü, bugünkü şartlarda çok belirleyici önemde değişiklikler olmazsa AKP'nin iktidar yürüyüşünü "demokratik" yollardan engellenmesinin çok güç olduğunu gösteriyor. Bu durum kuşkusuz Türkiye'de yeni "post modern" veya daha az modern askeri darbe olasılığını, bu olasılık bugünkü enternasyonal ortamda çok az bir olasılık olsa da içinde barındıran bir durumdur. Ordunun en yüksek kademeleri içinde küçümsenmeyecek sayıda darbe yanlısı olduğu, yüksek yargının önemli ölçüde darbe yanlısı olduğu, bu arada medyada, üniversitede, poliste, bir dizi kurumda darbe yanlılarının olduğu Ergenekon soruşturması kapsamında bir kez daha görülmüştür. Evet darbe için ne enternasyonal, ne de ülke içindeki konjonktür uygun değildir, fakat bu tehlikenin bütünüyle geride kaldığı anlamına gelmiyor.

Bürokrat burjuvazi şimdi iktidar mücadelesinde Türkiye'de yasal düzlemde kendisinin iktidarının geriletilmesi anlamına da gelen burjuva anlamda "demokratikleşme" adımlarının pratikte engellenmesi için elinden geleni yapmaktadır, yapacaktır. Bu kendini örneğin yargının bir dizi halde yeni çıkan yasaları hiçe saymasında göstermektedir, bu kendini Ergenekon vb. çetelerin provokasyon eylemlerinde, yer yer MHP'nin itlerinin yine sokağa salınarak bir Türk-Kürt çatışması ortamının yaratılmaya çalışılmasında, bu kendini Kuzey Kürdistan'da PKK'yı yok etme adına halka karşı savaşın yükseltilmesinde vb. göstermektedir. Devletin "derin" güçleri işbaşındadır, bunlar kendileri dışında kimsenin bu ülkenin "güvenliğini" sağlayamadığının, hükümetin beceriksiz olduğunun, sıkıyönetim, olağanüstü hal uygulamalarının gerekli olduğunun vb. vb. ispat çabası içindedir.

AB'deki gelişmeler, Türkiye'nin bugünkü tam üyelerinin hak ve statüsü ile AB'ne tam üye olarak çok zor alınacağı tezini doğrulamaktadır. Bunun görüldüğü ölçüde devlet iktidarını elinde tutan ve fakat giderek köşeye sıkışan bürokrat burjuvazi Türkiye'de birçok halde "AB istiyor" şeklinde gerekçelendirilen kimi burjuva anlamda demokratik yasal adımların pratikte uygulanmaması için bahane bulacak, "bağımsızlık", "biz işimize karıştırtmayız", "sömürge miyiz?" gibi kulağa hoş "antiemperyalist" gelen söylemlerle, süreci tersine çevirmeye çalışacaktır.

Görünen Türkiye'de, bir dahaki genel seçim tarihi olan 2011 yılına kadar, AKP ile devlet iktidarı arasındaki, devleti elin-

de tutan güçler tarafından mümkün olduğunca sertleştirilecek, AKP tarafından ise mümkün olduğunca çatışmasız atlatılmaya çalışılacak iktidar mücadelesinin giderek daha çok gündemi belirleyeceğidir.

Bu bağlamda geçen dönem içinde tartıştığımız ve 8. Kongrede çözdüğümüz temel siyasi bir soru var:

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizm çözülüyor mu, çözülüyorsa bu sürecin neresindeyiz? sorusuna uzun ve verimli tartışmalar ertesinde geçen Kongremizde şu cevabı vermiştik:

"(…)***Bütünlüklü olarak alındığında sistemli bir biçimde uygulanan geniş kapsamlı faşizmin varlığını söylemek doğru ve gerçekçi bir tespit değildir. Bu anlamda, somut gelişmelere bakıldığında bugün Kuzey Kürdistan – Türkiye' de faşizmin çözüldüğü bir sürecin yaşandığı tespiti yapılmalıdır.***

(…)

Gelinen yerde yasa metinleri temel alındığında Türkiye'nin AB içindeki "burjuva demokratik ülke"lerinden esasta bir farkı kalmamıştır.

Fakat bu yasaların uygulama alanı hâlâ çok dardır. Uygulamada devlet iktidarını hâlâ elinde tutan işbirlikçi büyük bürokrat devlet burjuvazisi elindeki aygıtla bu yasaların uygulanmasını engellemeye çalışmakta, ayak diremektedir. Bunun örnekleri yargıda yaşanmaktadır, bunun örnekleri ordu hükümet ilişkilerinde yaşanmaktadır vs.

Bu anlamda yasal düzlemde gerici burjuva demokratik devletlerinden esasta bir farkı kalmayan Türkiye, henüz tam anlamıyla burjuva demokratik devlet olarak adlandırılamaz. Türkiye'de hâlâ açık terör, hukuksuzluk, gerileyerek de olsa, temel yönetim biçimidir. Bu anlamda hâlâ ***faşist, fakat faşizmin çözülme sürecinde bulunduğu bir ülke*** adlandırması doğru olan tanımdır."

Biz kongrede aynı zamanda sürecin "çıkarılan burjuva demokratik yasaların uygulama alanının genişlemesi yönünde" geliştiğini tespit etmiş ve devamında şöyle demiştik:

"Bu gelişmenin sonunda Türkiye'de burjuvazinin devletinin faşist bir devletten, gerici bir burjuva demokratik devlete dönüşmesi var.

Tabii bu sürecin kırılmaya uğraması olasılığı da var. Devlet iktidarını elinde tutan ve ona faşist bir karakter veren bürokrat burjuvazinin iktidarı direnmeden terk edeceğini düşünmek safdillik olur."

Biz bu kararı aldığımız dönemde bu karara birbirine taban tabana zıt iki itiraz vardı. Bir bölüm yoldaş "faşizmin çözülme süreci içinde bulunduğu" tespitinin yanlış olduğunu, bir çözülmenin söz konusu olmadığını savunurken, bir bölüm yoldaş ta Türkiye'nin faşist olarak adlandırılmasının yanlış olduğunu, aslında Türkiye'de gerici burjuva demokrasisinin olduğunu savunuyorlardı. Bu itiraz ve görüşler de süreç içinde bir değişme olmadı.

9.Kongremiz, 8.Kongre'nin faşizmin çözülme süreci ile ilgili aldığı kararda, ***"Gelinen yerde yasa metinleri temel alındığında Türkiye'nin AB içindeki "burjuva demokratik ülke"lerinden esasta bir farkı kalmamıştır."*** tespitinin, 12 Eylül faşist Anayasasını dikkate almadığı için eksik olduğunu tespit ederek şu kararı aldı:

"2000'li yıllarda yeni bir durum ortaya çıkmıştır.

Bir yandan bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de egemen olan Anayasa faşist 1982 Anayasasıdır. Bu Anayasa'da yapılmış olan 150'yi aşkın değişiklik, Anayasa'nın faşist özünü değiştirmemiştir.

Diğer yandan Türkiye'nin AB'ye üyelik görüşmeleri sürecinde AB'nin talep ettiği

"uyum yasaları" ile, Türkiye'nin yasalarında yüzlerce değişiklik yapılmıştır.

Gelinen yerde Anayasa dışta tutulup, değiştirilen yasa metinleri temel alındığında, Türkiye'nin AB içindeki burjuva demokratik ülkelerden esasta bir farkı kalmamıştır.

Fakat bu yasaların uygulanma alanı hâlâ çok dardır. Uygulamada devlet iktidarını hâlâ elinde tutan işbirlikçi büyük bürokrat devlet burjuvazisi elindeki aygıtla bu yasaların uygulanmasını engellemeye çalışmakta, ayak diremektedir. Bunun örnekleri yargıda yaşanmaktadır. Bunun örnekleri hükümet-ordu ilişkilerinde yaşanmaktadır. vs. Bu anlamda yasal düzlemde –faşist Anayasa dışta tutulduğunda– gerici burjuva demokratik devletlerden esasta bir farkı kalmayan Türkiye, henüz tam anlamıyla burjuva demokratik bir devlet olarak adlandırılamaz. Türkiye'de açık terör, hukuksuzluk, gerileyerek de olsa hâlâ temel yönetim biçimidir. Bu anlamda hâlâ faşist, fakat faşizmin çözülme sürecinde bulunduğu bir ülke konumundadır Kuzey Kürdistan-Türkiye.

4 yıllık gelişmeler değerlendirmemize göre, 8. Kongre'de yaptığımız değerlendirmenin doğru olduğunu gösterdi. Gelişmeler aynı zamanda 4 yıl içinde bu değerlendirmeyi değiştirmemizi gerekli kılacak belirleyici önemde bir değişiklik olmadığını da gösterdi. TC hâlâ faşizmin oldukça sancılı ve gelgitli bir çözülme süreci yaşanan faşist bir devlet görünümünde.

Geçen dönem halklarımızın mücadelesi açısından "sol"da en olumsuz gelişme yine, aslında doğrudan devlet "sol"u dışındaki sol içinde kitleselleşmiş tek örgüt olan PKK ile ilgili olarak yaşandı. Bir dizi isim değiştiren, yeniden PKK ismi ile "ideolojik merkez" konumunda olduğunu açıklayan ve çalışma dönemimizde daha çok KCK adı altında çalışma yürüten örgüt, dört yıllık süreç içinde devlet iktidarı için mücadeleyi de ilkellik olarak niteleyen, "Ekolojik-Demokratik Konfederasyon Programı" adı altında liberal, ekolojist, yeşil, legal bir taban hareketi olmaya aday olduğunu açıklayan bir hareket konumunu daha da ilerletti. Sorun şu ki, devlet PKK'ya, silahları bütünüyle teslim etmedikçe ve gerilla mücadelesine katılmış PKK'liler tek tek pişmanlık açıklayıp devlete teslim olmadıkça, PKK'ya hayat hakkı tanımamakta kararlı. Devlet PKK'ya karşı savaşı, PKK, "Ben savaş değil, barış istiyorum. Türk devletinin birliği, toprak bütünlüğü benim için tabu. Onun sorgulanmasını ben "ilkel milliyetçilik" olarak görüyorum, bana birazcık legal çalışma imkânı tanınsa hemen silahları teslime hazırım" vb. diyorsa da, derinleştiriyor, yükseltiyor. Son dönemdeki gelişmeler hükümetle Genelkurmay arasında PKK'nin "dağdan indirilmesi" için belirli yeni yasal düzenlemelerin yapılması konusunda anlaştığının işaretlerini veriyor. Bunun yanında burjuvazinin içinde de çözüm için PKK'nin–Abdullah Öcalan'ın bir türlü muhatap alınması gerektiğini savunan sesler, geçen döneme göre artıyor. Bu seslere en son olarak Doğan medyanın "amiral gemisi" Hürriyet'in Genel Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök de katıldı. Abdullah Öcalan'ın "olumlu değişiklik" "Ben de eski ben değilim" yorumlarıyla olumladığı bu gelişme önemsiz değil. Gelişme yönünü gösteren bir gelişme. PKK'de barışçı çözüme hazır olduğunu hep açıklarken doğrudan olmasa da muhatap alınması için mücadele yürütüyor.

PKK, bütün bu teslimiyetçi siyasetine rağmen bugün hâlâ Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de "sol" da en büyük kitlesel güç olma konumunu sürdürüyor.

Bu durum büyük bir kitle potansiyelinin aslında devletle uzlaşma siyasetinin

peşine takılması anlamına geliyor ve bu devlet açısından kazanç, sol açısından, devrim açısından önemli bir kayıp.

Gelişmeler önümüzdeki dönemde PKK ve Abdullah Öcalan'a karşı tavır bağlamında tartışmaların yoğunlaşacağını, ayrılıkların derinleşeceğini, sorunun hem egemen sınıflar içindeki çelişme ve çatışmalar, hem egemen sınıflarla, halk yığınları arasındaki çelişme ve çatışmalarda keskinleştirici bir rol oynayacağını gösteriyor.

Komünizm ve devrim açısından belirleyici olan, devletin PKK'ya karşı saldırılarına karşı çıkarak, Kürt ulusunun ayrılma hakkını ve tüm milli haklarını sonuna dek savunurken, aynı zamanda PKK'nin peşinden giden kitleler arasında, onun reformist, teslimiyetçi çizgisinin etkisini kırma işini başarmaktır. Biz bu konuda geçen çalışma dönemimizde ne yazık ki kayda değer bir başarı elde edemedik.

İşçi hareketi:

İşçi sınıfının kendiliğinden hareketinin durumuna gelince: Rapor dönemimizde de bu hareketin gerek nicel boyutları, gerekse niteliği konusunda belirleyici önemde bir değişiklik olmadı.

Nicel boyut bağlamında: Geçen dört yıl içinde özellikle son dönemde gelişen krize karşı protesto eylemleri dışında, işçi sınıfının mücadelesini belirleyen, bölük pörçük, geçen döneme göre daha çok, fakat işçi sınıfına yönelen saldırıların boyutları ile karşılaştırıldığında az sayıda ve güçsüz olan grev ve direniş eylemleri oldu. Bir bütün olarak ele alındığında çok önemli bir ilerlemeden söz edilemez.

Eylemlerin niteliği bağlamında: Eylemlerin niteliğini belirleyen yine eyleme katılanların doğrudan ekonomik çıkarları; işçi sınıfının doğrudan, çoğu ekonomik talepleri oldu. Eylemler bir bütün olarak ele alındığında basit reform taleplerinin sınırları dışına çıkmadı. İşçi sınıfının mücadelesinin geneli ele alındığında, tespit edilmesi gerekli olan bir gerçek de, mücadelelerin esasta "savunma mücadeleleri" olduğu gerçeğidir. Yani egemen sınıflar gerek ekonomik alanda gerekse siyasi alanda emekçilere saldırmakta, gerçek ücretler düşürülmekte, kitlesel işten çıkarmalar gündeme getirilmekte, kazanılmış kimi haklar budanmaktadır. Mücadeleler yeni haklar kazanma, gerçek ücretleri yükseltme vb. için mücadeleler olmaktan çok, var olanı korumak için yürütülen savunma mücadeleleridir. Büyük katılımlı eylemler, açık olarak devletin kontrolündeki sendikaların inisiyatifi altında, sendika ağalarının yönetimi ve denetiminde gelişti.

Yani esasta işçi sınıfı mücadelesi açısından, hareket oldukça alt seviyelerde sürüyor. Bu hareketin bugünkü seviyesinde, gelecek için perspektif daha da gerileme değil, ilerleme, yükselmedir. Seviye ne olursa olsun, yürüyen mücadeleler içine girmek, mücadeleler içine doğru düşünceleri taşımak gereklidir; hareketi "bağımsız sınıf hareketi" yönünde gelişmesi doğrultusunda etkilemek bizim görevimizdir. Bu konuda geçen kongremizde yaptığımız şu tespitler bugün de aynen geçerlidir:

"İşçi sınıfı içinde çalışmada, işçi sınıfını mücadelede ilerletmek için, işçilerin andaki somut reform taleplerini doğru tespit edip, bu mücadelelerin en ön saflarında yer alınmalı; sosyalizm hedefi bu somut mücadeleler içinde, nihai çözüm olarak propaganda edilmeli; reform mücadelesi ile devrim propagandasının doğru birleştirilmesi konusunda ustalaşılmalıdır. Salt uzak hedefin propagandası temelinde işçi sınıfının sosyalizm hedefleri için kazanılması mümkün değildir. En basit ekonomik ve reform talepleri için mücadele etmeyen, bu mücadeleler içinde kendi

gücünü görüp sınamayan işçilerin sosyalizm hedefleri için mücadele etmesini beklemek boş bir beklentidir.

Sendikalar ve sendikal hareketin durumunu belirleyen, son dört yıl için geneli ele alındığında, gerilemedir. Ancak egemen sınıfların sendikasızlaştırma saldırılarının boyutları göz önüne alındığında, bu gerilemenin boyutları büyütülmemelidir. İşçiler aslında sendikal alanda, kendi çıkarlarını savunacak bir sendikal örgütlenme içinde yer almaya hazırdır. Bunun önündeki en büyük engel "işten atılma korkusu"dur. Çalışma dönemindeki deneyimlerimiz sendikal faaliyetlerde çok daha uzun süreli ve sabırlı bir çalışmanın kaçınılmaz zorunluluk olduğunu gösteriyor.

Sendikalar, en büyük işçi sendikası konfederasyonlarının tümü, genel yönelimleri itibariyle, kapitalist düzene karşı köklü bir itirazı olmayan örgütler konumundadır. Büyük sendika konfederasyonlarının köşe başları, düzenin ayrılmaz birer parçası haline gelmiş bürokratlaşmış-aristokratlaşmış işçi önderleri olan sendika ağaları tarafından tutulmuş durumdadır. Bunlar kendi iktidarlarını korumak için her türlü üçkâğıdı yapmaktadır. Sendika içi demokrasi yoktur. Diğer yandan bunların büyük bölümü sınıf mücadelesinde görevlerini işçi sınıfı ile patronların çıkarlarını uzlaştırmak olarak kavramakta ve ona uygun davranmaktadır.

Ancak şu da bilinmelidir: IMF'nin dayattığı ve Türk burjuvazisinin uygulamakta kararlı göründüğü sendikasızlaştırma siyaseti, sendikaların, dolayısıyla sendika ağalarının da varlığını tehdit etmektedir. Kriz derinleşip, saldırılar arttıkça ve kitlesel direniş hareketleri yükseldikçe, sendika ağaları da sendikaları daha fazla mücadele içine çekmek durumunda kalacaktır. Sendikalara bu yüzden bıkıp usanmadan harekete geçin çağrısı yapmak, sendika yönetimlerini zorlamak –sendika ağalarının hareket ederlerse bile neden hareket ettikleri konusunda hiç hayale kapılmadan– doğru bir tavırdır.

Sendikal hareket bağlamında

* Sendikal örgütlenmeyi güçlendirmek
* Sendikaları mücadeleye zorlamak
* Sendikaları sarı, reformist, faşist sendika ağalarının elinden kurtarmak için, tabanı kazanmak için taktikler geliştirmek temel hedefler olarak konmalıdır.

Sendikalar içine girip çalışılmalıdır. Tecrübeler bunun mümkün olduğunu gösteriyor.

Kuşkusuz, sendikalar içindeki çalışmalar, sendika yönetimlerinden sendika ağalarının uzaklaştırılması, sınıf mücadeleci işçilerin sendika yönetimlerine gelmesi noktasına vardığında, sendika ağaları "muhalefeti" dışlayacak, arpalıklarını demokratik yarış sonucu terk etmeyecek, sendikaları bölecektir. Fakat daha bu noktadan çok uzaktayız. Bunun da bilincinde davranılmalı, devrimci işçileri var olan sendikalardan uzaklaştırıcı, ayrı sendikalar kurmaya yönelik, bu anlamda zaten güçsüz olan sendikal örgütlenmeyi daha da parçalayan bir çizgiden kaçınılmalıdır.

İşçi sınıfı dışındaki emekçi sınıf ve katmanların mücadelesi:

İşçi sınıfı dışındaki emekçi sınıfların mücadeleleri bağlamında da genelde söylenecek şey, son dört yıllık dönemde belirleyici önemde bir gelişmenin olmadığıdır.

Köylülerin hareketi bağlamında, Kuzey Kürdistan-Türkiye çapında bütün köylüleri harekete geçiren geniş katılımlı ve ortak talepli bir köylü hareketi yoktu, yok. Kuzey Kürdistan'da ulusal talepler, köylülerin esas talepleri. Bu alanda ulusal hareketin tabanını dün olduğu gibi bugün de köylülük oluşturuyor. Üstte hareket gide-

rek çok daha net biçimde burjuva hareketi niteliğinde olsa da, hareketin geniş tabanını hâlâ köylülük oluşturuyor. "Barış" ve "ekolojik-demokratik konfederalizm" (aslında bunun ne olduğu konusunda tabanın fazla fikri yok, fakat her halükarda başkan öyle demiştir! O halde doğrudur, tavrı hakim) hareketin andaki temel talebi onun dışında tabii "Abdullah Öcalan'a özgürlük" talepleri de siyasi talepler olarak, ekonomik taleplerin önünde geliyor.

Bunun dışında var olan hareketlilikler, değişik alanlarda devletin taban fiyatı politikasına karşı gelişen hareketler (örneğin fındık üreticilerinin eylemleri) ve yer yer çevre sorunlarını çıkış noktası alan (örneğin Bergama köylülerinin siyanürlü altın çıkarılmasına karşı süren mücadelesi, örneğin Ilısu barajının yapımına karşı mücadele) eylemler oldu.

Gelişmeler köylü mücadelesinde çevre sorunlarının da çıkış noktası olabileceğini gösterdi. Dürtüsü maksimum kâr olan emperyalist-kapitalist sömürü çarkı, hem küçük üreticiyi, hem tarım alanını, hem besi/süt hayvanlarını en kısa zamanda en fazla ve en yoğun biçimde sömürerek mahvediyor. Yaşama temellerini sarsıyor. Bunun görüldüğü ölçüde, buna karşı direniş kaçınılmaz olarak gelişecektir. AKP'nin ekonomik programı daha hızlı kapitalistleşme için küçük ve orta köylülüğü daha hızlı bir şekilde yok etmeyi (devlet desteklerinin vb. kesilmesini vs.) öngörmektedir. Ve program 2004'den bu yana uygulanıyor. Bir çok küçük köylü işletmesi yok olmasına rağmen, bu alanda kitlesel bir hareketlilik geçtiğimiz dört yıl içinde yaşanmadı. Süreç önümüzdeki dönemde de işlemeye devam edecek.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, devrimci kesimin etkisinin oldukça sınırlı olduğu, düzen sınırları dışına çıkmayan, çevrenin katledilmesinde düzenin rolünü sorgulamayan ideolojik burjuva çevre hareketi vardır. Yeni kurulan Yeşiller Partisi, bir dizi dernek, vakıf vb. çevre mücadelesi yürütmektedir. Çevre mücadelesi sınıf mücadelesinin önemli bir alanı olarak kavranmalı, bu bilinci işçi sınıfı hareketi içine taşıma önemli görevlerimizden biri olmalıdır.

Emekçi hareketi açısından geçen dönem hizmetlilerin kitle eylemliliğinde ve hareketinin boyutlarında -özellikle KESK'in zayıflatılması sonucu olarak da- belli bir gerileme yaşandı. Türkiye'de işçi sınıfının önemli bir bölümünü oluşturan, çoğu kamu çalışanı küçük memur olan hizmetlilerin, geçen dört yıl içindeki hareketi, ondan önceki dönemdeki seviyeyi koruyup yükseltemedi. Ve bundan ilginci, bu kesim darbecilerin başını çektiği "Cumhuriyet Mitingleri"ne en yoğun katılım veren kesimlerden biri idi.

Önümüzdeki dönemde bu kesimin gerçek gelirlerinde önemli düşüşler olduğunda –ki görünen budur–, hareketliliğin boyutlarının büyümesi ve devlet tarafından çizilen sınırların zorlanması beklenmelidir.

IMF programlarının varlığına kastettiği kesimlerden biri de küçük esnaf kesimidir. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kitle olarak önemli bir emekçi kesimini oluşturan, kendileri yer yer ücretli emek sömürmelerine rağmen, kendi dükkânlarında kendileri de çalışan ve zar zor geçinen küçük esnafların varlıklarına karşı yönelen saldırılara karşı direnmesi normal gelişme olacaktır. Küçük esnafların hareketi içine de güç oranında girilmeli, onların somut talepleri için (esnaf kredilerinin arttırılması, kredi faizlerinin düşürülmesi, borç ödemelerinin ertelenmesi, esnaflardan alınan vergi oranlarının düşürülmesi vb.) mücadele edilirken, aynı zamanda demokrasi ve sosyalizmin esnaflara ne getireceği anlatılmalıdır.

Öğrenci hareketi, kadın hareketi gibi toplumsal hareketlerde de geçen dönemin belirleyici özelliği kayda değer yeni bir atılımın olmamasıydı.

Bir bütün olarak ele aldığımızda, daha geriye gitmesi çok zor olan bir kendiliğinden mücadele seviyesi; mücadeleler arasında "bundan kötüsü zor olur" denebilecek bir kopukluk, her kesimin kendi özel talepleriyle kendi mücadelesini yürüttüğü, diğer kesimlerin seyirci kaldığı bir durum söz konusu geçen dört yıl açısından.

Objektif şartlar esasında başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm kesimlerini harekete zorluyor.

Bizim açımızdan önemli olan, toplumsal hareketlerin içine –işçi sınıfı hareketini esas ve temel alarak– girmek; bunların içine doğru düşünceleri taşımak, bu mücadeleler arasındaki kopuklukları elimizden geldiğince ortadan kaldırmaya çalışmaktır.

Bütün mücadeleler içinde, gücümüzün de azlığının bilincinde, işçi sınıfı hareketinde yoğunlaşmak zorunludur. Diğer sınıf ve katmanların mücadele taleplerini de işçi sınıfının mücadele talepleri haline getirmek için çalışmak, diğer sınıf ve tabakaların mücadeleleri açısından bizim öncelikli işimiz olarak kavranmalı, buna uygun davranmalıdır.

Uluslararası marksist-leninist harekette durum/gelişme perspektifleri:

Uluslararası marksist-leninist hareket açısından da, son dört yıllık gelişme, durumda önemli bir değişikliği beraberinde getirmedi.

Uluslararası marksist-leninist hareket, bütün tarihinin en zayıf dönemlerinden birini yaşamaya devam ediyor. Tek tek ülkelerde Marksizm-Leninizm adına hareket eden devrimci grup ve partiler, bazı istisnalar dışında, gerçekte kitleden kopuk, siyasi etkileri gayet sınırlı olan örgütler durumunda. Uluslararası alanda Marksizm-Leninizm adına konuşan grup ve partilerin üzerinde birleştikleri ortak bir platform yok. Daha önce başlanmış olan "birleştirme" çabalarında da önemli bir ilerleme yok.

Biz kendi açımızdan geçen dönem içinde yurtdışında yeni yönelim siyasetinin uygulanmasında uluslararası komünist hareketin tarihi açısından önemli olan kimi adımlar attık, daha önce atılmış kimi adımları ilerlettik.

Gerek Avusturya'daki, gerekse Almanya'daki yurtdışı örgütümüzün yerel faaliyet yürüten organlarının tümü dağıtıldı, bu organlarda faaliyet yürüten yoldaşlarımızın hemen tamamı bu ülke devrimlerinin komünist partileri olan örgütlere devredildiler.

Biz geçmiş çalışma döneminde de bunun dışında, Marksizm-Leninizm adına konuşan hareketler içinde görüşlerimizi yaymaya, onlarla tartışma içinde onlardan da öğrenmeye de çalıştık.

Almanya'da Bolşevik İnsiyatif, Avusturya'da AMLP, Komak ML ile değişik konularda ortak bildiriler çıkararak, uluslararası alanda çeşitli dillerde yaygınlaştırdık. Bİ ile çalışma dönemimizde bölünen Komak ML ile ilişkilerimiz, bu örgütlerin Konferanslarına katılmak, birlikte ortak tartışma toplantıları yapmak vb. biçimlerinde, sıkı, kardeşçe ve dostça ilişkiler biçiminde sürüyor. Bu arada geçen kongremizin verdiği, Komak ML'in temel belgelerinin çevrilerek parti içinde dağıtılması ve değerlendirilmesi görevi yerine getirildi. Ve merkez komitemizin sonuçlandırdığı değerlendirme üzerine Komak ML'li yoldaşlarla ortak bir eğitim/tartışma toplantısı gerçekleştirildi. Bunun yanında MLPÖUK'ın değişik partileri ile birlikte değişik ortak açıklamalara da

imza attık. Bu pratik bizce örgütlerimizin birbirlerini daha yakından tanıması için yararlı oldu. Önümüzdeki dönemde de belirli konularda ikili ve çok taraflı ortak açıklamalar aracı kullanılmaya çalışılmalıdır.

Çalışma dönemimizde katıldığımız Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin 9. Uluslararası Konferansında görüşlerimizi yaygınlaştırdık, Marksizm-Leninizm, yer yer Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi, yer yer Maoizm adına faaliyet yürüten bir dizi partiyle yeni ilişkiler kurduk, çalışma ve deneyimlerinden öğrenmeye çalıştık. (Bkz. BP sayı 154, s 3-43)

Dışımızda var olan uluslararası marksist - leninist hareketi birleştirme çalışmalarının durumu şöyle:

Maocu (Bunlar kendilerine açıkça Maoist ismini veren, kendilerini Maoist olarak adlandıran partiler. Ülkemizde TKP/ML ve MKP uluslararası alanda bu akımın içinde yer alıyorlar) partilerin enternasyonal konferansları var.

AEP'çi partilerin açık reformist bölümünün enternasyonal konferansları var.

AEP'çi partilerin devrimci kalan bölümünün enternasyonal konferansları var.

Marksizm adına konuşan herkesi bir araya getirmeye çalışan enternasyonal konferanslar var.

Mao Zedung Düşüncesini temel alan fakat Maocu enternasyonal akım içinde yer almayanların enternasyonal konferansları var. (Bu akımın bu dönemde yapılan 9. Konferansına Kuzey Kürdistan-Türkiye' den biz katıldık. Bizim dışımızda TKP/ML de katıldı.)

Bu konferansların hepsi enternasyonal bir merkez oluşturmaya çalışıyor. Fakat hepsinin ortak özelliği, henüz gerçek anlamda ortaklaşa hazırlanmış bütünlüklü bir programatik belgeye sahip olmamaları. Bugünkü şartlarda da böyle bir programatik belgenin yaratılması kısa zamanın işi olarak görünmüyor.

Kendine marksist-leninist diyen güçlerin birleştirilmesinin zorluğu, bu arada geçmişte çok sert ideolojik mücadeleler yürüten, birbirine düşmanca davranan Maocu ve AEP'çi örgütler arasındaki ideolojik mücadelenin "geçmişte kalması", her iki kanadın partilerinin de esas olarak güçsüzlüğü, marjinalliği aşamamaları, her iki kanat ta, diğer kanatla en azından değişik konularda eylem birliğini sağlama, eylem içinde yakınlaşmayı deneme düşüncelerini geliştiriyor. Bunun sonucu olarak geçen dönemde ortaya başını UMLPÖUK içinde de aktif rol oynayan MLPD'nin (Almanya Marksist-Leninist Partisi) başını çektiği yeni bir Enternasyonal Örgütlenme İnisiyatifi doğdu: ICOR. (Devrimci Örgütlerin Enternasyonal Konferansı). Biz bu örgüt içinde yer almayı da, UKH'nin birliğini sağlama yönünde gerçek anlamda bir katkısı olmayacağı halde, bu örgütlenme içindeki devrimci örgütlerle tanışmanın, eylem birlikleri gerçekleştirmenin bir aracı olarak değerlendirmenin doğru olduğu düşüncesiyle doğru bulduk, çalışma dönemimizde ICOR un Avrupa'daki bölümünün konferansına katıldık.

Önümüzdeki dönemde de, pratik siyaset açısından pek fazla önemi olmayan bu konferanslar sürecektir.

Uluslararası alanda gerçek anlamda yeniden bir marksist-leninist hareketin yükselmesi, tek tek ülkelerde marksist-leninist grup ve partilerin güçlenmesine, bizim açımızdan bizim güçlenmemize doğrudan bağlıdır. Çünkü pratik net olarak göstermiştir ki, doğru düşüncelerin egemen kılınması için doğruluk ve haklılık yetmiyor, aynı zamanda söylediklerine otorite kazandıracak güç, kitlesel etki gerekiyor. ■

BOLŞEVİK PARTİ PROGRAMI

I. Giriş

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır:

Bugün, (21. yüzyılın ilk on yılı içinde de) emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz.

Emperyalizm,19. yüzyılın sonlarında, ücretli emek sömürüsüne dayalı kapitalizmin temel özelliklerinin gelişmesi ve doğrudan devamı olarak ortaya çıkmıştır.

Bu temel özellikler şunlardır:

1) Üretimin ve sermayenin yoğunlaşması tekelleri doğurur; emperyalizm tekellerin ekonomik yaşamda tayin edici rolü oynadıkları dönemdir. Ekonomik açıdan emperyalizm kapitalizmin tekelci aşamasıdır.

2) Banka sermayesi sanayi sermayesi ile içiçe geçmiş ve bu "mali sermaye" (finans kapital) temelinde bir mali oligarşi oluşmuştur. Emperyalizm çağının gerçek egemenleri mali oligarşidir.

3) Kapitalizmin rekabetçi ilk dönemlerinde dışa yönelik olarak neredeyse tek başına belirleyeci olan meta ihracından farklı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır.

4) Dünyayı kendi aralarında paylaşan ve paylaşımda hep daha fazla pay kapmak için aralarında dalaşan, bu dalaşmada devletleri araç olarak kullanan uluslararası kapitalist birlikler oluşmuştur.

5) Dünyanın kapitalist büyük güçler arasında teritoryal paylaşımı tamamlanmıştır.

" Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin ortaya çıktığı, sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış oldu-

ğu ve dünyadaki tüm toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu bir gelişme aşamasına ulaşmış kapitalizmdir." (*Lenin, Emperyalizm, İnter Yayınları S. 92*)

Emperyalizm, politik olarak tüm çizgi boyunca gericiliktir.

Emperyalizm için birkaç emperyalist büyük gücün dünya hegemonyası için dalaşması karakteristiktir.

Emperyalizmin ekonomik temeli tekellerdir. Tekeller, kapitalizme oligarşi, özgürlük eğilimi yerine egemenlik eğilimi, sayıları gitgide artan küçük ya da zayıf ulusların, zengin ya da güçlü birkaç ulus tarafından sömürülmesi gibi özellikler kazandırmıştır. Bu özelliklere sahip olan emperyalizm asalak ve çürüyen kapitalizmdir.

Emperyalizm, kapitalizmin çelişmelerini, ötesinde proleter devrimin başladığı uç noktalara kadar derinleştirmiştir. Emperyalizm proleter devrimlerin şartlarının olgunlaştığı, kapitalizmin en yüksek ve son aşamasıdır. Emperyalizm proletarya önderliğinde devrimlerin, proleter dünya devriminin arifesidir.

1. Kapitalizmin en yüksek aşaması, tekelci – asalak ve çürüyen kapitalizm olan emperyalizm, 19. yüzyıl sonlarında ortaya çıktığından bu yana dünyada **devasa gelişmeler** oldu.

Emperyalist haydutların dünya hegemonyası dalaşması dünyayı geçen yüzyıl içinde iki dünya savaşına sürükledi. On milyonlarca insan bu savaşlarda hayatını kaybetti. Yüz milyonlarcası sakat kaldı, evsiz kaldı, aç kaldı, göç yollarına düşmek zorunda kaldı. Her iki dünya savaşının ertesinde emperyalist dünyada gedikler açıldı. Emperyalizm/kapitalizmin dünyayı felakete sürüklediğini kendi somut pratiklerinde yaşayan işçi sınıfı ve ezilen halklar, bu felakete dur demek, kendi kaderlerini kendi ellerine almak için çeşitli ülkelerde ayaklandılar.

Birinci dünya savaşı içinde, savaşın son döneminde, dünyanın (Kısa süren Paris Komünü/1871 deneyimi ertesindeki) ilk Proletarya Diktatörlüğü devleti doğdu. Lenin ve Stalin önderliğindeki Bolşevik Partinin yönlendiriciliğindeki Rusya proletaryası ve yoksul köylülüğü 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimiyle dünyanın altıda birinde kendi iktidarını kurdu. Emperyalist dünyanın karşısına, Rusya'da kurulan proletarya diktatörlüğü somutunda bir sosyalist dünya çıktı. Sovyetler Birliği'nin varlığı sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş mücadelesinden doğan kimi burjuva iktidarların da emperyalizmden bağımsız olarak hareket etme imkânlarını doğurdu.

2. Sosyalist Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşanın muazzam başarıları ve emperyalist sistemin dünyayı faşizme ve İkinci Dünya Savaşı'na sürüklemesi sonucunda, sosyalizm uluslararası işçi sınıfının ve emekçi halkların gözünde emperyalizmin, faşizmin, gericiliğin tek alternatifi olarak büyük sempati ve prestij kazandı. İkinci Dünya savaşı ertesinde, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin muazzam çabalarıyla da kazanılan antifaşist zaferler ertesinde, bir dizi Doğu Avrupa ülkesinde işçi sınıfı partileri önderliğinde, bu partiler tarafından 'esasında en başından itibaren proletarya diktatörlüğünün işlevini üzerlendiği' söylenen 'Halk Demokrasisi Devletleri' kuruldu. 1949'da Çin'de proletarya önderliğinde Demokratik Halk Diktatörlüğü kuruldu, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşu ilan edildi. Bunlar komünist partiler önderliğinde proletarya diktatörlüğüne geçiş aşamasının iktidar biçimleri idiler. Böylece, Sovyetler Birliği dışında bir dizi ülke de emperyalist dünyanın bir parçası olmak-

tan çıktı. Sosyalizmi hedefleyen halk demokrasisi devletleri Sovyetler Birliği'nin etrafında, başını ABD emperyalizminin çektiği "emperyalist kamp"ın karşısında güçlü bir "sosyalist kamp" oluşturdular. Bu güçlü sosyalist/demokratik kampın varlığı, bir dizi ülkede milli burjuva/küçük burjuva iktidarların da, bağımsızlıklarını ilan edip, "bağımsızlar bloku" adı altında emperyalizmden relatif bağımsız bir siyaset izleyebilmelerinin şartlarını yarattı. Eski sömürgecilik sistemi İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki süreç içinde esas olarak çöktü.

3. İşçi sınıfının ezilen halklarla omuz omuza sosyalizm yolunda ilerleyebilmesi için oluşan bu olumlu şartlar, sosyalist kampın varlığı fazla uzun sürmedi. İkinci Dünya Savaşı öncesinde de gerek tek tek Komünist Partiler içinde, gerekse dünya komünist partisi olan Komünist Enternasyonal'de kendini revizyonist hata ve sapmalar olarak gösteren ve fakat Stalin önderliğindeki marksist-leninist güçlerin kararlı, sürekli mücadelesiyle yenilen revizyonizm, İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde yeniden güç kazandı. Yugoslavya'da Tito revizyonizmi hakim hale geldi. 1956 yılında sosyalist kampın ilk ve en önemli kalesi olan Sovyetler Birliği'nde, Sovyetler Birliği Komünist Partisi içindeki revizyonistler, 20. PK ile kesin hakimiyetlerini kurdular. Sovyetler Birliği, modern revizyonist Kruşçef kliğinin önderliğinde süreç içinde nitelik değiştirdi. Proletarya diktatörlüğü adım adım tasfiye edilerek, yeni tipte bir burjuvazinin, revizyonist bürokrat devlet burjuvazisinin diktatörlüğüne dönüştü. 60'lı yılların ikinci yarısında yozlaşma süreci tamamlandı, eski Sosyalist Sovyetler Birliği, sosyalemperyalist bir büyük güce dönüştü.

Komünist Partilerin büyük çoğunluğu, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin peşinden giderek yozlaştı. Sovyetler Birliği'ndeki yozlaşmaya paralel olarak Doğu Avrupa'da sosyalist kampın bütün diğer devletleri de (Arnavutluk Halk Cumhuriyeti dışında) hızlı bir yozlaşma süreci yaşadılar.

4. Yozlaşma sürecine karşı direnen iki devlet kaldı: Çin Halk Cumhuriyeti ve Arnavutluk Halk Cumhuriyeti. Bu ülkelerin komünist partileri, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin modern revizyonist tezlerine karşı esasta Marksizm-Leninizm'i, Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü savunan pozisyonlarda muhalefet yürüttüler. Fakat modern revizyonizme karşı mücadelede kendileri de yer yer önemli hatalar yaptılar. Geçmişteki güçlü, ortak sosyalist kamp bölündü. Geçmişte sosyalist kamp içinde yer alan komünist ve işçi partilerinin büyük çoğunluğu bu bölünmede modern revizyonizm saflarında yer aldılar.

5. Komünist hareket 1960'lı yılların ikinci yarısında yeniden güçlenebilmek için umudunu öncelikle Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'ne bağladı. Çin'de 1966 Mayıs'ında başlayan "Büyük Proleter Kültür Devrimi"nin iddiası ve bütün dünyada komünistlerin ondan beklentisi, şimdiye kadarki sosyalizm inşası deneyimlerindeki hata ve eksiklikleri aşmak, sosyalizm/komünizm mücadelesinde ilerlemekti. Dünya devrim tarihinin en önemli deneyimlerinden biri olan bu devrim hareketi de, modern revizyonizmle kökten hesaplaşma görevini yerine getiremedi. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin "kapitalist yolda giden iktidar sahipleri" olarak niteleyip iktidardan

uzaklaştırdığı pek çok kadro, Kültür Devrimi ertesinde süreç içinde yeniden eski görevlerine geldiler. Buna karşı direnişler kırıldı. Mao Zedung'un ölümünden sonra Çin'de modern revizyonistler bir darbe ile iktidarı bütürnüyle ele geçirdiler. Çin Halk Cumhuriyeti'de yozlaşan ve "geri dönen"ler saflarına katıldı. Arnavutluk Emek Partisi ve onun önderliğindeki Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti bundan sonraki süreçte, yozlaşmaya direnen tek devlet olarak kaldı. Fakat dış baskılama ve içte de yapılan hata ve eksiklikler, Marksizm-Leninizm'den ciddi sapmalar burada da işçi sınıfı önderliğindeki halk iktidarının sonunu, 1980'lerin ikinci yarısında getirdi.

6. Geçmişteki sosyalist kampın Sovyetler Birliği ile hareket eden kesimi, sosyalemperyalist Sovyetler Birliği etrafında birleşen 'sosyalemperyalist kamp'ı oluşturdu. Bu yeni yetme emperyalist büyük güç, proletarya, ulusal kurtuluş, toplumsal ilerleme, sosyalizm vb. adına, klasik emperyalist güçlerle, dünya hegemonyası için büyük bir dalaşa girdi. Belirli bir süre başını ABD emperyalizminin çektiği batılı emperyalist kampla, başını Sovyetler Birliği'nin çektiği sosyalemperyalist kamp arasındaki hegemonya dalaşı, dünyadaki gelişmelere damgasını vurdu. Bu dalaşta Sovyetler Birliği, yeni sömürgeci emperyalist siyasetini sosyalist söylemle yürüttü. İçte de sosyalizm lafzı altında faşist (yani sosyal faşist) bir yönetim, "bütün halkın diktatörlüğü" adı altında sunuldu.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki bu dalaş, batılı/klasik emperyalist kampın, sosyalemperyalist kampı yenmesi, sosyalemperyalist kampın çökmesi ile sonuçlandı. Sosyalemperyalist kampın eski üyelerinde sosyalist/komünist söylemli modern revizyonist iktidarlar yerlerini açık emperyalist-kapitalist iktidarlara bıraktılar.

7. Bugün hâlâ sosyalist olduğunu iddia eden Küba, Kuzey Kore, Vietnam, Çin gibi devletler ve Latin Amerika'da "21. Yüzyıl Sosyalizmi" örneği olma iddiasındaki Venezuela, Bolivya, Ekvador gibi ülkeler de –aralarında belli farklar olsa da– emperyalist dünya sisteminin dışında gerçek sosyalist devletler değildir. Bunlar emperyalist dünya sistemi içinde hareket eden devletlerdir. Eski Sovyetler Birliği ve onun önderliğindeki eski sosyalemperyalist kampın devletleriyse zaten o dönemde de emperyalist, sosyalemperyalist sistem içi devletlerdi.

Bu bugün dünyada tek bir sosyalist devletin bile olmadığı şartlarda, bütün dünyanın emperyalizmin egemenliği altında olduğu anlamına gelir.

8. Emperyalizm barbarlıktır.

Emperyalizmin egemenliği diğer şeylerin yanında;

* Kapitalizmin sıçramalı eşitsiz gelişme yasası sonucu ortaya çıkan güç dengelerindeki her önemli değişikliğin, yeniden paylaşım taleplerini ve girişimlerini gündeme getirmesi; yeni/yeniden paylaşım dalaşlarının dünyayı hep yeniden gerici, karşıdevrimci, emperyalist savaşlara sürüklemesi demektir. Bu savaşlar genelde temsilci savaşları olarak yürümektedir. Somut olarak savaş yürüten güçlerin gerisinde, bu güçler üzerinden kendi çıkarlarının savaşını yürüttüren emperyalist güçler bulunmaktadır.

* Dünyanın bütün emekçi nüfusunun bir avuç emperyalist büyük güç tarafından sömürülmesi; dünyanın dünya nüfusunun küçük bir azınlığını (bugün 6,5 milyarın 1 milyar kadarı) içinde barındıran bir avuç

"ezen ülke" ile, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun içinde yaşadığı "ezilen ülkeler"e bölünmesi demektir. Burada genel bakışla proleter dünya devrimi güçleri içinde yer alan "ezilen ülkeler"in de, karşıdevrim kaleleri olan 'ezen ülkelerin' de kendi içlerinde ezen/ezilen; sömüren/sömürülenlere bölünmüş olduğu, bu ülkelerde de egemen sınıfların işçi sınıfının, ezilen, sömürülen halkların düşmanı olduğu unutulmamalıdır.

* Emperyalizm bir yandan ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkının (ayrılma hakkının) ayaklar altına alınması, diğer yandan emperyalist güçlerin işine öyle geldiğinde bu hakkın savunulması adına emperyalist maksimal kâr uğruna şovenizmin körüklenmesi, halkların birbirine kırdırılması demektir.

* Emperyalizm bütün ülkelerde siyasette topyekün gericilik, bir çok alanda açık terörcü diktatörlüklerin, faşizmin egemenliği demektir. Emperyalizm çağında en demokratik ülkelerde bile faşizm burjuvazinin iktidar opsiyonlarından biri, faşist tedbirler en demokratiğinde bile burjuva demokrasilerinin ayrılmaz parçasıdırlar.

* Emperyalizm kapitalizmin bütün temel çelişmelerinin, en başta da üretimin giderek hep artan toplumsallığıyla, üretim araçları üzerindeki mülkiyetin özelliği arasındaki çelişmeyi en uç noktasına kadar geliştirir. Emperyalizmin üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesinin önünde esasen engel hale gelmiştir.

* Emperyalizmin egemenliği, bugün somut olarak dünyada milyonlarca emekçinin açlıktan, yoksulluktan, ilaçsızlıktan, konutsuzluktan ölmesi demektir; milyonlarca emekçinin emperyalizmin çıkarları için yürütülen gerici, karşıdevrimci, emperyalist savaşlarda ölmesi, yerini yurdunu yitirmesi; milyonlarcasının kamplarda dilenci hayatına mahkum edilmesi; göç yollarına düşmesi, sürgün hayatı yaşaması demektir.

* Emperyalizmin egemenliği ırkçılığın, faşizmin, dinci gericiliğin, cinsiyetçiliğin gericiliğin her türünün egemenliği demektir.

* Emperyalizmin egemenliği erkek egemenliği, kadın cinsinin aşağılanması, ezilmesi kadın emeğine karşılıksız el konulması, milyonlarca emekçi kadının kölelerin kölesi konumunda tutulması demektir.

* Emperyalizmin egemenliği, emekçi gençliğin geleceğinin karatılması, emekçi gençliğe "geleceksizlik" vaadidir.

* Emperyalizmin motoru ve temel dürtüsü mümkün olan en kısa zamanda, an büyük kârdır. Hal böyle olduğu için o doğayı, doğal kaynakları da maksimum kâr amacı doğrultusunda kullanmakta, doğayı mahvetmekte, yaşam temellerini yok etmektedir. Emperyalizm için doğa da aynı emekçi insan gibi basit bir sömürü nesnesidir Gelinen yerde emperyalizm dünyada milyonlarca yıl gelişmenin ürünü olan iklim dengesini bozmuş durumdadır. Bunun olası sonuçların bilim insanları "iklim felaketi" olarak adlandırıyor. Burjuva bilim insanları emperyalizmi sağduyulu davranmaya çağırıyor! Bu boşa çabadır. Çünkü emperyalizmin sağduyusunun adı azami kârdır.

* Emperyalizm barbarlıktır. Ve eğer o devrimle yıkılmazsa, kendisi ile birlikte tüm insanlığı da barbarlık içinde çöküşe, yok olmaya götürecektir.

9. Başını Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist yeni burjuvazinin çektiği sosyalemperyalist kamp 1990'lı yılların başında çöktüğünde, bütün dünyada emperyalist propaganda makinesi çökenin komünizm olduğu yalanını yaydı. Gerçekte 1991'de çöken komünizm /sosyalizm değil, onun yalanı idi. 1990'lı yılların başında terk edilen ve çöken komünizm/sosyalizm ya-

lanı idi. Burjuvalıklarını sosyalizm maskesi altında gizleyenler, bu maskeyi atmak zorunda kaldılar. Eski Sosyalist Sovyetler Birliği ve onun etrafındaki burjuva, güya sosyalist devletler neyse o oldular. Emperyalist dünyanın, batıdaki emperyalist, kapitalist gerici devletler gibi normal üyeleri! Komünizm çöktü yalanına bir başka yalan daha eklendi. Sistemler arası, kamplar arası kapışma dönemi kapandığı için artık savaş tehlikesi bitmiş, dünya barış çağına girmişti. Artık "liberal" demokrasinin 'geleceği olan tek sistem' olduğu pratikte ispatlanmış, 'sınıf savaşımı' denen şeyin sonu gelmiş, sınıf savaşımına dayalı teorilerin yanlışlığı görülmüş, "tarihin sonu" gelmişti. Çağ artık "liberal demokrasi"nin tüm ülkelerde egemenliğini kurması çağı idi!

* Ekonomi siyaseti alanında ise, "neoliberal" olarak adlandırılan ve devletin ekonomi alanından eline bütünüyle çekmesini, pazarın –kurallarla, yasalarla engellenmemesi halinde– ekonomiyi sürekli büyüyen bir çizgide ayarlayabileceğini savunan siyaset, egemenliğini artık "bölünmemiş", Ekim Devrimi'nden bu yana ilk kez yeniden bütünleşmiş emperyalist dünyada ilan etti. "Özelleştirme" (privatisation) ve "kuralsızlaştırma" (deregulation) bu siyasetin iki temel ayağı idi. Sosyal emperyalist kampın çöküşü, "kamplar arası çatışma"nın ortadan kalkması ile milli burjuva iktidarlarının da relatif bağımsız hareket imkanları olağanüstü daraldı. Bu emperyalist sermaye için yeni, muazzam sömürü olanaklarının ortaya çıkması demekti. **Emperyalist sermaye bu olanakları kullanarak son yirmi yıl içinde muazzam boyutlarda büyüdü. Emperyalist sermayenin onun temel özellikleri olan "yoğunlaşma" ve "enternasyonalleşme"si daha önce görülmeyen boyutlara vardı. Emperyalist sermayenin girmediği, egemen olmadığı hiçbir dünya köşesi kalmadı**. Emperyalizmin propagandacılarının "**globalizasyon**" diye adlandırdıkları budur. Nasıl ki siyasette "liberal demokrasi"nin kesin egemenliği artık geri dönülmez biçimde kendini dayattı ise, ekonomide "neoliberal" siyasette, şimdinin ve geleceğin siyaseti olarak dayatıldı. 'Globalizasyon' teorisyenlerine göre 'ulusal devlet' artık eskimişti. Ulusal devlet enternasyonalleşmiş sermayenin önünde ayak bağı idi. Ulusal devletler giderek fonksiyonlarını yitiriyorlardı. Zaten NAFTA, AB gibi yeni oluşumlar da ulusal devletlerden 'uluslar üstü devletler'e doğru gidildiğinin işaretleri idi. Söylenen, propoganda edilen, kafalara yerleştirilmeye çalışılan bu idi. Bu propaganda bir dizi sol unsuru da etkilemiş, artık adeta yeni bir çağa girilmiş olduğunun, Lenin'in emperyalizm teorisinin eskidiğinin teorisini yapanlar ortaya çıkmıştı.

10. Aslında Leninist emperyalizm teorisi daha ilk ortaya çıktığı dönemden itibaren yalnızca burjuvazinin ve emperyalizmin doğrudan propagandacılarının değil, aynı zamanda Marksizm adına konuşan kimi revizyonistlerin de saldırı hedefi olagelmiştir:

* Revizyonizmin ağababası Bernstein, tekelciliğe gelişen kapitalizmin artık barışçıl bir şekilde ve reformlarla sosyalizme dönüşmesinin hayalini görüyor, bunun mümkün olduğunu savunuyordu.

* Kautsky, emperyalizmin zaten kendiliğinden ve barış içinde sosyalizme dönüşecek ultra emperyalizme doğru evrimlendiğini savunuyordu.

* Tito revizyonistleri, artık burjuvazinin bir bölümünün de sosyalizmi kabul ettikleri bir noktaya gelindiğini; burjuvazinin bir bölümü ile birlikte barış içinde

sosyalizmin inşa edilebileceğini savunuyordu. Bunlar aynı zamanda her ülkenin kendi sosyalizmi olacağı gerekçesi ile sosyalizmin komünizmin genel geçerli ilkelerinin revizyondan geçirilmesini savunuyorlardı. Benzer görüşler aynı dönemde Çin'deki revizyonistler tarafından da savunuldu. Bu yanlış revizyonist tezler marksist-leninistleri de derinden etkiledi, Mao Zedung'un 1957'deki kimi yazılarında da yansımasını buldu.

* Kruşçev modern revizyonizmi dünyadaki güç dengesinin sosyalizm lehine kökten değiştiğini, bunun sonucunda emperyalizm/kapitalizmin artık 'barış içinde yarış' yoluyla, şiddete dayalı devrime gerek kalmadan 'parlamenter yol'la sosyalizme dönüştürülebileceğini; Leninizm'in "emperyalizm var oldukça emperyalist savaşlar kaçınılmazdır" tezinin artık eskimiş olduğunu, gelinen yerde artık savaşların kaçınılmaz olmadığını savunuyor; emperyalist siyasetin ABD emperyalizminin "demokratik olmayan saldırgan kesimlerinin siyaset" tercihi olduğunu savunuyor, saldırı hedefi olarak bir bütün olarak emperyalizmi değil, ABD emperyalizminin egemen burjuvazisinin dar bir kesimini gösteriyordu.

* Üç dünya teorisi, uluslararası alanda baş düşman ilan edilen "süper güçler"e (ABD emperyalizmi ve Rus Sosyal Emperyalizmi) karşı "ikinci ve üçüncü dünya ülkeleri" ile proletarya ve ezilen halkların ittifakını savunuyor; kimi emperyalist ve gerici güçleri dünya devriminin ittifak güçleri olarak görüyordu.

* Bir zamanların sosyalist kampında yaşanan revizyonistleşme ve yozlaşma, 1920'li yıllarda yürütülen ideolojik mücadeleyle alt edilen Troçkizm'in ve Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında bir orta yol bulmaya çalışan Goşizmin (Castrist/Guevaraist çizgi) devrimci saflarda, öncelikle de öğrenci gençlik arasında belli ölçülerde yaygınlaşmasını da beraberinde getirdi. Troçkizm ve Goşizm Marksizm-Leninizm'e düşman akımlar içinde yerlerini aldılar.

* Özellikle son 20 yıldır yoğun bir biçimde propaganda edilen ve üretimin ve sermayenin yoğunlaşması ve enternasyonalleşmesi olgusunu nitel değişiklik düzleminde sanki yeni bir olguymuş gibi görüp gösteren ve kimi marksist-leninist çevrelerde de yansımasını bulan globalleşme teorileri de, çoğunlukla emperyalizmin temel özelliklerinin köklü değişime uğradığı, leninist emperyalizm teorisinin gelişmeleri açıklamak için yeterli olmadığı görüşleri ile iç içe gelişen teorilerdir.

11. Emperyalist propagandacıların "liberal demokrasi çağı", "barış çağı", " tarihin sonu", "ekonomide tek geçer dünya sistemi olarak neoliberalizm" yalanlarının mumları kısa sürede birer birer sönmeye başladılar. En başta "barış çağı" yalanı çöktü. Batılı emperyalistler, en başta ABD emperyalizmi, sosyalemperyalist kampın çöküşü ile açıkça görülen denge değişikliklerini kendi lehlerine değiştirmek için askeri müdahaleleri, halklara karşı savaşları yoğunlaştırdılar. Gerici savaşları körüklediler. Bütün emperyalist büyük güçlerin, emperyalist ve gerici bir dizi gücün dahliyle yürüyen askeri müdaheleler, gerici savaşlar, kışkırtılan "temsilci savaşları"nda milyonlarca insan öldü, ölüyor. Bu savaşların yer yer emperyalistler tarafından "özgürlük getirme", "demokrasi getirme", "uluslararası terörizme karşı mücadele" vb. adları altında yürütülmesi ve yer yer emperyalist büyük güçlerin diplomatik pazarlık tiyatrosu olan BM adına yürütülmesi de işin özünü, bunların gerçekte emperyalist güçlerin kendi çıplak emperyalist çıkarları

için, dünya hegemonyası mücadelesinde mevzi kazanmak veya var olan mevzileri korumak için yürütülen savaşlar olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Demokrasinin en gelişmişi olarak takdim ve bütün dünyada artık geri dönülmez kesin egemenliği ilan edilen "liberal demokrasi" nin, ne kadar "liberal" yani kelime anlamıyla "özgürlükçü" olduğu da kısa zamanda çıktı ortaya. 11 Eylül 2001'de İslamcı bir örgütün üzerlendiği, ABD'de değişik hedeflere yönelik askeri eylemleri fırsat bilen emperyalist güçler, yarattıkları korkunç bir "güvenlik histerisi" içinde bütün ülkelerde "terörizmi engelleme" "terörizme karşı mücadele" adına kazanılmış bir dizi demokratik hakkı bir çırpıda tırpanladılar. Bugün emperyalist dünya, kendi vatandaşlarını potansiyel tehlike olarak görüp, kişisel yaşamın özelliğini bütünüyle ortadan kaldıran, bütün vatandaşlarını adım adım izleyen, devlet için "camdan vatandaşı" yaratmış olan bir dünyadır. Çıkarılmış olan güvenlik yasalarıyla özgürlük alanlarını –ihtiyaç olduğunda– kısıtlamak, gerektiğinde ortadan kaldırmak için tüm yasal tedbirler alınmış durumdadır. Eğer bir dizi ülkede hâlâ gerici burjuva demokrasisi hüküm sürüyorsa, bunun nedeni egemen sınıfların kendi iktidarlarını tehdit altında görmemeleridir. İhtiyaç halinde burjuva diktatörlüğünü faşist diktatörlük biçiminde sürdürmeye geçiş için yasal düzenlemeler hazırdır.

* Mumun ekonomi siyaseti alanında sönmesi biraz sürdü: Edindiği muazzam kârlar sonucu büyüyen mali sermaye hep en kısa zamanda en fazla kârlı yatırım alanları arayışı içinde doğrudan üretim alanı dışındaki, mali operasyonlar alanında yatırımlara daha fazla yöneldi. Öyle bir durum ortaya çıktı ki, dünyada dolaşımda olan mali sermayenin % 85'i spekülasyon alanında kullanılır, döner duruma geldi. Bu alanda kısa sürede muazzam karlar edildi. Spekülasyon balonları olağanüstü ölçülerde şişti. 2007'nin sonlarından itibaren spekülasyonun değişik alanlarındaki balonlar birer birer patlamaya başladı. Bu 2009 yılının başlarına gelindiğinde uluslararası alanda emperyalist dünyada egemen olan neoliberal ekonomik siyasetlerin sonu, yeni keynesianist siyasetlerin yeniden egemenliğinin başlangıcı oldu. Şimdi çöken kimi büyük banka ve tekellerin devletler eliyle "kurtarılması"; yer yer devletleştirilmesi, ya da "ideel genel sermayedar" olarak devletin geçici olarak da olsa bu banka ve tekellere de fakto ortak olması ve sermayenin spekülatif yatırımları konusunda belli kurallar getirilmesi talepleri moda. Hatta kimi "sol" reformistler bu gelişmeyi "gördünüz mü kapitalistler bile sosyalizmi getirmek zorunda kalıyor" vb. şekillerde yorumlama aymazlığı içindeler. Olan kapitalistlerin sosyalizme yönelmesi filan değil. Olan tıkanan egemen neoliberal siyasetlerin yerine yeni keynesianist bir siyasetin geçirilmesi. Kapitalizm egemenliğini sürdürdüğü sürece bu birbirine zıtmış gibi görünen iki ekonomi siyaseti belli süreler uygulandıktan sonra birbirlerinin yerine geçirilecektir. Zaten bu iki siyaset hiçbir zaman –biri egemen olduğunda da, diğerinden bütünüyle arınmış– saf biçimiyle uygulanmamıştır, uygulanmaz. Egemen olmayanın da kimi unsurları kullanılır. Sermaye için önemli olan egemenliğinin sürmesidir. Eğer bu belli bir yol ve yönetmle olmuyorsa, o zaman başka yol ve yöntemler denenir.

12. Emperyalizm ortaya çıkıp egemen hale geldikten bu yana olan devasa gelişmeler, emperyalizmin **özünde** bir değişiklik yapmamıştır. Emperyalizm dün

olduğu gibi bugün de en yüksek aşaması içinde bulunan kapitalizmdir. Emperyalizmin öncesinde de var olan, o emperyalizme evrimlendikten sonra da derinleşerek varlığını sürdüren kapitalizmin temel çelişmeleri bugün de varlığını sürdürmekte ve dünyadaki gelişmelere damgasını vurmaktadır.

Kapitalist sistemdeki tüm çelişmelerin temelinde yatan çelişme üretimin olağanüstü boyutlardaki toplumsallaşmış karakteri ile, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyettir. **Üretimin toplumsallığı, buna karşı üretim araçlarının özel mülkiyeti**, kapitalizm var olduğu sürece varlığını sürdürecektir. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet biçimlerindeki belirli değişiklikler (örneğin tahvil satın alma yoluyla mülkiyete ortaklık) işin özünü değiştirmemektedir. Bu en temel çelişmenin çözümü üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin bütünüyle kaldırılması, üretim araçlarının tüm toplumun mülkiyeti haline getirilmesindedir. Proleter dünya devriminin ekonomik hedefi ve özü budur.

Bu en temel çelişme kapitalist/emperyalist sistemde kendini şu temel (başlıca) çelişmelerde somutlaştırmaktadır:

*** Gelişmiş kapitalist/ emperyalist ülkelerde proletarya/burjuvazi çelişmesi**.

Proletarya-burjuvazi arasındaki temel çelişme, yalnızca emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde değil, bugün dünyadaki bütün ülkelerde vardır. Bu temelde dünyanın bütün ülkelerinde şu veya bu ölçüde gelişmiş sınıf mücadeleleri vardır. Bu çelişme bütün toplumlarda en önemli çelişmelerden biridir. Bu çelişme burjuvazinin iktidarının devrilmesi, işçi sınıfının iktidarının, proletarya diktatörlüğünün, kurulması, ücretli emek sömürüsüne bütünüyle son verilmesi ile kısaca **sosyalist devrim** ile çözülecektir. Hal böyle olduğu, gelişmemiş bir dizi bağımlı, kapitalist ülke için henüz burjuvaziyi bütünüyle tasfiye edecek bir devrimin şartları olgun olmadığı için, bir dizi ülkede hâlâ sosyalist devrime ilerleyebilmek için işçi sınıfı önderliğinde ulusal / antiemperyalist / demokratik devrimler gerekli olduğu için, bu temel çelişme "emperyalist / gelişmiş kapitalist ülkelerde proletarya burjuvazi çelişmesi" olarak ifade edilmektedir. Çözümü bu ülkelerde doğrudan sosyalist devrimlerdedir.

Emperyalist ve gelişmiş kapitalist ülkelerde bugün genelde sınıf mücadelesinin düzeyinin oldukça geri olması bu gerçeği değiştirmez.

*** Ezilen ülkelerin emekçi yığınları ve tüm ezilenleri ile (ezilen ülkelerle) bir avuç ezen emperyalist güç arasındaki çelişme.**

Bu çelişme, emperyalizme bağımlı geri ülkelerde antiemperyalist /demokratik devrimlerle, kimilerinde ulusal bağımsızlık devrimleri ile çözülecektir.

Emperyalizmin (kapitalizmin en yüksek aşamasının) bu her iki temel çelişmesi, devrim ile karşıdevrim arasındaki uzlaşmaz çelişmelerdir.

13. Bu iki temel çelişme temelinde proleter dünya devriminin güçleri ve karşıdevrimin güçleri saflaşır:

Proleter dünya devriminin öncü ve temel itici gücü, (sosyalist devrimlerde aynı zamanda devrimin esas gücü) bir bütün olarak dünya işçi sınıfı, enternasyonal proletaryadır. Emperyalist dünya "ulusal devlet" çitleri ile birbirinden ayrılmıştır. Proletaryanın sınıf mücadelesi dün olduğu gibi bugün de özünde enternasyonal bir mücadele olduğu halde, esasta biçim olarak hâlâ ulusal devlet sınırları içinde yürümektedir. Sermayenin enternasyonalleşmesine paralel olarak, uluslararası

proletaryanın da mücadelesi somut olarak giderek artan ölçüde 'biçimde' de enternasyonalleşmektedir.

Yoksul köylülük, proleter devrimde işçi sınıfının en yakın müttefikidir. Uluslararası alanda yoksul köylülüğün eş anlamlısı, ezilen ülkelerin ezilen yoksul yığınlarıdır. Gelişmiş kapitalist emperyalist ülkelerde **sosyalist devrimler** ile ezilen ülkelerde işçi sınıfı önderliğindeki **antiemperyalist demokratik devrimler** Dünya Proletarya devriminin birbirini karşılıklı etkileyen doğrudan iki temel bileşenidir.

Herhangi bir devletin, ya da devletler grubunun proleter devrimlerle ve proletarya önderliğinde sosyalizme yönelen demokratik devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından kopması, proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmin veya işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisi devletlerinin kurulması, varlığı şartlarında; bu devlet(ler) proleter dünya devrimi sürecinin doğrudan bileşenidir. Bu devletlerdeki proletaryanın veya proletarya önderliğindeki halk iktidarlarının güçlenmesi, bir bütün olarak proleter dünya devrimi sürecinin güçlenmesi anlamına gelir. Bütün dünyada henüz iktidara gelmemiş olan proleterler ve ezilen halklar için sosyalist devletler ve halk demokrasisi devletleri kendi gerçek anavatanları olarak kavranmak zorundadır. Bu devletler de kendilerini proleter dünya devriminin üsleri olarak kavramak, bütün dünyada proletarya önderliğindeki devrim hareketlerine verebilecekleri maksimum desteği vermek yükümlülüğüne sahiptir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel komünist şiarı "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!" şiarıdır. III. Enternasyonal'de (Komünist Enternasyonal/Komintern) belirlenen bu şiarın içeriği gelişmiş kapitalist ülkelerde sosyalist devrim akımıyla, ezilen ülkelerdeki antiemperyalist (ulusal), demokratik devrim akımının proleter dünya devrimi sürecini oluşturduğudur. Bu iki devrim akımı, aynı sürecin değişik bileşenleridir ve her ikisi de birbirini destekler, birbirine muhtaçtır. Bunlardan birinin tek yanlı olarak abartılması ve birinin zaferinin tek yanlı olarak diğerinin zaferine bağlı olduğunun savunulması yanlıştır.

Proleter dünya devrimi süreci çok değişik devrim süreçlerinin bir toplamı, bir sonucu olduğundan, proleter dünya devrimi için dünya çapında bir baş çelişki, baş düşman tespiti yapmak yanlıştır.

Proleter dünya devrimi süreci açısından baş çelişme/baş düşman tespiti teorik olarak yanlıştır; pratik olarak da sürecin bir bileşeninin, diğer bileşenine tek yanlı olarak bağımlı ele alınmasından başka bir işe yaramaz.

Tüm ülkeler için şu temel şiar geçerlidir: "Baş düşman 'içeride' kendi ülkemizdedir".

Dünya çapında yapılması gereken tespit, emperyalist dünya sisteminin proleter dünya devriminin hedefi olduğu tespitidir.

Bu tespit temel yaklaşım, temel çıkış noktasıdır ve içinde bulunulan her anda, andaki durumun ayrımcı ve ayrıntılı çözümlenmesinin yapılmasını dışlamaz.

Proleter dünya devriminin bu temel bileşenleri yanında, emperyalizme bağımlı ülkelerde ulusal ya da küçük burjuvazinin önderliğinde gelişen **ulusal kurtuluş mücadeleleri** de belirli şartlarda proleter dünya devriminin parçası olabilirler. Bunun ön şartı güçlü bir komünist hareketin, en iyisi bu ulusal kurtuluş hareketine doğrudan destek verebilecek durumda olan güçlü bir sosyalist devletin varlığıdır. Bunun olmadığı şartlarda, burjuvazi önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadeleleri, daha mücadele içinde emperyalizmle uzlaşmak durumundadır. Emperyalizmle

uzlaşan ulusal kurtuluş mücadeleleri tabii ki proleter dünya devriminin parçası, müttefiki değildir.

Emperyalist ülkelerde sosyalist devrime karşı düşmanca bir tutum takınmayan kimi küçük burjuva kesimler; emperyalizme bağımlı ülkelerde antiemperyalist / demokratik devrime karşı düşmanca tavır takınmayan orta ve küçük burjuva kesimleri proletaryanın, proleter dünya devriminin geçici müttefikleri olabilirler.

Proleter dünya devriminin hedefi, yalnızca şu veya bu emperyalist güç değil, bir bütün olarak dünya emperyalizmi, emperyalist dünya sistemidir. Proleter dünya devriminin karşısında duran karşıdevrimci güç bir bütün olarak dünya emperyalist sistemidir. Bugün dünyaya egemen olan mali sermayeyi elinde bulunduran ve emperyalist sistemin bütün ülkelerinde az sayıda temsilcileri bulunan uluslararası mali oligarşi karşıdevrimin merkezinde durmaktadır. Bütün ülkelerde burjuvazi tüm kesimleri ile bu mali oligarşi etrafında kümelenmiştir. Tekelleşemedikleri, kendi büyümelerinin önü tekeller tarafından kapatıldığı için, tekellerden, mali oligarşi egemenliğinden rahatsız olan burjuva kesimleri de sonuç olarak ücretli emek sömürüsünden yana oldukları, bundan yaşadıkları süre ve ölçüde objektif olarak karşıdevrimin safındadırlar, proleter dünya devriminin hedefleri arasındadırlar. Bunların bir bölümü eğer bir süre devrim saflarında yer alırlarsa, bu onların gelecekteki sınıf konumları ve çıkarları açısından giriştikleri bir edim olur.

Belirli olağanüstü şartlarda (örneğin emperyalist ülkelerde doğrudan faşizmin iktidarı veya bir başka emperyalist devletin işgali şartlarında; emperyalizme bağımlı ülkelerde doğrudan emperyalist işgal ve yine doğrudan faşist iktidar şartlarında) emperyalist ve işbirlikçi burjuvazinin belirli kesimleri de işgale karşı ve faşizme karşı mücadelede güvenilmez geçici müttefik olabilirler. Tabii ki böyle bir ittifakta hedef bir bütün olarak emperyalist sistem, kapitalizm vb. değil, çok sınırlı bir hedeftir. Bu hedefe varılmadan önce de bu geçici müttefiklerin aslında düşman olduğu bir an unutulmamalı, unutturulmamalıdır.

Burjuvazinin hangi kesimi ile nasıl bir ittifak söz konusu olursa olsun, bu ittifaklarda proletarya için olmazsa olmaz önşart, proletaryanın ideolojik ve örgütsel bağımsızlığı, tam bir ajitasyon-propaganda-örgütlenme özgürlüğüdür.

14. Emperyalist sistemin devrim/karşıdevrim saflaşması içinde olan iki temel çelişmesi dışında bir de karşıdevrimin kendi içinde olan ve belirli şartlarda devrimi kolaylaştırıcı, devrim şartlarını daha da olgunlaştırıcı bir temel çelişmesi daha vardır. Bu **emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarındaki çelişme**dir.

Bu çelişme, emperyalistlerin, proletaryanın ve ezilen halkların karşısına yekpare bir bütün olarak çıkmasını engeller, onları böler ve hatta yer yer olanları birbirlerine karşı savaşa kadar sürükler. Proletarya ve ezilen halklar için bu çelişme kendi amaçları doğrultusunda yararlanılabilecek bir çelişmedir. Düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanabilmek fakat güç meselesidir. Bu çelişmelerden yararlanabilecek kadar güçlü olunmadan "düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanma"ya, bunları kullanmaya kalkmak, birçok halde siyasette kullanılmayı, kuyrukçuluğu vb. gündeme getirir.

15. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel nitelikleri değişmemiştir. Çağımızı bugün de belirleyen emperyalizm ve onu yıkma mücadelesidir.

Proleter dünya devrimi, Rusya'da Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ve daha sonraki proletarya önderliğindeki devrimlerin gösterdiği gibi, tek tek ülkelerin sosyoekonomik ve kültürel yapısına; varolan enternasyonal ve ulusal objektif ve sübjektif şartların durumuna bağlı olarak, değişik zamanlarda, değişik biçimlerde ve hızda gelişecek proletarya önderliğindeki değişik devrimlerle emperyalist zincirin halkalarından kopması biçiminde gerçeklesecektir. O tek tek ülkelerdeki devrimlerin bileşkesi olan bir süreçtir.

Proleter dünya devrimi sürecini böyle, yani tek tek ülkelerde değişik zamanlarda ve hızda gelişecek devrimlerin bir bileşkesi olarak değil de, emperyalist ülkelerin hemen tümünde aynı anda gerçekleyecek bir devrim olarak kavrayan Troçkizm, gerçekte proleter dünya devrimini imkânsız kılmanın teorisidir.

16. Emperyalist sistemin tümü devrime gebedir. Bugün dünya üzerinde her biri emperyalist zincirin halkaları konumunda olan ülkelerin tümünde devrimi mümkün ve gerekli kılan objektif şartlar –şu veya bu olgunlukta– vardır. Doğrudan proleter devrimler veya proletarya önderliğinde devrimler dünyanın her ülkesinde mümkündür. Proleter dünya devrimi süreci, emperyalizmin başlangıç yıllarında olduğu gibi, bugün de emperyalist zincirin içinde bulunulan somut zaman dilimindeki en zayıf halkasından kopması suretiyle, tek tek ülkelerde gerçekleşmesi ile oluşan bir süreçtir.

"En zayıf halka" hem objektif çelişmelerin en derin olduğu, hem ("üsttekilerin artık eski yöntemlerle yönetemez durumda olduğu, hem de alttakilerin artık eski tarzda yönetilmeyi kabul etmedikleri ve kitlelerin ruh halini gösteren bağımsız tarihi eyleminde gözle görülür bir artış olduğu") devrimci durumun varolduğu ve hem de sübjektif unsurun devrime hazır olduğu ülkedir. Yani işçilerin, köylülerin, diğer devrimci sınıf ve tabakaların bilinci ve örgütlenmesinin devrimi mümkün kılan seviyede gelişmiş olduğu ülkedir.

En zayıf halka tespiti ancak tek tek ülkeler için somut olarak yapıldığında doğru olur. Genel kıtasal tespitler, ya da belli ülke grupları için yapılan tespitler işe yaramaz. Tersine örneğin belli ülke grupları için yapılan "devrimin fırtına merkezi" tanımı, bu merkez içinde olmayan ülkelerde proletaryanın ve emekçilerin rolünü beklemeye, fırtına merkezindeki ülkelerin devrimine enternasyonalist destek sunmaya indirgemeye hizmet eder, zarar verir.

17. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, proletarya –bütün ülkelerde– sonuna dek devrimci tek sınıftır. Proletaryanın demokratik devrimde en yakın müttefiki olan köylülük de dahil olmak üzere kapitalist toplumun bütün diğer devrimci (yani objektif olarak devrimden çıkarı olan) sınıfları, kapitalizmin gelişmesi ile dağılmakta, yok olmaya gitmektedir. Oysa proletarya kapitalizmin ürünü olan, onun gelişmesiyle birlikte gelişen bir sınıftır.

Burjuva ideologların proleter devrimin modasının geçtiğini, proleter devrimin mümkün olmadığını ispatlamak için ileri sürdükleri "proletaryanın yok olduğu" tezleri tam bir safsatadır. Proletaryanın bileşiminde, en başta gelişmiş kapitalist/emperyalist ülkelerde belirli değişikliklerin olduğu, hizmetlerin ve hizmet sektöründe çalışanların sayısının, doğrudan üretim alanında çalışanların sayısına göre arttığı olgudur. Fakat bu en gelişmiş emperyalist ülkelerde de proletaryanın yok olduğu, proleter devrimin gereksiz veya imkansız hale geldiği anlamına gelmiyor. Hizmet sektöründe çalışanların ezici

çoğunluğu işçidirler. Bu alanda da emek sömürüsü en zor çalışma koşullarında gerçekleşmektedir. Kaldı ki; dünya geneli ele alındığında, doğrudan üretim alanında çalışan ücretli emekçilerin sayısı ve oranı hiçbir dönemde olmadığı kadar yükselmiş durumdadır. 'Proletarya yok oluyor' tezlerinin savunucuları bir yandan dünyayı kendi yaşadıkları emperyalist metropollerden ibaret sanan metropol merkezciler, hem de proletarya tanımını yanlış bir şekilde "doğrudan üretim alanında çalışan ücretli emekçiler"le sınırlayan yanlış teorisyenlerdir.

Üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olmayan, dolayısıyla geçinmek için iş gücünü ücret karşılığı satmak zorunda olan tüm emekçileri kapsayan proletarya, çağımızda devrimin öncüsü ve esas öznesidir.

18. Devrim şiddet sorunudur. Emperyalist burjuvazinin iktidarı zora dayanmaktadır. Bu iktidar ancak şiddete dayalı devrimle parçalanabilir.

Silahlı mücadele, şiddetin tek biçimi değildir. Fakat işçi sınıfının ve emekçi yığınların örgütlü silahlı mücadelesi, burjuvaziye karşıdevrimci iç savaş, devrimci şiddetin kullanımının en yüksek biçimidir. Devrimin zaferi için proletarya ve emekçi yığınlar buna hazırlanmak zorundadır.

"Sosyalizme geçişin barışçıl ve barışçıl olmayan iki olası yolu" tezi, barışçıl denen iç savaşsız geçişin, ancak çok olağanüstü şartlarda mümkün olduğunu gözlerden gizleyen, bunun için de –güçlü bir sosyalist çevre dışında– her şeyden önce proletaryanın örgütlenmiş şiddetine mutlak gereksinimin üzerini örten revizyonist bir tezdir.

Devrimin bir ülkede askeri açıdan somut yolundan ve devrimci şiddetin kullanımının biçimlerinden bağımsız olarak, devrimci şiddet, devrimin olmazsa olmaz önkoşuludur.

Devrimci şiddet, öncelikle işçi ve emekçi yığınların hakim sınıflara yönelen örgütlü şiddetidir.

Devrim, işçi ve emekçi yığınların adına hareket eden örgütlü öncünün "halk adına", "devrim adına" hakim sınıflarla vuruşması ve hesaplaşması değil, örgütlü öncünün yönetip yönlendirdiği, içinde yer alıp, en önünde yürüdüğü emekçi kitlelerin eseridir.

Bütün komünist partiler için olduğu gibi, Birleşik Bolşevik Partimiz için de bu bağlamda temel görev, işçi ve emekçi kitlelerin devrimci şiddetinin örgütlenmesi, işçi ve emekçi yığınların devrimci iç savaşa hazırlanmasıdır.

19. Proleter dünya devriminin zaferi için, her ülkede işçi sınıfına ve emekçi yığınlara marksist-leninist bilincini taşıyacak, işçi sınıfının öncü unsurlarını içinde barındıracak, sınıf mücadelesinin en ön saflarında yer alarak bu mücadeleye yol gösterecek öncü örgüte, bolşevik tipte komünist partisine, bolşevik partiye ihtiyaç vardır. Bolşevik parti inşası esas olarak iki aşamadan geçer.

1. Proleter öncünün komünist partisine kazanılması aşaması.

2. Milyonlarca işçi ve emekçinin devrimci mevzilere yerleştirilmesi aşaması.

Proleter dünya devriminin zaferi için yalnızca tek tek ülkelerde bolşevik partilerin varlığı yeterli değildir. Proleter dünya devriminin zaferi için dünya çapında bütün ülke partilerinin kendilerini o partinin bir parçası olarak kavradığı bir enternasyonal örgüte, bir dünya komünist partisine de ihtiyaç vardır.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesi devriminin öncü örgütü olan Bolşevik Partimiz, Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan)

Bölgesi devrimini, dünya devriminin bizim coğrafyamızdaki bir parçası olarak kavramaktadır. Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesi devriminin öncüsü olan Bolşevik Partimiz, kendisini şu anda var olmayan ve fakat mutlaka gerekli olan dünya komünist partisinin ülkelerimizdeki temsilcisi, seksiyonu olarak kavramaktadır ve bu dünya partisinin de inşası için yapabileceği maksimum katkıyı en önemli görevlerinden biri olarak kavramaktadır.

II. Sonal hedefimiz bütün dünyada komünizmdir.

Kendisini proleter dünya devriminin bir parçası olarak kavrayan devrimimizin, kendisini dünya komünist hareketinin bir parçası olarak kavrayan partimizin sonal hedefi, bütün dünyada Komünizmin egemenliğidir. Aslında tarihsel gelişmenin tüm seyri tarafından hazırlanan komünist toplum düzeni, insanlığın geleceği için tek umuttur. Çünkü sadece komünist toplumun dünya çapında egemenliği yaşam temellerini yok etme noktasına doğru ilerleyen, insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürmekle tehdit eden kapitalist sistemin temel çelişmelerini çözebilir, kapitalizmi bir kez daha geri gelememecesine ortadan kaldırabilir.

20. Komünist toplum düzeni en kısa anlatımıyla, oldukça uzun sürecek bir geçiş aşaması toplumu olan sosyalist toplumun (ya da komünizmin birinci / alt evresinin) sürekli bir devrim süreci içinde gelişmesinden süreç içinde doğacak olan toplum düzenidir. Komünist toplum düzeninde, sonunda devlet "sönüp gitmiş" olacaktır. Toplumun yönetiminin yerini, nesnelerin yönetimi alacaktır. Toplumun bütün bireyleri bu işi yapabilir durumda olacaktır. Bunun ekonomik temeli, toplumun zenginliğinin kafa ve kol emeği arasındaki karşıtlığı ortadan kaldıracak kadar artmış olmasıdır. Komünist toplumda kafa emeği ile kol emeği arasındaki karşıtlık ortadan kalkar. Bireylerin iş bölümüne kölece boyun eğme durumu ortadan kalkar. Bu toplumda çalışma yalnızca bir geçim aracı olmaktan çıkıp, bizzat yaşamın birincil gereksinimi haline gelir. Bireylerin çok yönlü gelişmesi sonucu herkes kendi seçtiği, severek yaptığı, topluma en fazla katkıda bulunabileceği işi yapabilir duruma gelir. Böylece bireylerin üretici gücünün verimliliği muazzam boyutlara ulaşır. Diğer yandan teknik üretici güçlerin sınırsız gelişmesinin önündeki tüm engeller de kaldırılmıştır. Mümkün olarak en ileri teknik, yabancılaşmamış işte çalışan insan gücü ile toplumun kolektif zenginliği olağanüstü ölçülerde artar. Bu toplumun özgür bireyleri hiçbir dış zorlama olmaksızın topluma yeteneği ölçüsünde katkıda bulunur. Bu toplumda zenginliğin paylaşımında da burjuva hukukunun dar sınırları aşılır. Her birey sınırlarını yalnızca kendinin belirlediği ihtiyacı kadar alacak duruma gelir. Bu toplumun bayrağında "Herkes yeteneğine göre, herkese gereksinimine göre!" yazar.

Kuşkusuz böyle bir toplum, insanları birbirinin kurdu haline getiren bir toplumsal sisteme sahip bugünün insanları ile düşünülemez. Bu toplumsal sistemin ürünü olan bugünün tipik bireyci, bencil emekçilerinin yeni komünist toplumu inşa edecek yeni insanlara dönüşmesi sürekli ve çok yönlü devrimleri gerektirir. Bugünkü toplumsal sistemin maddi temellerinin yıkılmasına, yerine yeni temellerin inşa edilmesine paralel olarak, yeni maddi şartlar içinde adım adım yeni insanlar oluşacak, insanlık er geç komünizme varacaktır.

21. Dünya çapında bu sonal hedefe, dünya çapında devletin sönüp gitmiş olduğu, din, milliyet, vb. farklılıkların silinip gittiği, cinsler arasındaki toplumsal eşitsizliğin ortadan kalktığı, var olan farklılıkların o özgür bireyler arasında bir ayrılık ve düşmanlık nedeni olmaktan çıkıp bir zenginlik kaynağı olarak kavrandığı; insanların içinde yaşadıkları doğal çevreyi üzerinde egemenlik kurulacak bir sömürü kaynağı değil, yaşamın yenilenebilir temeli olarak görüp doğayla uyum içinde yaşadığı komünist topluma bir çırpıda varmak mümkün değildir.

İçinde yaşadığımız kapitalist toplumdan, komünist topluma oldukça uzun bir geçiş süreci yaşanacaktır. Bu geçiş süreci, sosyalizm süreci (komünizmin alt evresi süreci) dir.

Bu sürece tekabül eden siyasi sistem, proletarya diktatörlüğü sistemidir.

22. Çok kaba olarak kapitalizmden komünizme geçiş sürecinde şu evrelerin yaşanacağından yola çıkıyoruz:

* Tek tek ülkelerde proleter devrimler sonucu sosyalist devletlerin, proletarya önderliğinde halk devrimleri ile sosyalizm yönelimli halk demokrasisi devletlerinin ortaya çıkışı. Bunlar arasındaki karşılıklı destek ile, "sosyalist dünya sistemi" nin, sosyalist kampın oluşması. Emperyalizmin giderek geriletilmesi.

Bu süreç 1917 Ekim Devrimi ile yaşanmaya başlandı ve fakat 20. yüzyılın ikinci yarısında revizyonist ihanet sonucu kesintiye uğradı. Şimdi 'sosyalist dünya sistemi' süreci yeniden yaşanmak zorundadır. Bu kez geçmişin hatalarından da öğrenerek "geri dönüş" tehlikesine karşı daha iyi mücadele etme imkanları vardır.

* Sosyalist ülkelerde sosyalizmin inşasının derinleştirilmesi; komünizmin maddi temellerinin yaratılması yönünde ilerlenmesi. Halk demokrasisi ülkelerinde devrimin durmaksızın sürdürülmesi. İktidarda pay verilmiş olan burjuva kesimlerin siyasi iktidardan sınıf mücadelesi ile uzaklaştırılması, proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi, sosyalist devrim ve sosyalizmin inşası.

* Sosyalist kampın maddi ve manevi desteğiyle emperyalist, kapitalist ülkelerde sosyalist ve demokratik devrimlerin zaferi.

* Devrimin bütün ülkelerde kesintisiz sürdürülmesi. Bir yandan komünizmin maddi temelleri yaratılır ve olgunlaştırılırken, diğer yandan ideolojik alanda yeni insanın yaratılması mücadelesinde geçmişin ideolojik tortularına karşı sürekli mücadele, sürekli kültürel devrim.

* Sosyalist devletler arasında giderek tek devlet çatısı altında birleşmeye yönelme. Devletin sönüp gitmesinden önceki evrede oluşacak Dünya Sosyalist/Komünist Devletler Birliği!

23. Geleceğin komünist toplumunda tüm ilişkilerin somut olarak nasıl olacağı vb. bugünün işi değildir. Bunlar gelişme içinde özgür bireylerin özgür iradeleri temelinde oluşacaktır. Bugünden geleceğin komünist toplumunun tam bir resmini çizmeye kalkmak idealist bir ütopyacılık olur. Biz bugünden yalnızca dünün ve bugünün verileri temelinde, içinde yaşadığımız kapitalist sömürü toplumunun dünyayı ve insanlığı nereye sürüklediğini ve onun kendi iç çelişmeleri temelinde yarattığı alternatif çözümün sonuçta nereye varacağını, varması gerektiğini söyleyecek durumdayız. Bunun ötesinde söyleyeceklerimiz bugüne kadarki sosyalizm deneyimlerinin de dersleri temelinde, yakın gelecekte sosyalist devrimler ertesi ortaya çıkacak geçiş toplumları ile ilgilidir.

24. Sosyalist geçiş toplumunun siyasi sistemi proletarya diktatörlüğüdür.

Proletarya piktatörlüğü, işçi sınıfının siyasi iktidarı hiçbir burjuva kesimi ile paylaşmadığı, proletaryanın en yakın müttefiki olan yoksul yığınlarla (en başta kır yoksulları, yoksul köylülükle) ittifak içinde gerçekleştirdiği iktidarın adıdır.

Proletarya diktatörlüğü siyasi olarak burjuvazinin tüm kesimleri üzerinde diktatörlüktür. Proletarya diktatörlüğüne açıktan düşman olan, proletarya diktatörlüğünü yıkma hedefine ve programına sahip hiçbir örgütlenmeye izin verilmez, göz yumulmaz.

Proletarya diktatörlüğü buna karşı işçi sınıfı ve tüm emekçi halk için en geniş demokrasidir. Halk saflarında bulunan tüm emekçi sınıflar ve katmanlar için tam bir örgütlenme özgürlüğü vardır.

Bir ülkedeki proletarya diktatörlüğü kendini bütün dünyada Komünizm hedefine sahip proleter dünya devriminin ülkedeki parçası olarak kavrar. Proleter enternasyonalizmi proletarya diktatörlüğünün siyasetinin temelidir. Bu siyaset temelinde bir yandan ülkedeki sosyalist devrimin maksimum ilerletilmesi görevine sarılınırken, diğer yandan diğer ülkelerde proleter devrimlerine ve proletarya önderliğindeki devrimlere maksimum destek sağlanır.

Proletarya diktatörlüğünün ekonomi programı üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin, bütün olarak, kesinlikle ve bir daha geri gelmemecesine tasfiyesi; burjuvazinin bir bütün olarak, sınıf olarak tasfiyesi programıdır. Proletarya diktatörlüğü bu programı tabii ki bir vuruşta gerçekleştiremez. Her ülkenin somut durumuna göre değişik yaşanacak kesintisiz devrim sürecinde başta en temel üretim araçlarının toplumsallaştırılması, bunların toplum adına devlet mülkiyetine geçirilmesinden başlayarak, adım adım işçi ve emekçi yığınların hazırlığı ölçüsünde orta ve küçük burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyetini kaldırır.

25. Bugün de bir dizi ülkede doğrudan proletarya diktatörlüğü kurup sosyalizmin inşasına girişmek mümkün değildir. Dünya komünizmine giden yolda bugün de bir dizi ülkede hâlâ sosyalist devrim öncesinde antiemperyalist (ulusal) / demokratik devrim süreçleri yaşanmak zorundadır. Bu süreçlerin proletarya önderliğinde devrim süreçleri olarak yaşanma imkanları da vardır. Bu hallerde devrimin durmaksızın sürdürülmesi ve proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi, sosyalist devrimin iç savaş olmaksızın gerçekleştirilmesi de mümkündür.

Proletarya önderliğindeki antiemperyalist (ulusal) / demokratik devrimlerin siyasi iktidar hedefi proletarya diktatörlüğü değil, "halkın demokratik diktatörlüğü"dür. Bu diktatörlük sınıfsal yapısı itibarı ile bir "işçi-köylü diktatörlüğü"dür. Teorik olarak halkın demokratik diktatörlüğü kırda ve kentte küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin devrimde yer almış tüm kesimlerinin de işçi sınıfı ile birlikte iktidar ortağı olmasını kabul eder. Bu diktatörlük ne tam anlamıyla burjuvazinin diktatörlüğü, ne de tam anlamıyla proletaryanın diktatörlüğüdür. Bu diktatörlük içinde sınıf mücadelesi bütün hızıyla sürer. Proletaryanın amacı, iktidar içinde yer alan burjuva kesimlerin süreç içinde tasfiyesi, proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesi olmak zorundadır.

Diktatörlük, sınıfsal bileşimi gereği, bir bütün olarak burjuvazi üzerinde değil, devrilmiş olan emperyalist işbirlikçisi büyük burjuvazi, onun destekçileri üzerinde bir diktatörlük, Devrim saflarında yer almış bütün güçler için ise en geniş demok-

rasidir. Proletaryanın çıkarı bu demokraside doğrudan demokrasi unsurlarının genişletilmesindedir.

"Halkın demokratik diktatörlüğü"nün devleti, "halk demokrasisi devleti"dir. Bu diktatörlüğün ekonomi programı, emperyalist ve işbirlikçi büyük sermayenin özel mülkiyetinin tasfiyesi, bağımsız kapitalizmin gelişmesinin yolunu açma programıdır. Başta ülke içindeki emperyalist sermayenin ve emperyalizmle işbirliği içinde bulunan işbirlikçi büyük sermayenin özel mülkiyeti toplumsallaştırılır, devlet mülkiyetine geçirilir. Buna karşı orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin mülkiyetine dokunulmaz. Sınıf mücadelesi yoluyla, işçi ve yoksul köylülüğün hazırlık derecesi izin verdiği ölçüde süreç içinde orta ve küçük burjuvazinin mülkiyeti de sınırlanmaya başlanır. Özel mülkiyet yerine, toplumsal mülkiyetin geri biçimleri (kooperatifler, kolektifler) , giderek daha yüksek biçimlerine geçilme yolu tutulur. Bu kuşkusuz her adımda sınıf mücadelesi gerektiren kesintisiz bir devrim sürecidir.

Şartlar olgunlaştığında demokratik halk diktatörlüğü sisteminden, proletarya diktatörlüğü sistemine geçilir. Birincisinden ikincisine geçişi belirleyecek olan, proletaryanın hazırlık ve kır yoksullarıyla birleşme derecesidir.

III. Kuzey Kürdistan-Türkiye-Antakya (Arabistan) Bölgesi devrimi proleter dünya devriminin kopmaz bir parçasıdır.

26. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesi emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülkedir. Gelişmiş emperyalist ülkelerle karşılaştırıldığında oldukça geri olan kapitalizm, özellikle 1980'li yıllardan sonra önemli ölçüde gelişme göstermiştir. Bugün Türkiye uluslararası istatistiklerde "gelişmekte olan ekonomiler" kategorisinde gösterilen, orta derecede gelişmiş, bağımlı kapitalist bir ülkedir. Bağımlı ve tekelci nitelikte kapitalizm ekonomide belirleyici konumdadır. Feodal artıklar ekonomide önemli bir rol oynamamaktadır. Üst yapıda feodal artıkların önemli bir etkinliği vardır. Bu kendini en açık biçimden dinin, dini örgütlenmelerin oynadığı rolde; özellikle Kuzey Kürdistan'da aşiret ilişkilerinin varlığını ve etkinliğini sürdürmesinde, pederşahi yaklaşımların egemenliğinde vb. göstermektedir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin dünyanın kaba bölünmesinde "bağımlı ülkeler" kategorisi içinde yer alması, Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesi burjuvazisinin işbirlikçiliğinin "komprador" nitelikte olduğu anlamına gelmiyor. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin işbirlikçi tekelci burjuvazisi emperyalist tekellerin "acente"liğini yapan ticaret burjuvazisi konumundan çoktan çıkmış durumdadır. İşbirlikçi tekelci burjuvazi küçümsenmeyecek bir sermaye birikimine sahip, kendi sınıf çıkarları şu ya da bu emperyalist gücün çıkarı ile çeliştiğinde, kendi çıkarlarını belli ölçülerde söz konusu emperyalist güce karşı da –başka emperyalist güçlerle ittifak içinde– savunabilecek konuma gelmiş bir burjuvazidir. Kuzey Kıbrıs'ı resmen işgal altında tutmaktadır. Kuzey Kürdistan iç sömürgesi konumundadır. Antakya (Arabistan) Bölgesini ilhak etmiştir. Ortadoğu'da ve Türki cumhuriyetlerde emperyal çıkarlar peşinde koşan bölgesel bir güç konumundadır.

Şimdi batılı emperyalistler açısından,

en başta da Amerikan emperyalizmi açısından, Müslüman çoğunluklu nüfusa sahip ülkeler için batı dünyası ile İslam dünyasını birleştirebilmek için "ılımlı İslam" rol modeli olarak düşünülen bir konumdadır. Egemen Türk burjuvazisinin önemli bir bölümü bu rol modelini de üzerlenmiş, kabullenmiş durumdadır.

27. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde bugüne dek demokratik devrim tamamlanmamış, demokratik devrimin bir dizi temel görevi – en başta da feodalizmin devrimci tarzda kökten tasfiyesi görevi- çözülmemiştir. Feodalizmin çözülmesi, feodal toprak ağalarının süreç içinde emperyalizme bağımlı büyük sermaye ile iç içe geçip bütünleşerek "kapitalistleşmesi" yoluyla, iç başkalaşım yoluyla olmuştur. Böylece bir dizi yarıfeodal ilişki, feodalizm kalıntısı hem alt yapıda varlığını uzun süre muhafaza edebilmiş, hem de üst yapıda varlığını ve etkinliğini bugüne dek sürdürmüştür.

28.Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasına önderlik eden Mustafa Kemal önderliğindeki güdük antiemperyalist devrim, gelişmesi içinde demokratik devrim görevlerine karşı yönelen, Türk ve Müslüman burjuvazi (en başta bürokrat burjuvalar) ve toprak ağalarının ve kapitalist toprak beylerinin damgasını taşıyan bir harekettir.

29. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde burjuva demokrasisi gerçek anlamda hiçbir zaman uygulanmamıştır. Türkiye Cumhuriyeti devleti 1923'te kurulduğundan ve kemalist burjuvazi iktidarını belli ölçülerde sağlamlaştırdığından bu yana (yani 1925 yılı, Takrir-i Sükun Kanunu çıkarılıp, uygulanmaya başladığından bu yana) siyasi iktidar parlamenter maskeli faşist bir karaktere sahip olagelmiştir. Belirli dönemlerde (örneğin 1946 sonrası kısa bir dönem, 1950 Demokrat Parti'nin ilk iktidar döneminin ilk ayları, 1961 Anayasası ertesi kısa bir dönem, 1970'li yılların son dönemi) ve demokratik haklardan kısmi yararlanma imkanlarının varlığı bu gerçeği ortadan kaldırmaz.

2000'li yıllarda yeni bir durum ortaya çıkmıştır.

Bir yandan bugün Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde egemen olan Anayasa faşist 1982 Anayasasıdır. Bu Anayasada yapılmış olan 150'yi aşkın değişiklik, Anayasa'nın faşist özünü değiştirmemiştir.

Diğer yandan Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne (AB) üyelik görüşmeleri sürecinde AB'nin talep ettiği "uyum yasaları" ile Türkiye'nin yasalarında yüzlerce değişiklik yapılmıştır.

Gelinen yerde Anayasa dışta tutulup değiştirilen yasa metinleri temel alındığında, Türkiye'nin AB içindeki burjuva demokratik ülkelerden esasta bir farkı kalmamıştır.

Fakat bu yasaların uygulanma alanı hâlâ çok dardır. Uygulamada devlet iktidarını hâlâ elinde tutan işbirlikçi büyük bürokrat devlet burjuvazisi elindeki aygıtla bu yasaların uygulanmasını engellemeye çalışmakta, ayak diremektedir. Bunun örnekleri yargıda yaşanmaktadır. Bunun örnekleri hükümet-ordu ilişkilerinde yaşanmaktadır. vs. Bu anlamda yasal düzlemde –faşist Anayasa dışta tutulduğunda– gerici burjuva demokratik devletlerden esasta bir farkı kalmayan Türkiye, henüz tam anlamıyla burjuva demokratik bir devlet olarak adlandırılamaz. Türkiye'de açık terör, hukuksuzluk, gerileyerek de olsa hâlâ temel yönetim biçimidir. Bu anlamda hâlâ

faşist, fakat faşizmin çözülme sürecinde bulunduğu bir ülke konumundadır.

30. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde, içinde Türk ulusunun (hakim sınıflarının) egemen olduğu ve fakat Türk olmayan Kürt ulusu, Arap ulusu ve bir dizi değişik milliyetin de yaşadığı çok uluslu bir devlettir. Ancak bu çok uluslu devlette egemen olan Türk burjuvazisi, Türkiye Cumhuriyetinde (T.C.) Türk ulusu dışında bir ulusun varlığını kabul etmemektedir. O Anayasasına değişmez bir madde olarak "Ülkenin vatanı ve milleti ile bölünmez bütünlüğü"nü yazmış, bütün T.C. vatandaşlarının da Türk olduğunu yazmıştır. Türk burjuvazisi T.C.'nin kuruluşundan bu yana kendi değişik ulusal kimliğine sahip çıkanlara karşı soykırım ve asimilasyon siyaseti izlemektedir. Bu bağlamda T.C.'nin egemen sınıfları Osmanlı'nın son döneminde gerçekleştirilen 20. yüzyılın ilk soykırımının, Ermeniler üzerindeki soykırımın tarih çarpıtıcısı, inkarcı mirasçıları ve sürdürücüleridir. Kürt ulusunun kendi kaderinin tayin hakkının gaspı, T.C.'nin kuruluşundaki yapı harcıdır. T.C. Türk olmayan milliyetler için tam bir halklar hapishanesidir. Antakya (Arabistan) bölgesini ilhak etmiştir. O sadece T.C. sınırları içinde değil, dışında da saldırgan ve yayılmacıdır. Kuzey Kıbrıs'ın 1974'den beri açık askeri işgal altında olması bunun yalnızca bir örneğidir.

31. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde devrim, Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin tüm milliyetlerinden işçi sınıfının ve emekçilerinin Bolşevik Parti'nin önderliği altında birleşerek yürütecekleri bir ortak devrim biçiminde zafer kazanabilir. Gerek Kuzey Kürdistan'da, Antakya (Arabistan) bölgesinde, gerekse T.C.'nin diğer alanlarında hakim olan aynı devlettir. Kuzey Kürdistan, Antakya (Arabistan) bölgesinde ve T.C.'nin diğer alanlarında da devrimin baş düşmanı bu devlettir ve devrimin zaferi ancak bu devlet iktidarının yıkılmasıyla kazanılabilir. Bu yüzden T.C'nin değişik bölgelerindeki şartların değişikliğine ve bu değişik şartlara uygun değişik taktiklerin, örgütlenmelerin gerekliliğine rağmen, devrimi birleşik bir süreçtir.

32. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin sınıfsal yapısı 2008 istatistikleri temelinde kabaca şöyledir:

Nüfusun yarısından fazlası (%53) üretim aracı sahibi olmayan, yaşamak için ücretli emeğini satmak zorunda olan emekçilerden oluşmaktadır; nüfusunun % 53'ü proletaryadır. Nüfusun % 4,5'u çok küçük ölçüde üretim aracı sahibi olmasına rağmen, geçiminin esas kaynağı yaşamak için satmak zorunda kaldığı ücretli emeğidir. Bu bölüm yarı proletaryadır.

Nüfusun geri kalan kesiminin geçim kaynağı üretim aracı mülkiyeti, dolayısı ile ücretli emek sömürüsüdür. Nüfusun % 42,5'u burjuvazi kategorisindedir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde burjuvazi sermayenin yapısı ve kullanımı açısından iki bölüme ayrılmaktadır: Devlet mülkiyeti üzerinde tasarruf hakkını kullanan bürokrat burjuvazi ve özel sermayeli burjuvazi. Burjuvazinin 5'te biri kadarı (% 18,94) bürokrat burjuvaziyi oluştururken; burjuvazinin % 81,06'sı özel sermayeli burjuvazi kategorisi içinde yer almaktadır. Bürokrat burjuvazinin tüm nüfus içinde payı %8,5 iken, özel sermayeli kesimin payı % 34,20'dir.

Burjuvazi kendi içinde küçük burjuva-

zi, orta burjuvazi ve büyük burjuvaziye bölünmektedir.

Küçük burjuvazi genelde kendi işyerinde kendisi ve ailesi de çalışan, bunun yanında az sayıda işçi çalıştıran kesimdir. Burjuvazinin çok büyük bölümünü (% 81,26) bu kesim oluşturmaktadır. Tüm nüfusun % 34,54 ü, her üç kişiden biri bu kategoriye dahildir. Orta burjuvazi burjuvazinin % 16,38'ni oluşturmaktadır. Toplum içindeki payı % 6,96'dır. İstihdamın önemli bölümünü bu kesim sağlamaktadır. Büyük burjuvazinin (özel sermayeli+bürokrat büyük burjuvazinin) tüm burjuvazi içinde payı % 2,36'dır. Büyük burjuvazi tüm nüfuz içinde % 1'lik bir paya sahiptir.

Nüfusun büyük çoğunluğu, yaklaşık her dört kişiden üçü kentlerde yaşamaktadır.

33. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde kapitalizmin gelişmesi, gerçekte her şeyden önce toplumun % 1'lik küçücük bir bölümünün emperyalistlerle Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin emekçilerini sömürmesi temelinde her geçen gün daha da zenginleşmeleri anlamında bir gelişmedir. Gelişmeden Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde burjuvazinin diğer kesimlerini oluşturan orta burjuvazi ve küçük burjuvazinin üst kesimi de küçümsenmeyecek ölçüde pay almaktadır. Küçük burjuvazinin alt kesimleri, yarı proletarya ve işçi sınıfının toplumsal gelişmeden aldığı pay yok denecek kadar azdır. Zenginliğin esas yaratıcısı olan proletaryanın zenginlikten aldığı pay, zenginlik pastasının büyüme oranının gerisindedir. Sınıfın payı büyümemekte, tersine küçülmektedir. Bu tüm kapitalist ülkelerde yaşanan bir durumdur. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde emekçilerin lehine özsel bir değişme, bir gelişme bu sistem içinde mümkün değildir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan emekçi sınıf ve katmanlar lehine bir gelişme için Türkiye'nin bugünkü bağımlı kapitalist sisteminin yıkılması gereklidir.

34. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde işçi sınıfının burjuvaziye karşı birçok mücadeleleri olmuş, bu mücadelelerde işçi sınıfı küçümsenmeyecek deneyimler kazanmıştır. Fakat bu sınıf mücadelesi hiçbir dönemde gerçek anlamda burjuvazinin sınıf iktidarını ciddi bir biçimde tehdit edecek boyutlara varmamıştır.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde iktidar mücadelesi T.C. kurulduktan ve kemalist bürokrat devlet burjuvazisi iktidarını sağlamlaştırdıktan bu yana hep esas olarak burjuvazinin iki kanadı arasındaki bir mücadele olarak yürümüş; bağımsız sınıf hareketi niteliğine kavuşmayan işçi sınıfının, emekçi yığınların, ezilen milliyetlerin mücadeleleri hep bu iki kanadın iktidar mücadelesinde egemenler tarafından kullanılabilmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan, Demokrat Parti iktidara gelene kadar Türkiye devletinde egemen olan güç devlet büyük bürokrat burjuvazisisidir. Kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak gelişen özel sermayeli büyük burjuvazi 1950'li yıllardan itibaren iktidarı adım adım ele geçirmeye yönelmiş, ancak yerleşik kemalist bürokrat burjuvazi iktidardaki ağırlığının tehdit altında olduğu dönemlerde açık askeri darbelerle de iktidardaki yerini korumayı başarmıştır. 1980'li yıllardan itibaren bu iktidar mücadelesi daha da sertleşmiş, özel sermayeli büyük bur-

juvazi, uluslararası alandaki ortamdan da yararlanarak, iktidar yürüyüşünü hızlandırmıştır. Bu iktidar mücadelesinde egemen sınıfların Kemalist büyük bürokrat burjuva kesimi çoğunlukla "bağımsızlık" şoven milliyetçilik ve içini kendi doldurdukmları biçimdeki laiklik savunusuna sarılırken; diğer kesim "demokratikleşme", dünya ile birleşme ve din özgürlüğü adına dincilik savunusuna sarılmıştır.

35. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde devrimin önünde henüz çözülmemiş önemli demokratik devrim görevleri de bulunmaktadır:

* En başta T.C. Türk olmayan milliyetler için bir halklar hapishanesidir. En başta Kürt ulusunun, Arap ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartların yaratılması, tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlanması devriminin başarısı için olmazsa olmaz bir ön şarttır. Çözülmemiş ulusal sorunlar Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryasının kendisi için bir sınıf olmasının önündeki en büyük engellerden biridir. Demokratik devrimin çözülmemiş bu görevi devrimin en acil sorunlarından biridir.

* Bunun yanında emperyalizme karşı, gerçek bağımsızlık için antiemperyalist devrim, devrimin acil görevlerinden biri olarak durmaktadır. Fakat bu antiemperyalist devrim görevinin çözümü, şimdi "emperyalizme karşı halk savaşı" vermekle değil, –çünkü emperyalizm Türkiye'de doğrudan işgalci güç olarak vb. değil, işbirlikçileri aracılığıyla, T.C. devleti ile var– T.C.'de Türk büyük burjuvazisinin iktidarını devrimle yıkma mücadelesi olarak yürütülmelidir.

Antiemperyalist devrim bağlamında ulusal burjuvazinin alt kesiminin de bu devrimden objektif olarak çıkarı vardır. Bu kesim devrime katılabilir. Sayıca fazla önemi olmayan bu kesimin esas önemi küçük burjuvazi ve işçi, emekçi sınıflar arasındaki ideolojik etkisinde yatmaktadır.

* Türkiye'de bugün de devlet iktidarı hâlâ faşist niteliktedir. Hâlâ devlet terörü esas egemenlik aracıdır. Bu kendini Kuzey Kürdistan'da zaten savaş biçiminde göstermektedir. Fakat genelde de demokratik hak arama mücadeleleri faşist devlet terörü ile bastırılmaktadır. Hukukun üstünlüğü, yargının bağımsızlığı lafları vb. göz boyamadır. T.C. kurulduğundan bu yana hiçbir dönemde gerçek anlamda tüm kurumları ile işleyen gerici bir burjuva demokrasisi bile yaşamadı. Bir bütün olarak ele alındığında faşizmin bütünüyle tasfiyesi, demokrasinin kazanılması devrimin acil görevlerinden biridir. Demokrasinin yerleştirilmesi ve en önemlisi emekçi kitleler tarafından içselleştirilmesi, gerçek anlamda bir sosyalizmin kurulması ve inşası, komünizme ilerlemek için de olmazsa olmaz ön şarttır.

* Türkiye'de kadın erkek eşitliği bağlamında henüz çözülmemiş, topluma mal edilmemiş büyük demokratik görevler vardır.

* Üst yapıda feodal artıkların etkinliğinin kırılması devrimin önündeki önemli bir görevdir.

Bütün bu görevlerin devrimle çözülmesi, bu görevlerin çözümü içinde proleteryanın, emekçi kitlelerin öz eğitimi sosyalist devrime ilerlemek için de mutlak gerekliliktir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde devrimin, sosyalist devrim öncesi, demokratik bir aşamadan geçmesi, proletaryanın sosyalist devrime yürümek için demokrasiyi yaşaması ve içselleştirmesi, bu anlamda kısalığı-uzunluğu yine proletaryanın hazırlığına bağlı olarak bir antiemperyalist demokra-

tik devrim aşamasının yaşanması bugün gereklidir.

36. Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde önümüzdeki devrim aşaması, antiemperyalist demokratik halk devrimi aşamasıdır. Bu devrim işçi-köylü temel ittifakı temelinde, komünist partisinin önderliği ve proletaryanın hegemonyası altında, emperyalizme bağımlı burjuvazinin faşist iktidarını yıkmak, yerine işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünü, demokratik halk iktidarını kurmak hedefine sahiptir. Bu devrim, sosyalist devrimin, proletaryanın kır yoksulları ile ittifakı temelinde gerçekleştireceği proletarya diktatörlüğün yolunu açacak, onun yolu önündeki engelleri temizleyecektir.

Proletarya önderliğinde bir demokratik devrim ertesinde, kesintisiz sürdürülmen sınıf savaşımıyla, sosyalist devrime oldukça kısa bir sürede geçişin ve sosyalist inşayı başarıyla gerçekleştirmenin objektif şartları Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinde vardır.

IV. Birleşik Bolşevik Parti'nin antiemperyalist demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı programı

37. Devrimimizin siyasi hedefi, sosyalizme giden yolda emperyalizme bağımlı Türk büyük burjuvazisinin faşist diktatörlüğünü bütün kurumlarıyla yıkmak; yerine işçi sınıfı önderliğinde işçilerin-köylülerin demokratik diktatörlüğünü kurmaktır.

İşçilerin köylülerin demokratik diktatörlüğü, Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin işçi sınıfı, emekçi sınıf ve katmanları, köylüleri ve devrime katılan tüm burjuva kesimleri için mümkün olan en geniş demokrasiyi ve özgürlükleri garanti altına alır. Emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı ise diktatörlük uygular.

Halk yığınları içindeki çelişmelerin çözümünde, demokratik halk diktatörlüğünün izleyeceği yöntem ideolojik mücadele yoluyla çoğunluğun kazanılması siyasetidir. Halk yığınları içindeki çelişmelerin çözümünde şiddet kullanımı ilke olarak dıştalanacaktır.

Halkın demokratik diktatörlüğünde, bu diktatörlüğü yıkma amacına sahip olmayan bütün güçlerin siyasi parti, dernek vb. kurma özgürlüğü olacaktır.

Halkın demokratik diktatörlüğünde işçi sınıfı önderliğini öncelikle yasalar vb. ile değil, sürekli ideolojik mücadele ile işçi ve emekçilerin çoğunluğunu kendi programına kazanarak gerçekleştirir.

38. Halkın demokratik diktatörlüğünün temel örgütsel aracı, işçi-köylü-emekçi sovyetleridir.

İlke olarak sınırları somut olarak belirlenen somut birimlerde, bu çizilen sınırlar içindeki tüm yurttaşları kapsayan sovyetler, doğrudan demokrasinin örgütsel araçları, karar alıcı ve uygulayıcı organlarıdır.

Devlet aşağıdan yukarıya seçilip gönderilen sovyet delegelerinin oluşturduğu yerel ve merkezi sovyet organları tarafından yönetilen bir sovyet devleti olacaktır.

Merkezi sovyet devletinin en yüksek organı iki kamaralı "Yüksek Sovyetler"dir. Halk Sovyetleri Delegeleri Yüksek Sovyeti ve Milliyetler Delegeleri Yüksek Sovyeti birlikte Merkezi Yüksek Sovyeti oluştururlar.

Milliyetler Delegeleri Yüksek Sovyetinde nüfusu 50 binin üzerindeki tüm milliyetler, nüfus içindeki paylarından ba-

ğımsız olarak eşit sayıda delegeyle temsil edilecektir.

Devletin sovyet tipinde örgütlenmesinin detayları halka sunulacak ve halk oylamasıyla yürürlüğe girecek bir Anayasada belirlenecektir.

39. Demokratik Halk Devletinde bütün yurttaşlar cinsiyet, milliyet, din ve mezhep farkı gözetilmeksizin tam hak eşitliğine sahiptir. Yurttaşlık (kamu) haklarından men edilme, çok özel şartlarda, en yüksek yargının gerekçeli kararıyla mümkündür. Yurttaşlık haklarından yoksul bırakılanlar ve bu hakkı kullanacak durumda olmayanlar dışında 18 yaş ve üzeri her yurttaş seçme ve seçilme hakkına sahiptir. Yapılan tüm seçimler serbest, genel eşit ve gizli oy, açık sayım ilkelerine dayalı olarak yapılır. Seçilenler seçenlere hesap vermekle yükümlüdür. Seçmenler seçtiklerini her an görevden alma hakkına sahiptir.

Demokratik halk iktidarında yasama, yürütme, yargılama'da çalışan tüm fonksiyonerler seçimle iş başına gelecekler ve bu fonksiyonlerleri seçen seçmenler tarafından her an görevden alınabileceklerdir.

40. Demokratik halk iktidarının iç siyasette temel ilkesi tam bir şeffaflık, bütün belirleyici konuların kamuoyu önünde açıkça tartışılması, halk yığınlarının tartışmaya doğrudan katılımının sağlanması ve doğrudan demokrasi ilkesinin mümkün olan en geniş biçimde uygulanması olacaktır. Bütün belirleyici önemdeki yasalar, alınan bütün belirleyici önemdeki kararlar (örneğin merkezi ekonomik planlar) üzerlerinde açık tartışma yürütüldükten sonra referandumla sonuçlandırılacaktır.

41. Halk demokrasisi devleti gerçek anlamda laik bir devlet olacaktır: Devlet işleri ile din işleri bütünüyle birbirinden ayrılacak, "Diyanet İşleri Başkanlığı" vb. kurumlar dağıtılacak; devlet din işlerinden elini çekecek; dinin de devlet işlerine karışması ve karıştırılması engellenecektir. Halk demokrasisinde din bütünüyle kişinin özel işi olarak kavranacak, devlet her dine, mezhebe, dini örgütlenmeye eşit mesafede uzak duracak; hiçbir dine, mezhebe, dini örgütlenmeye hiç bir destek sunmayacak, imtiyaz tanımayacaktır. Din bu çerçevede bütünüyle serbest olacak, özel, sivil örgütlenmeler olarak din örgütlenmesine, bu örgütlenmeler devlete karşı ve devlet iktidarına yönelik örgütlenmeler olmadığı sürece müdahale edilmeyecektir.

Devlet dindar vatandaşlara dinin gereklerini yerine getirmeleri nedeniyle yönelecek baskılara karşı durduğu gibi, dinsiz vatandaşlara yönelen dinci baskılara da karşı duracaktır. Dini vakıflar tüm halkın denetimine açık, şeffaf olarak çalışacaktır.

42. Halkın demokratik diktatörlüğünün ilk edimlerinden biri, T.C. devletinin emperyalist güçlerle yapılmış bütün eşitsiz anlaşmalarını tümden iptal etmek olacaktır. Emperyalistlerin Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesindeki tüm mülklerine, askeri üslerine, tesislerine tazminatsız el konulacaktır. Emperyalist devlet ve tekellerin tüm mülkiyeti Halkın Demokratik Devletinin mülkü haline getirilecektir. Emperyalist devlet ve şirketlerin Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesindeki temsilcileri ilk anda "istenmeyen kişi" ilan edilip sınır dışı edilecektir.

Emperyalist devletlerle yeni ilişkiler ancak Halkın Demokratik Diktatörlüğü belli bir istikrara kavuştuğunda kurulacaktır.

İptal edilen bütün gizli ve açık anlaşmalar kamuoyuna açıklanacak, gizli diplomasi red edilecek, dış politikada da tam bir şeffaflık sağlanacaktır.

43. Halkın demokratik diktatörlüğünün dış ilişkilerdeki temel ilkesi uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların birliğini savunmak olacaktır. Bu ilke temelinde, halk demokrasisi devleti devletlerarası ilişkilerde öncelikle sosyalist devletler ve diğer halk demokrasili devletlerle çok sıkı ilişkiler kurar. Bütün ülkelerde demokrasi ve sosyalizm için mücadelelere, bu mücadelelerin kendi varlığı ve gelişmesinin de en büyük destekçisi olduğunun bilincinde, verebileceği maksimum desteği verir.

Halk demokrasisi devleti, kapitalist ve emperyalist devletlerle ilişkilerini

— karşılıklı çıkar

— içişlerine karışmama

— eşitlik ve

— barış içinde bir arada yaşama ilkeleri temelinde düzenler.

44. Halkın demokratik diktatörlüğünde, geçmiş dönemin bütün devlet bürokrasisi bütünüyle tasfiye edilecektir. Yerine bütün faaliyetleri tüm halkın denetimine sunulan, şeffaf, bütün yüksek fonksiyonerleri halk tarafından seçilen ve her an görevden alınabilen mümkün olduğunca basit bir yönetim aygıtı oluşturulacaktır.

45. Halkın demokratik diktatörlüğünde hukuk'un üstünlüğü gerçek anlamda sağlanacak, hiçbir keyfiliğe izin verilmeyecektir. Yargı bağımsızlık ve tarafsızlık ilkesi temelinde çalışacaktır. Mümkün olduğunca merkeziyetçilikten uzak, yargı konusuna mümkün olduğunca yakın yargılama ilkesi izlenecektir. Yargı kararları gerekçeleriyle birlikte herkesin denetimine açık olacaktır. Her yargı kararına en yüksek yargı organlarına kadar itiraz hakkı olacak, itirazların en kısa zamanda ele alınıp karara bağlanması sağlanacaktır. Bütün yargı sisteminde meslekten yargıçların yanında gönüllülük temelinde müracaatlar içinden kura yöntemiyle seçilecek sivil yargıçlar da yer alacak, bunlar kararda meslekten yargıçlarla eşit oya sahip olacaktır.

46. Halkın demokratik diktatörlüğü ekonomi alanında şu adımları atacaktır:

— İşbirlikçi büyük burjuvazinin (ve toprak ağalarının ve büyük kapitalist toprak beylerinin) üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti tasfiye edilecektir.

Bu sınıfların elinde bulunan bütün bankalara, fabrikalara, diğer firmalara, toprak ve envantere, taşınabilir ve taşınamaz tüm mülklere tazminatsız el konacak ve bunlar devlet mülkiyeti biçiminde kamuya mal edilecektir.

— Özel bankacılık kaldırılacak, bütün banka sermayesine el konulacak; bankacılık bütünüyle devletin kontroluna alınıp devlet bankacılığı şeklinde yürütülecektir.

— Bankalardaki özel mevduata belli bir sınır konacak. O sınır altındaki mevduat aynen korunacak, onun üstüne devlet adına el konulacaktır.

— Küçük burjuvazinin, orta burjuvazinin devrime katılmış olan kesiminin bankalara olan borçları silinecektir.

— Sermayenin spekülasyon alanı olan borsa kapatılacak. Borsadaki tüm taşınabilir, taşınamaz değerler kamulaştırılacaktır.

— Dış ticaret üzerinde devlet tekeli kurulacak; dış ticaret yalnızca devletin kuracağı merkezi dış ticaret kurumu üzerinden yürütülecektir.

— Kapitalist özel işletmeler için oranı gelire göre yükselen ağır vergi konacaktır.

— Toprak mülkiyeti bağlamında: Yalnızca toprak ağalarının ve büyük kapitalist çiftliklerin toprak mülkiyeti ve tüm envanteri kamulaştırılacaktır. Demokratik halk devleti tarım alanında büyük örnek devlet çiftlikleri kurarak, bu çiftliklerde en ileri teknikle, doğayla uyum içinde ko-

lektif üretim yaparak, küçük ve orta çiftçilere kamulaştırmanın ve kolektif üretimin üstünlüğünü pratikte gösterecektir.

— Demokratik halk devleti bunun yanında devlet komünlerine giden yolda bir ara aşama olarak, grup mülkiyetine dayanan kolektif çiftlikler kurulmasına destek verecektir.

— Kent küçük burjuvazisinin esasını oluşturan küçük tüccar, esnaf ve zanaatkarlar bağlamında bunların da kooperatifler, kolektifler içinde toplanması teşvik edilecektir.

— Yurtdışında yaşayan ve çalışan Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan)'lı göçmen işçilerin Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesindeki hakları saklı tutulacak, korunacaktır. Bunlar için çifte vatandaşlık statüsü uygulanacaktır.

47. Demokratik halk iktidarının ilk edimlerinden biri Kürt ulusunun, Arap ulusunun kendi kaderini tayin hakkını (yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını) kayıtsız koşulsuz tanıdığını, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini, eşitliği zedeleyen bütün davranışların devlete karşı düşmanca bir edim olarak görüleceğini ilan etmek olacaktır. Demokratik halk devleti bunun yanında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını nasıl kullancağının demokratik yoldan belirlenmesi için Kuzey Kürdistan'da bir referandum yapılacağını ilan edecektir. Demokratik halk devleti, bütün uluslardan, milliyetlerden işçi ve emekçilerin gönüllü birliğinden yana olduğunu ilan edecektir. Partimiz demokratik halk devletinin varlığı şartlarında Kürt sorununun emekçiler lehinde çözümünün 'Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği' biçiminde, federatif bir çözüm olduğu görüşündedir. Partimizin Kuzey Kürdistan bölümü, Kuzey Kürdistan Bolşevik Partisi, düzenlenecek referandumda sonucun bu yönde çıkması için ideolojik mücadele yürütür. Fakat hangi sonuç çıkarsa çıksın, demokratik halk devleti sonucu saygıyla karşılayacak, Kürt ulusunun Kuzey Kürdistan'daki bölümünün kendi kaderini tayini yönündeki irade beyanı olarak kabul edecektir.

Demokratik halk devleti, tarihte Ermeni ulusu üzerinde uygulanmış olan soykırımı lanetlediğini, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme ve yerleşme ve ayrılma hakkını tanıdığını ilan edecektir.

Milliyetler arasındaki tam hak eşitliğinin sağlanabilmesi için, yalnızca eşitliği garanti altına alan yasal düzenlemelerle yetinilmeyecektir. Demokratik halk devleti, ırkçı, şoven milliyetçi görüşlere karşı ideolojik mücadeleyi önemli görevlerinden biri olarak kavrayacaktır. Eşitliğin gerçek anlamda sağlanması için Türk ulusu dışındaki milliyetlere özel haklar ve ayrıcalıklar tanınacaktır. (pozitif ayrımcılık)

Bütün milliyetlerin kendi "ulusal" kültürlerini geliştirmelerinin imkanları yaratılacaktır.

Bütün milliyetlerin kendi anadillerinde eğitim hakkı garanti altına alınacaktır.

Demokratik Halk Devleti, ilk edimlerinden biri olarak T.C. sınırları dışındaki tüm askeri güçleri geri çağıracaktır. Kıbrıs'ın kuzeyindeki işgal ordusu, BM ve NATO "görevleri" çerçevesinde görev alan tüm askerler derhal geri çekilecektir.

48. Demokratik halk iktidarı devleti, ilk andan itibaren kadın-erkek eşitliğini sağlamak için gerekli tüm yasal düzenlemeleri yapacaktır. Yasalarda eşitliğin toplumsal eşitliğin sağlanması için yeterli olmadığının bilinciyle, toplumdaki yerleşik erkek egemen ideolojiye, tavırlara, geleneklere vb. karşı mücadeleyi de önemli görevlerinden biri olarak kavrar. Kadın

erkek eşitliğinin pratikte sağlanması için uzun bir süre kadınlar lehine özel hak ve önlemler alır, bunun yapısal/kurumsal altyapısını sağlar.

Bunların en başta gelenleri şunlardır:

— Halk demokrasisi devleti, kadınların özgürleşmesinin temelinin ekonomik bağımsızlık olduğu bilinciyle, kadın istihdamı ve kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirlerin alır. Kadın emeğinin toplumsal olarak görünür kılınması ve karşılığını bulması için gerekli (ücret, emeklilik hakkı ve sosyal sigorta) adımları atar. Kadın-erkek ücretlendirilmesindeki eşitsizliğin ortadan kaldırılması için tedbirler alır. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi için tedbirler alır. Kadınların eğitim, öğretim ve meslek edinme imkanlarından en az erkekler kadar faydalanabilmesi için gerekli tedbirleri alır.

— Kadınların tüm (siyasal-hukuksal-ekonomik) toplumsal kurum ve örgütlenmelerde gerçek anlamda temsil, söz ve karar verme hakkına sahip olabilmesi için bütün seçim ve atamayla işbaşına gelinen alanlarda kadın kotası uygular.

— Halk demokrasisi devleti, erkek şiddetine karşı kadınları korumayı kendine görev bilir. Bu görevini yerine getirebilmek için cezai tedbirler alır ve kadınları koruyan (kadın sığınma evleri vb.) kurumsal alt yapıyı sağlar. "Namus/töre" cinayetleri, kan davası, başlık parası, berdel, kumalık, bekaret bekçiliği gibi feodal-erkek egemen zihniyet ve uygulamaların üzerine ağır cezai yaptırımlarla gider ve bu mücadelede en büyük kararlılığı gösterir.

— Halk demokrasisi devleti, ev işi ve çocuk bakımı/eğitiminin toplumsallaştırılmasının kadının özgürleşmesi, kadın erkek eşitliğinin sağlanması için mutlak gereklilik olduğunun bilinciyle, bunların sağlanması yönünde somut adımlar atar.

— Ev işinin toplumsallaştırılmasında toplumsal mutfakların kurulması; genel ev temizliği için bu işi profesyonelce yapan kurumlaşmalara gidilmesi; toplumsal büyük çamaşırhane ve ütüleme kurumlarının kurulması vb. gündeme alınır. İyi örnek yoluyla ikna çalışması yürütülür. Ev işlerinin adım adım toplumsallaştırılması hedefini güderken, bu hedefe yakınlaşmanın da aracı olarak, ilk adımda ev içi emeği görünür kılacak olan "ev işlerinin ücretlendirilmesi" talebinin hayat bulması için çalışır. Kadın-erkek arasındaki görev bölümünde eşitliğin gözetildiği, çocukların yaşlarına uygun söz ve karar hakkına sahip olduğu demokratik aile modellerinin propagandasına özel önem verir.

— Çocuk bakımının toplumsallaştırılmasında, çocuk bakıcılığı profesyonel meslek eğitimine özel önem ve ağırlık verilir. Bunun yanında devlet, 6 aylık her bebek için bedava kreş, 3 yaşından itibaren her çocuk için bedava çocuk yuvası imkanlarını en kısa zamanda yaratmayı önüne hedef olarak koyar.

49. İçte işçi sınıfı ve emekçilere karşı burjuvazinin iç savaş örgütü; dışta emperyalizmin işbirlikçisi büyük burjuvazinin emperyalist saldırı ordusu işlevine sahip Türk Silahlı Kuvvetleri dağıtılacaktır. Demokratik halk devletinin dış güvenliği yeni kurulacak ve esas olarak halkın topyekûn silahlandırılmasına dayanacak olan ve bütünüyle bir savunma ordusu olan Yeni Halk Ordusu üzerinden sağlanacaktır.

Bu yeni halk ordusunun gayet dar olacak olan meslekten asker kesimi siyasetin denetiminde olacaktır. Yeni halk ordusunun subayları kadın-erkek her biri asker olan belli sayıdaki yurttaş tarafından seçilerek iş başına gelecek ve seçilenler tarafından her an görevden alınabilecektir.

Halk devleti şartlarında halk belirli aralıklarla düzenli olarak askeri eğitim görecektir.

Devletin iç güvenliğinden sorumlu "güvenlik örgütleri" (jandarma / polis) teşkilatları da bütünüyle dağıtılıp yeniden yapılandırılacaktır. Burada ilke "halkın güvenliği halk tarafından sağlanır" ilkesidir. Her yerleşim birinin iç güvenliği, o yerleşim biriminin sovyeti tarafından bu iş için seçilenler tarafından sağlanır. Seçilenler, seçenlere belli aralıklarla hesap verme, rapor sunma yükümlülüğüne sahiptir ve seçenler tarafından her an görevden alınabilir.

Devletin genel güvenliği açısından oluşturulacak özel profesyonel güvenlik teşkilatlarının devlet içinde devlet olmasına izin vermemek için sürekli denetim şarttır.

50. Demokratik halk diktatörlüğü, bireysel temel hak ve özgürlükler konusunda, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Genel Açıklaması'nda yer alan tüm hak ve özgürlükleri güvence altına alır, bunları daha da ilerletmeyi önüne görev olarak koyar.

51. Demokratik halk iktidarında çalışma anayasa ile de garanti altına alınmış bir hak ve yükümlülüktür. Çalışabilir durumda olan her yetişkin çalışmakla yükümlüdür. Halk demokrasisi düzeninde asalaklık yoktur. "Çalışmayana yemek yok" ilkesi geçerlidir. Herkes katkısı ölçüsünde –fakat her durumda insanca yaşamaya yetecek– ücret alır. Ücretlendirmede "eşit işe eşit ücret" ilkesi uygulanır. Ücretler arasındaki farkın hiçbir şart altında 1'e 2'yi geçmemesi için tedbirler alınır. Halk demokrasisi devleti, her yurttaşının insanca yaşayabileceği bir ücret karşılığı çalışabileceği iş imkanını yaratma yükümlülüğüne sahiptir.

Bunun için bir yandan sürekli yeni iş imkanlarının yaratılması yanında, var olan işin çalışma zamanının sürekli kısaltılması yoluyla bütün çalışabilir insanlar arasında paylaştırılması ilkedir.

Demokratik halk iktidarı kurulduğunun hemen ertesinde 6 saatlik işgünü, 5 günlük iş haftasını gerçekleştirecek, işgününün giderek kısaltılmasını hedef olarak önüne koyacaktır.

Halk demokrasisi düzeninde 18 yaş altı insanların çalışması yasaktır. Yalnızca politeknik eğitimin bir parçası olarak çalışabilirler. Kadın emekçilerin aybaşı günleri izni, gebelik ve doğum izni, annelik izni, çocuk bakımı sorunları, kadın-çocuk sağlığının gerektirdiği şekilde çözülecektir.

Halk demokrasisi devleti, emekçilerin tatil ve belli bir yaştan sonra (normal çalışma şartlarında erkek işçilerde 55, maden işçiliği, yüksek fırın işçiliği gibi ağır işlerde ve kadınlarda 50) emeklilik hakkını garanti altına alır.

Halk demokrasisi devleti özel işletmelerde de bu ilkelerin uygulanmasını sağlar.

52. Halk demokrasisi devleti, geniş çaplı bir yeniden yapılandırma planı çerçevesinde emekçiler için sağlıklı, insanca yaşanabilecek toplu konutlar yaratmak, var olan çarpık yapılaşmayı yıkmak yoluyla, çarpık şehirleşmenin önüne geçecektir.

Halk demokrasisi devleti, kırlık alanlarda sanayinin geliştirilmesi, bu alanlarda da insanca yaşanacak konut yapımı faaliyetleri ile kır kent arasındaki ayrımı giderek ortadan kaldırmaya yönelecektir.

53. Sağlık hizmeti halk demokrasisi düzeninde en önemli kamusal görevlerden biri olarak kavranacak, devlet tarafından üzerlenilecek ve her yurttaşa eşit ve ücretsiz olarak sunulacaktır. "Özel sağlık hizmetleri" de süreç içinde bütünüyle ka-

mulaştırılacak, sağlık emekçileri devlet çalışanları haline gelecektir.

54. Halk demokrasisi devleti, engellilerin toplum içerisinde insani koşullarda yaşaması, çalışabilmesi için gereken tüm önlemleri alır.

55. Demokratik halk iktidarı yetişkin bireylerin cinsel tercihleri konusunda hiçbir ayrım gözetmez. Tüm cinsiyetçi yaklaşım ve saldırılara karşı gerekli önlemleri alır..

56. Ulaşım ve haberleşme, halk demokrasisi devletinde, devletin kontrolünde olacak, bu sektörlerde devlet ağırlıklı olarak yer alacaktır. Ulaşımda, bireysel trafik değil, toplu taşımacılık temel alınacak; burada raylı sisteme özel ağırlık verilecektir. Ekonomik açıdan olduğu kadar, ekolojik açıdan da felaket olan bireysel trafik sınırlandırılacak, toplu taşıma sistemleri geliştirilerek özel arabadan kaçış teşvik edilecektir.

Haberleşmede en ileri teknikle, en ucuz sunulacak verimli hizmetle, alanın özel kapitalistler için bir spekülasyon alanı olmaktan çıkmasına yönelik bir siyaset izlenecektir.

Haberleşmede bireysel özgürlükler güvence altına alınacaktır.

57. Medya alanında:

Tekelci burjuvazinin elinde bulunan ve halkı aptallaştırmak için kullanılan tüm medyaya demokratik halk iktidarının ilk gününden itibaren tazminatsız olarak el konulacak; büyük medya kuruluşlarının tümü devletleştirilecek, bu alanda devlet tekeli kurulacaktır. Medyanın temel işlevi halk yığınlarının eğitilmesi, bilinç ve kültür seviyesinin yükseltilmesi haline gelecektir.

Bu temel işleve sahip olması, medyanın tek sesli, sıkıcı, izlenmeyen bir propaganda aracına dönüştürülmesi, eğitim yanında eğlendirici-dinlendirici-yeniden üretici fonksiyonlarının bir kenara bırakılması vb. anlamına gelmez.

Devlet tekeli, büyük medyanın devletleştirilmesi anlamında bir tekeldir. Bunun yanında halk demokrasisinde toplumdaki çok sınıflılığın ve sesliliğin ifadesi olarak orta ve küçük medya kuruluşları da varlığını sürdürecek, bu medya özgür olacaktır. Devlet medyası da kendi içinde çok sesliliğin yaşatılmasını ilke edinecektir.

Devlet tekeli, aynı zamanda herkesin demokratik kullanımına açık medyanın (internetin) sansürlenmesi vb. anlamına da gelmez. Sansür demokratik halk diktatörlüğü şartlarında uygun olmayan bir yöntem olarak reddedilir. Yalnızca açık faşizm propagandasına, ırkçılık yapan, erkek şovenisti cinsiyetçi, çocuk pornocu yayınlara izin verilmez.

58. Demokratik halk iktidarı enerji siyasetinde yenilenebilir enerji kaynaklarını doğaya en az zarar verecek biçimde kullanmayı şiar edinir. Bugünkü şartlarda atom enerjisini kullanmayı reddeder.

59. Demokratik halk iktidarı bilim ve teknolojinin doğa ile uyum içinde yaşamı kolaylaştırmaya yönelik olarak gelişmesinin önündeki tüm engelleri kaldırır.

60. Demokratik halk iktidarı doğal afetlere karşı halkı topyekûn sivil savunmaya seferber eder, bu konuda sürekli eğitim yapar, gerekli önlemleri alır.

61. Demokratik halk iktidarı sporu, sportif yarışı kâr aracı olmaktan çıkaracak, halk sağlığını geliştirmeye yönelik

yaygın kitle sporunu geliştirmeyi temel siyaseti yapacaktır.

62. Eğitim alanında:

Demokratik halk devleti bütün vatandaşlarına 12 yıllık zorunlu, ücretsiz, tüm masrafları devlet tarafından karşılanan, içerik olarak gerçek anlamda laik ve demokratik eğitim sunacaktır. Eğitimde her türden ataerkil ideoloji kalıntılarına karşı mücadele edilecek, eğitim kurum ve araçlarındaki(okul kitapları vb) her türden cinsiyetçilik bertaraf edilecektir.

Kız çocuklarının eğitim ve öğretimini garanti altına almak için gerekli tedbirler alınacaktır.

Demokratik halk devleti, tüm vatandaşlarına ana dilde eğitim hakkını sağlayacaktır.

Eğtimde, politeknik eğitim –üretim süreçleri ile birleştirilmiş, teori pratik bütünlmüğü içinde eğitim– ilkesi temel alınacaktır.

Yüksek öğrenim özerk olacak, bunun nasıl olacağı devlet tarafından belirlenecektir. Yüksek öğrenim, yüksek meslek eğitimi ve akademik eğitim 12 yıl eğitim almış herkese açık ve parasız olacaktır.

63. Kültür alanında:

Burjuvazinin bireyci, bencil, sömürücü, gerici kültürüne; feodalizmin ortaçağa ait gerici, kaderci, ağaya tapan kültürüne, din kültürüne, gerici şoven milliyetçilik kültürüne karşı,

Her türlü gerici alışkanlık ve geleneklere karşı, içeriği haksızlığa, hukuksuzluğa ve sömürüye karşı isyancılıkla ve derin bir enternasyonal dayanışma ruhuyla doldurulan "halk kültürü"nün (onun içinde de özellikle proleter kültürün) savunulması ve geliştirilmesi; "halk kültürü" adına halkın gerici önyargılarıyla uzlaşılmaması, bunlara karşı da ideolojik mücadeleyle halkın çoğunluğunun kazanılması ile yürütülecek sürekli bir devrim, kültür alanında halk demokrasisi devletinin temel siyaseti olacaktır. Bu siyaseti hayata geçirmek için uygun kültür araçları geliştirilecektir.

Egemen kültür dışında gelişen kültürlere de yaşam hakkı tanınacak, baskı uygulanmayacaktır.

V. Halk demokrasisinin geleceği sosyalizmdedir!

64. Halk demokrasisi sistemi, teorik olarak içinde sömürücü sınıfların bir bölümünü de –demokratik devrim aşamasında burjuvazinin devrim saflarında yer alan kesimi, küçük burjuvazi ve belirli şartlarda orta burjuvazinin bir bölümü–barındıran, emekçi sınıflarla birlikte yer aldığı bir sistemdir. Varlığı ücretli emek sömürüsü üzerine kurulu olan burjuvazinin bir bölümü ile proletarya arasındaki demokratik devrim sürecindeki irade birliği geçicidir. Demokratik devrimin görevlerinin çözüldüğü ve proletarya sosyalizm yönünde ilerlemeye çalıştığı ölçüde bu "irade birliği" bozulur, proletarya devrimi ilerletmeye çalışırken, burjuvazi fren rolü oynamaya başlar.

Halk demokrasisi sistemi bu yüzden kendisi bir geçiş toplumu olan sosyalizme gidişte bir ara aşama, sosyalizme geçiş sistemidir.

Bu sistem içinde proletarya burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini sürekli geliştirmek, burjuvaziyi adım adım önce siyasi iktidardan uzaklaştırmak; işçi sınıfı ile kır yoksulları arasındaki ittifaka dayanan proletarya diktatörlüğünü

kurmak ve sosyalizmi inşa yolunda burjuvazinin bir bütün olarak tasfiyesine yönelmek zorundadır.

Burjuvazinin –sınıf olarak– şu veya bu kesiminin, proletaryanın önderliğini kabul edip, sosyalizmin inşasına katılacağını savunmak, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin uzlaşmaz bir çelişme olduğu gerçeğini unutmak anlamına gelir, proletaryayı sosyalizm mücadelesinde silahsızlandırmak anlamına gelir.

65. Somut olarak halk demokrasisinden, sosyalist demokrasiye geçişin zamanından, hızından vb. bağımsız olarak –ki bu proletaryanın hazırlık ve kır yoksulları ile birlik derecesi tarafından belirlenir– bu geçiş sınıf mücadelesi keskinleşmeden mümkün değildir.

Bu geçiş olmadan, siyasi alanda proletarya diktatörlüğü gerçekleştirilmeden, devlet mülkiyetinin "sosyalist mülkiyet" olarak adlandırılması da yanlıştır. Sonuç olarak devlet iktidarının proletarya ile, sömürücü sınıfların bir bölümü arasında paylaşıldığı bir yerde, proletarya devlet iktidarında büyük ağırlığa sahip olsa da, devlet mülkiyeti, devleti elinde bulunduran her iki sınıfın da, yani burjuvazinin bir kesiminin de mülkiyetidir. Sosyalist mülkiyetin ön şartı, iktidarı herhangi bir sömürücü kesimle paylaşmayan proletaryanın diktatörlüğüdür.

66. Proletarya diktatörlüğü kurulduktan sonra alınacak ilk ekonomik tedbirler içinde yer alacak olan miras hakkının kaldırılması burjuvazinin sınıf olarak bütünüyle tasfiyesinde atılmış en önemli adımlardan biri olacaktır.

Ardından proletaryanın hazırlık derecesinin izin verdiği sürede, yine sert sınıf mücadelesi ile orta burjuvazinin mülklerine el konulması gelecektir.

Toprak, arsa, sonra konut üzerinde özel mülkiyetin kaldırılması ile burjuvazinin sınıf olarak tasfiyesi tamamlanacak; bu kez sosyalizm şartlarında toplumsal mülkiyetin alt biçimlerinden üst biçimlerine geçme mücadelesi, sınıf mücadelesinin ekonomik alandaki esas görüntüsü haline gelecektir.

Eski burjuvazinin tasfiyesi ile sınıf mücadelesi son bulmayacak, bir yandan geçmişten kalan gelenek, görenek, alışkanlıkların korkunç gücüne karşı ideolojik mücadele, diğer yandan zafer kazanmış sosyalizm şartlarında kendilerini sosyalist/komünist maskesi altında saklayan kapitalist yolculara karşı mücadele biçiminde sürecektir.

Ve sınıf mücadelesinde her zayıflama, kapitalizmin başka biçimlerde geri dönüş tehlikesini beraberinde getirecektir.

67. Birleşik Bolşevik Partimiz, geçmişin olumlu, olumsuz tecrübelerinden çıkardığı derslerle, sosyalist/komünist gelecek mücadelesinde, Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesi proletaryasına önderlik etme görevinde yeterli teorik donanıma, berrak bir siyasi çizgiye, devrime önderlik edecek devrimci iradeye sahiptir.

Kuzey Kürdistan - Türkiye - Antakya (Arabistan) Bölgesinin işçi sınıfı ve emekçi halkları, Bolşevik Partimiz önderliğinde birleştiğinde, demokratik ve sosyalist bir geleceği kurma, bütün dünya proletaryası ile omuz omuza sınıf mücadelesi yoluyla komünizme ilerleme gücüne sahip olacaktır.

Emperyalizmin insanlığı barbarlık içinde çöküşe götürmesine izin vermeyeceğiz!

Gelecek sosyalizmde!
Gelecek dünya komünizminde! ■

Yolumuz:
**Proletarya önderliğinde,
sosyalizmin yolunu açacak
demokratik halk devrimi!**

Sonal hedefimiz:
Komünizm...

Silahımız:
Birleşik Bolşevik Partimiz!

Rehberimiz:
Marksizm-Leninizm!

Gücümüz:
**İşçi sınıfı ve bütün milliyetlerden
halklarımız!**